

การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า
ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

นายปริญญา สายโรจน์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาบริหารรัฐกิจ สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2553

**Control Management of People Fleeing from the Fighting in Myanmar
at the Tak Province Temporary Shelter**

Mr. Parinya Sayrot

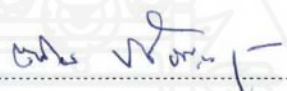
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Public Administration
School of Management Science
Sukhothai Thammathirat Open University

2010

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิง
ชั่วคราว จังหวัดตาก
ชื่อและนามสกุล นายปริญญา สายโรจน์
แขนงวิชา บริหารรัฐกิจ
สาขาวิชา วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร. รังสรรค์ ประเสริฐศรี
2. รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ สามัคคีธรรม

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2554

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. ดิน ประชุมพฤทธิ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. รังสรรค์ ประเสริฐศรี)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ สามัคคีธรรม)

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ วิสุทธิรานนท์)

ชื่อวิทยานิพนธ์ การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราว
จังหวัดตาก

ผู้วิจัย นายปริญญา สายโรจน์ รหัสนักศึกษา 2473201230 **ปริญญา** รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา (1) รองศาสตราจารย์ ดร. รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2) รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ สามัคคีธรรม
ปีการศึกษา 2553

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ระดับความคิดเห็นประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก (2) ปัญหาการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากและ (3) แนวทางแก้ไขปัญหาการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าจากผู้ปฏิบัติงานและผู้ที่เกี่ยวข้อง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ คือกลุ่มเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานของกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงกลาโหมที่ทำหน้าที่ในการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า ณ พื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำนวน 359 ราย ได้รับแบบสอบถามคืน จำนวน 318 ราย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ คือ การทดสอบค่าที และค่าเอฟ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก อยู่ในระดับปานกลาง 2) ปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ซึ่งไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการทำงานและผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าได้ รวมทั้งขาดความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป งบประมาณวัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอ ด้านระบบบริหารจัดการในการควบคุม เครื่องมือ เครื่องใช้ มีไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน ระบบเทคโนโลยีในการควบคุมไม่ทันสมัย การวางแผนปฏิบัติงานร่วมกันของหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องยังมีน้อย ด้านการมีส่วนร่วมในการควบคุม ตัวผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าไม่ให้ความร่วมมือกับการทำงานของเจ้าหน้าที่ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ และออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาต รวมทั้งไปกระทำผิดกฎหมาย ลักเล็กขโมยน้อย ตัดไม้ทำลายป่า เป็นต้น ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการควบคุม มีบุคลากรไม่เพียงพอในพื้นที่ใกล้เคียงกับพื้นที่พักพิง เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และสมาชิกสภาท้องถิ่น และ 3) แนวทางการแก้ไขปัญหาการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าโดยการพัฒนาเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและปรับปรุงระบบในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำสำคัญ การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบ พื้นที่พักพิงชั่วคราว จังหวัดตาก

Thesis title: Control Management of People Fleeing from the Fighting Myanmar at the Tak Province Temporary Shelter

Researcher: Mr. Parinya Sayrot; **ID:** 2473201230; **Degree:** Master of Public Administration; **Thesis advisors:** (1) Dr. Rangsun Prasertsri, Associate Professor; (2) Dr. Somsake Samakeetom, Associate Professor; **Academic year:** 2010

Abstract

The objectives of this research were : (1) to study the opinion a level the efficiency of the Control Management of people fleeing from the fighting in Myanmar at the Tak Province Temporary Shelter, (2) to study the problems of the Control Management of people fleeing from the fighting in Myanmar at the Tak Province Temporary Shelter and to (3) compile solutions to the problems of the Control Management of people fleeing from the fighting in Myanmar suggested by field officers and relevant persons.

The data was collected from 359 field officers, of Ministry of Interior and Ministry of Defense, who take responsibilities in controlling people fleeing from the fighting in Myanmar at the Tak Province Temporary Shelter 318 questionnaires were received and data analysis employed statistics, frequency, percentage, mean, standard deviation and hypothesis testing –t-test and F-test.

It was found from the research that (1) the efficiency of the Control Management of people fleeing from the fighting in Myanmar at the Tak Province Temporary Shelter was at moderate level 2) problems of the control management of people fleeing from the fighting in Myanmar at the Tak Province temporary shelter can be divided into 5 categories : Personnel – many cannot communicate with foreign NGO staff and displaced persons; including lack of IT knowledge Budget–insufficient materials and equipment Equipment and materials – insufficient and inappropriate materials for operation, outdated IT system and inadequate planning with related units Displaced persons–uncooperative with officers, not adhere to the rules of the Shelter, leaving from the Shelter without permission as well as involving in illegal misconduct (stealing, destruction forest etc) Support and assistance – too little support from authoritative persons: e.g. Chief of Sub-district, Village Headman, members of Local Council; of the area nearby the Shelter and 3) the suggestion of the sample thinks , should solve by officer development and adjust the system of the Control Management of people fleeing from the fighting in Myanmar at the Tak Province Temporary Shelter, have the efficiency more and more.

Keywords : Control Management of People Fleeing from the Fighting, Temporary Shelter, Tak Province

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ ประเสริฐศรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำต่างๆ และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องในการจัดทำวิทยานิพนธ์นี้ นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสำเร็จเรียบร้อย สมบูรณ์ ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ เป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานของกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงกลาโหมที่ทำหน้าที่การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำให้การจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

ปริญญา สายโรจน์

เมษายน 2554

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
สมมติฐานการวิจัย	8
ขอบเขตการวิจัย	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหาร	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการควบคุม	15
แนวคิดด้านสิทธิมนุษยชน องค์การพัฒนาเอกชน และองค์การสหประชาชาติ	24
แนวคิดนโยบายความมั่นคงแห่งชาติของไทยต่อผู้หนีภัยการสู้รบ	34
แนวคิดภารกิจ หน้าที่ในการบริหารควบคุมดูแลผู้หนีภัยการสู้รบ	37
แนวคิดการให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบในจังหวัดตาก	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	56
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	56
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	58

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	59
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน.....	62
ตอนที่ 3 ระดับความคิดเห็นประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุม.....	69
ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน.....	70
ตอนที่ 5 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการควบคุม.....	82
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	86
สรุปผลการวิจัย.....	86
อภิปรายผล.....	90
ข้อเสนอแนะ.....	95
บรรณานุกรม.....	97
ภาคผนวก.....	100
ก ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ (แบบสอบถาม).....	101
ข แบบสอบถาม.....	103
ประวัติผู้วิจัย.....	113

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล	60
ตารางที่ 4.2 สรุปความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องตามลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร การควบคุมในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก	62
ตารางที่ 4.3 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะงานด้านความสามารถของ เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงาน	63
ตารางที่ 4.4 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านระบบการบริหารงานทั่วไป ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก	65
ตารางที่ 4.5 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านระบบการบริหารงานจัดการ ในการบริหารการควบคุมของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก	66
ตารางที่ 4.6 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านการมีส่วนร่วมในการบริหาร การควบคุมในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก	67
ตารางที่ 4.7 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือ ในการบริหารการควบคุมในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก	68
ตารางที่ 4.8 ความคิดเห็นต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัย จากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก	69
ตารางที่ 4.9 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับ ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามเพศ	70
ตารางที่ 4.10 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับ ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่ พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามอายุ	71
ตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามสถานภาพ	72
ตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคลต่อระดับ ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามระยะเวลาในการปฏิบัติงาน	73

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.13 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามระดับการศึกษา.....	74
ตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	75
ตารางที่ 4.15 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามอาชีพปัจจุบัน.....	76
ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุม ผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่.....	77
ตารางที่ 4.17 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัย จากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านระบบการบริหารงานทั่วไป.....	78
ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัย จากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านระบบการบริหารจัดการในการควบคุม.....	70
ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงาน ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุม ผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านการมีส่วนร่วมในการควบคุม.....	80

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุม ผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตาม.....	81
ตารางที่ 4.21 การเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการบริหารการควบคุมและ แนวทางการแก้ไขปัญหาในแง่มุมของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน.....	82

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 แผนที่สังเขปแสดงจุดที่ตั้งพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก.....	1
ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7

บทที่ 1

บทนำ

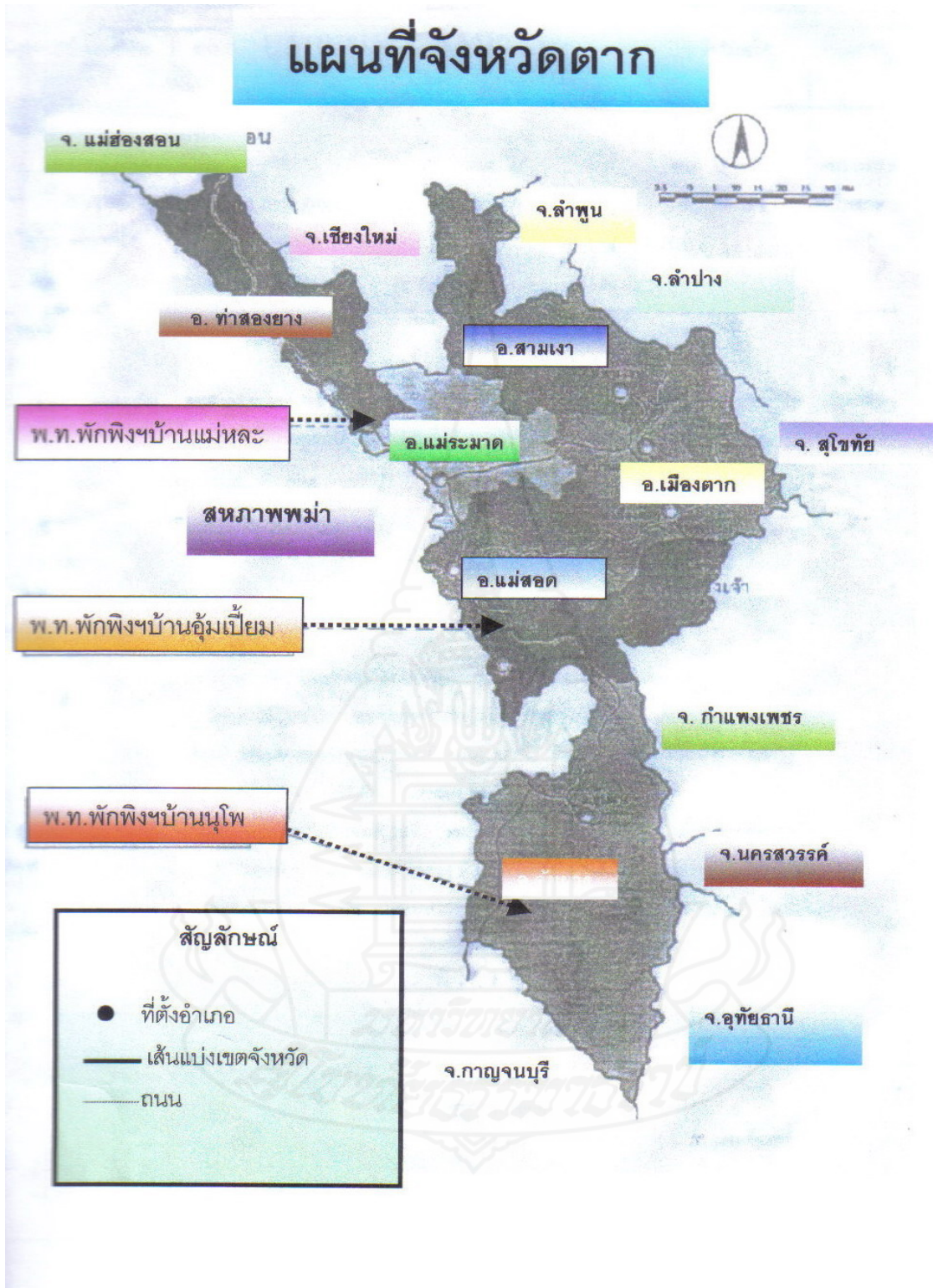
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สหภาพพม่า (The Union of Burma) หรือสหภาพเมียนมาร์ (The Union of Myanmar) เป็นประเทศเพื่อนบ้านที่มีพรมแดนติดกับประเทศไทย รัฐบาลของพม่าได้ดำเนินนโยบายใช้กำลังทหารปราบปรามประชาชนกลุ่มน้อยมาตั้งแต่ พ.ศ.2491 และดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมวิถีพม่า (The Burmese Way to Socialism) ในช่วง พ.ศ.2505 – 2531 ทำให้เกิดสงครามกลางเมือง และปัญหาเศรษฐกิจ มีผู้อพยพหนีปัญหาความเดือดร้อนจากพม่าเข้ามาในประเทศไทยเป็นระยะๆ แยกเป็น กลุ่มของผู้ใช้แรงงานชาวพม่าและกลุ่มผู้หนีภัยจากการสู้รบ

กลุ่มผู้หนีภัยจากการสู้รบ คือ คนสัญชาติพม่าที่อพยพเข้ามาพักอาศัยอยู่ในประเทศไทย เนื่องจากหนีภัยจากการสู้รบ และที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการสู้รบตามแนวชายแดนไทย – พม่า ตั้งแต่ พ.ศ. 2527 เป็นต้นมา ซึ่งรัฐบาลไทยได้ผ่อนปรนให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบเหล่านี้อาศัยอยู่เขตประเทศไทยในสถานที่ที่เรียกว่า พื้นที่พักพิงชั่วคราว โดยให้อาศัยได้เป็นการชั่วคราวตามหลักมนุษยธรรม และให้อำนวยความสะดวกในการส่งกลับประเทศพม่าเมื่อสถานการณ์เอื้ออำนวย ปัจจุบันมีผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าอาศัยอยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวในประเทศไทย รวม 9 แห่ง ใน 4 จังหวัด คือ จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดตาก จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดราชบุรี เฉพาะในจังหวัดตากมีพื้นที่พักพิงชั่วคราว รวม 3 แห่ง ได้แก่

- (1) พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละ อำเภอท่าสองยาง
- (2) พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านนุโพ อำเภออุ้มผาง
- (3) พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านอู๋เปี่ยม อำเภอพบพระ

การดำเนินการควบคุมผู้ดูแลผู้หลบหนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่า โดยจำกัดพื้นที่ให้ผู้ที่มีสถานะผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ได้รับสถานะจาก Provincial Admission Board (PAB) อาศัยอยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราว (Temporary Shelter) ทั้ง 3 แห่ง ของจังหวัดตาก ได้แก่ พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละ อำเภอท่าสองยาง จำนวน 46,562 คน พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านอู๋เปี่ยม อำเภอพบพระ จำนวน 12,314 คน และพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านนุโพ อำเภออุ้มผาง จำนวน 9,804 คน (ที่ทำการปกครองจังหวัดตาก, ข้อมูล ณ วันที่ 30 เมษายน 2553)

ภาพที่ 1.1 แผนที่สังเขปแสดงจุดที่ตั้งพื้นที่พักพิงชั่วคราวในพื้นที่จังหวัดตาก

พื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยจากการสู้รบบ้านแม่หละ ได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อ ปี พ.ศ.2539 โดยหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านความมั่นคงและกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้พิจารณาเลือกสถานที่ บริเวณพื้นที่บ้านแม่อกฮู หมู่ที่ 9 ตำบลแม่หละ อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก บริเวณพิกัด MU 3393 – 3692 ติดกับถนนหมายเลข 105 สายอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก-อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ 57-60 มีเนื้อที่ประมาณ 1,148 ไร่ อยู่ใกล้แม่น้ำเมยซึ่งเป็นลำน้ำกั้นเขตแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า สภาพพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าบ้านแม่หละเป็นพื้นที่เนินเขาสูงต่ำสลับกันไป มีสวนป่าสักของเอกชนที่ได้รับสัมปทานในฤดูแล้งน้ำแห้ง แต่ได้ใช้น้ำบริเวณใกล้ๆ ลำห้วยขุดบ่อน้ำตื้นไว้ใช้ในการอุปโภค-บริโภค และมีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

- ทิศเหนือ ติดลำห้วยผาธุ และแนวเขตคอยผาธุ ความยาวประมาณ 1 กิโลเมตร
- ทิศใต้ ติดกับแนวสวนป่าเอกชนเขตติดต่อ อำเภอแม่ระมาด จังหวัดตาก
- ทิศตะวันตก ติดกับคอยวาและคอยผาธุ ซึ่งเป็นแนวกั้นตามธรรมชาติ
- ทิศตะวันออก ติดกับถนนหมายเลข 105 อำเภอแม่สอด – อำเภอแม่สะเรียง ความยาวประมาณ 3.7 กิโลเมตร

ประชากร ของราษฎรพม่าที่อยู่อาศัยในพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละแยกได้ 3 กลุ่ม ดังนี้

(1) กลุ่มที่คณะกรรมการและจังหวัด มีมติยอมรับสถานะเป็นผู้หนีภัยจากการสู้รบและได้จัดทำทะเบียนร่วมกับ UNHCR จำนวน 5,701 ครอบครัว จำนวนประชากร 29,836 คน เป็นชาย 15,050 คน หญิง 14,786 คน

(2) กลุ่มที่คณะกรรมการของอำเภอและจังหวัด มีมติไม่รับสถานะเป็นผู้หนีภัยจากการสู้รบ เนื่องจากเข้ามาอยู่ไม่ได้หนีภัยจากการสู้รบโดยตรง มติให้ทำการส่งกลับ แต่ปัจจุบันยังส่งกลับไม่ได้ รวม 4,322 ครอบครัว จำนวนประชากร 15,626 คน เป็นชาย 8,039 คน หญิง 7,587 คน

(3) กลุ่มที่เข้ามาใหม่ตั้งแต่ มกราคม 2545 – พฤษภาคม 2546 โดยทำการสำรวจเมื่อวันที่ 9-24 มิถุนายน 2546 จำนวน 501 ครอบครัว จำนวนประชากร 1,100 คน เป็นชาย 639 คน หญิง 461 คน รวมประชากรทั้งหมด จำนวน 46,562 คน

พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านบ้านอู๋เปียม ตั้งขึ้นจากการรวมพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านห้วยกะโหลก อำเภอแม่สอด และพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านมอร์เกอร์ยาง อำเภอพบพระ เนื่องจากพื้นที่พักพิงทั้งสองแห่งอยู่ใกล้ชายแดนมักถูกกองกำลังฝ่ายตรงข้ามเข้ามาปฏิบัติการ โดยการเผาทำลายพื้นที่พักพิงฯ (ประมาณปี 2541) ประกอบกับพื้นที่พักพิงฯ ทั้งสองแห่งอยู่ใกล้เขตชุมชนเมือง ผู้หลบหนีภัยจากการสู้รบมักหลบหนีออกจากพื้นที่ไปหางานทำและก่อความเดือดร้อนและวุ่นวายใน

เมืองแม่สอด ทำความเดือดร้อนแก่ประชาชนและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจนถึงกับปิดพรมแดนด้านอำเภอแม่สอด อยู่หลายครั้ง

พื้นที่พักพิงบ้านอู๋เปี่ยม ตั้งอยู่หมู่ที่ 1 ตำบลคีรีราษฎร์ อำเภอพบพระ จังหวัดตาก อยู่ติดกับเส้นทางหมายเลข 1090 อำเภอพบพระ – อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ 87-88 มีเนื้อที่ประมาณ 700 ไร่ ห่างจากที่ว่าการอำเภอพบพระ ประมาณ 80 กิโลเมตร ระยะห่างจากศาลากลางจังหวัดตากประมาณ 160 กิโลเมตร และมีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

- ทิศเหนือ ติดต่อกับ บ้านอู๋เปี่ยมใหม่ หมู่ที่ 1 ตำบลคีรีราษฎร์ อำเภอพบพระ
- ทิศใต้ ติดต่อกับ บ้านแม่กลองน้อย อำเภออุ้มผาง
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับ เขตกเขาเขตติดต่อกับอำเภอคลองลาน จังหวัดกำแพงเพชร
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับ เขตกเขาเขตชายแดนประเทศพม่า ทางหลวงหมายเลข 1090

พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านนุโพ จัดตั้งเมื่อเดือนมีนาคม 2540 เนื่องจากเกิดสถานการณ์สู้รบบริเวณแนวชายแดนไทย-พม่า ด้านอำเภออุ้มผาง ระหว่างรัฐบาลทหารพม่ากับทหารกะเหรี่ยง KNU ทำให้มีราษฎรชาวกะเหรี่ยงในเขตพม่าหรือชนกลุ่มน้อยหลบหนีภัยจากการสู้รบ เข้ามาในพื้นที่อำเภออุ้มผางตามช่องทางต่างๆ ตามแนวชายแดน เช่น ช่องทางบ้านเป็งเคล็ง หมู่ที่ 9 ตำบลแม่จัน ช่องทางบ้านนุกะโถวา หมู่ที่ 2 ตำบลแม่จัน ช่องทางบ้านหนองหลวง และช่องทางบ้านตะเปือย หมู่ที่ 2 ตำบลโมโกร

เดิมอำเภออุ้มผาง มีพื้นที่พักพิงชั่วคราวสำหรับรองรับผู้หนีภัยจากการสู้รบ ซึ่งอพยพเข้ามาเมื่อปี 2538 จำนวน 3 แห่ง คือ

- พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านตะเปือย หมู่ที่ 2 ตำบลโมโกร
- พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านหนองหลวง หมู่ที่ 1 ตำบลหนองหลวง
- พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านนุกะโถวา หมู่ที่ 2 ตำบลแม่จัน

เนื่องจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวทั้ง 3 แห่งอยู่ใกล้แนวชายแดน ซึ่งมักมีกองกำลังฝ่ายตรงข้ามลักลอบเข้ามาก่อความไม่สงบขึ้นในพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ่อยครั้ง เช่น ปล้นเอาทรัพย์สิน ลักพาผู้นำ และเผาทำลายบ้านเรือนของผู้หลบหนีภัยจากการสู้รบ ฯลฯ

ดังนั้น เพื่อความสะดวกในการควบคุมดูแลให้ความช่วยเหลือ รวมถึงการรักษาความปลอดภัยแก่ผู้หลบหนีภัยจากการสู้รบ และเป็นนโยบายของทางราชการที่จะรวบรวมพื้นที่พักพิงในเขตอำเภออุ้มผางให้เหลือเพียง 1 แห่ง และต้องห่างไกลจากแนวชายแดนพอสมควร อำเภออุ้มผางร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณากำหนดเลือกบริเวณกลุ่มบ้านนุโพ หมู่ที่ 4 ตำบลแม่จัน ซึ่งเป็นพื้นที่ของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผางเป็นพื้นที่พักพิงฯ สำหรับรองรับผู้หลบหนีภัยจากการสู้รบที่อพยพเข้ามาใหม่ และรวบรวมผู้หลบหนีภัยจากการสู้รบจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวเดิมทั้ง 3 แห่ง

โดยทำการขนย้ายผู้หลบหนีภัยจากการสู้รบจากพื้นที่ชั่วคราวบ้านตะเปอฟู บ้านหนองหลวง และบ้านนุกะโลวา ในห้วงวันที่ 6 – 10 มีนาคม 2540

พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านนุโพ ตั้งอยู่หมู่ที่ 4 ตำบลแม่จัน อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก อยู่ติดกับถนนสายอำเภออุ้มผาง – บ้านเป็งเคล็ง ห่างจากที่ว่าการอำเภออุ้มผางประมาณ 62 กิโลเมตร ศาลากลางจังหวัดตาก 309 กิโลเมตร ห่างจากชายแดนไทย-พม่า บริเวณบ้านเป็งเคล็ง ประมาณ 24 กิโลเมตร ตามเส้นทางและถ้ำวัดในแผนที่ประมาณ 10 กิโลเมตร เนื้อที่ประมาณ 400 ไร่

พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านนุโพ เดิมเป็นพื้นที่นาของราษฎรกลุ่มบ้านนุโพ ซึ่งอยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง มีลักษณะเป็นพื้นที่ราบสลับเนินเขาเตี้ย มีเนื้อที่ประมาณ 400 ไร่ มีลำห้วยกะแจงงู กว้างประมาณ 3 เมตร ไหลผ่านกลางพื้นที่พักพิงฯ และมีน้ำไหลตลอดทั้งปี และมีอาณาเขตติดต่อดังนี้

- ทิศเหนือ ติดต่อกับ เส้นทางสายอุ้มผาง – บ้านเป็งเคล็ง และกลุ่มบ้านนุโพ
- ทิศใต้ ติดต่อกับ พื้นที่รักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับ เขา 806
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับ พื้นที่รักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง

สาเหตุที่ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบอพยพเข้ามาในจังหวัดตาก ได้แก่

1. บ้านเรือนของผู้หนีภัยฯ อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สู้รบ ระหว่างทหารสหภาพแห่งชาติกะเหรี่ยง (KNU) ทหารกะเหรี่ยงพุทธ (DKBA) และทหารพม่า
2. บ้านเรือนถูกทหารพม่าเผาทำลาย เนื่องจากต้องจากจับไล่ประชาชนโดยเฉพาะหมู่บ้านชาวกะเหรี่ยงออกจากพื้นที่ เพื่อตัดการส่งกำลังบำรุง และรักษาปลอดภัยของทหารพม่า ทำให้ไม่มีพื้นที่ทำกินและไม่สามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติ
3. ผู้หนีภัยฯ ถูกเกณฑ์ไปใช้แรงงานเพื่อขนส่งกำลังบำรุง (ลูกหาบ) สร้างถนน สะพาน และถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารโดยไม่ได้รับค่าตอบแทน
4. ผู้หนีภัยบางส่วนเป็นทหารหรือผู้นำที่เคยต่อสู้กับทหารพม่าแต่ถูกปราบอย่างหนักจึงหลบหนีเข้ามาอาศัยในพื้นที่พักพิงชั่วคราว บางส่วนเป็นครู อดีตนักศึกษาที่เคยเรียกร้องประชาธิปไตยในปี 2531 ผู้หนีภัยจากการสู้รบส่วนใหญ่เดินทางมาจากรัฐกะเหรี่ยงในจังหวัดหลายบอย กอกระเร็ก คยาอิน เมียวดี ผาอ่าง กะดงดี ผาปูน ทาดอ และคูปลาย่า โดยเดินทางมาในช่วงปี พ.ศ.2530 ถึง พ.ศ.2538 เนื่องจากในช่วงดังกล่าว พม่าเริ่มมีการปราบปรามกองกำลังทหารสหภาพกะเหรี่ยง

การอยู่อาศัยของผู้หนีภัยจากการสู้รบในพื้นที่จังหวัดตาก ในระยะแรกกระจัดกระจายอยู่ตามแนวชายแดนแยกเป็นหลายแห่ง ต่อมาทางราชการได้รวบรวมผู้หนีภัยจากการสู้รบที่กระจัด

กระจายไปรวมกันไว้ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละ บ้านอู๋เปี่ยม และบ้านนุโพ บางคนไม่ยอมเข้าพื้นที่พักพิงชั่วคราวที่ทางราชการจัดไว้ หรือหลบหนีออกจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวไปรับจ้างตามไร่นา โรงงานอุตสาหกรรมเพื่อได้รับค่าจ้างเลี้ยงชีพและมีบางคนที่มีจุดประสงค์ต่อชีวิตและทรัพย์สินของคนไทย บางคนเป็นทหารกะเหรี่ยงเข้ามาพักอาศัยหลบภัยในประเทศไทยแล้วกลับไปสู้รบในประเทศพม่า ผู้หนีภัยจากการสู้รบที่ไม่ยอมเข้าไปอยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวมีจำนวนมาก เนื่องจากในพื้นที่พักพิงชั่วคราวมีอาหารไม่เพียงพอและถูกจำกัดบริเวณ อีกทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถที่จะควบคุมดูแลได้อย่างทั่วถึง ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบหลบหนีออกจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวไปแสวงหาชีวิตที่ดีกว่า บางคนไปกระทำความผิดอาญา ลักเล็กขโมยน้อย ปล้นฆ่าชิงทรัพย์ รับจ้างตัดไม้ทำลายป่า ผลิตและค้ายาเสพติด บางคนใช้พื้นที่ประเทศไทยสะสมเสบียงหรือเป็นฐานปฏิบัติการสู้รบ บางคนเดินทางเข้าไปยังพื้นที่ชั้นในของประเทศไทย ทำให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความมั่นคง การเมือง สาธารณสุข สิ่งแวดล้อม และผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ

รัฐบาลไทยได้ควบคุมดูแลผู้หนีภัยฯ เหล่านี้ไว้ในพื้นที่พักพิงฯ มาเป็นระยะเวลาานาน อย่างไรก็ตาม ทางประเทศไทยยังไม่สามารถดำเนินการให้คนเหล่านี้เดินทางกลับพม่าได้เนื่องจากสาเหตุหลายประการ อาทิ ยังคงมีการสู้รบระหว่างทหารพม่าและกองกำลังชนกลุ่มน้อยในบางพื้นที่ของชายแดนพม่า และประเทศต้นเหตุแห่งปัญหายังไม่สามารถรับรองความปลอดภัยในการเดินทางกลับของผู้หนีภัยฯ ให้ประชาคมระหว่างประเทศเชื่อมั่นได้ นอกจากนี้ ความยากลำบากในการดำรงชีพในเขตพม่าก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูด ผู้หนีภัยจากการสู้รบบางส่วนไว้

ปัจจุบันสถานการณ์ภายในพม่ามีการพัฒนาขึ้นมาถึงระดับหนึ่งแล้ว โดยรัฐบาลพม่าได้ประกาศเจตนารมณ์แผนการสร้างความปลอดภัยภายในชาติ และแนวทางพัฒนาประชาธิปไตยขึ้นเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการปรับตัวให้สามารถอยู่ร่วมกับประชาคมระหว่างประเทศได้อย่างมีเกียรติ จึงเป็นการเหมาะสมที่ทางราชการไทยจะให้ความสำคัญต่อการควบคุม ผู้หนีภัยฯ ในขณะเดียวกันควรมีการเตรียมแผนการส่งผู้หนีภัยฯ กลับเขตประเทศพม่าไว้เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสมต่อไป

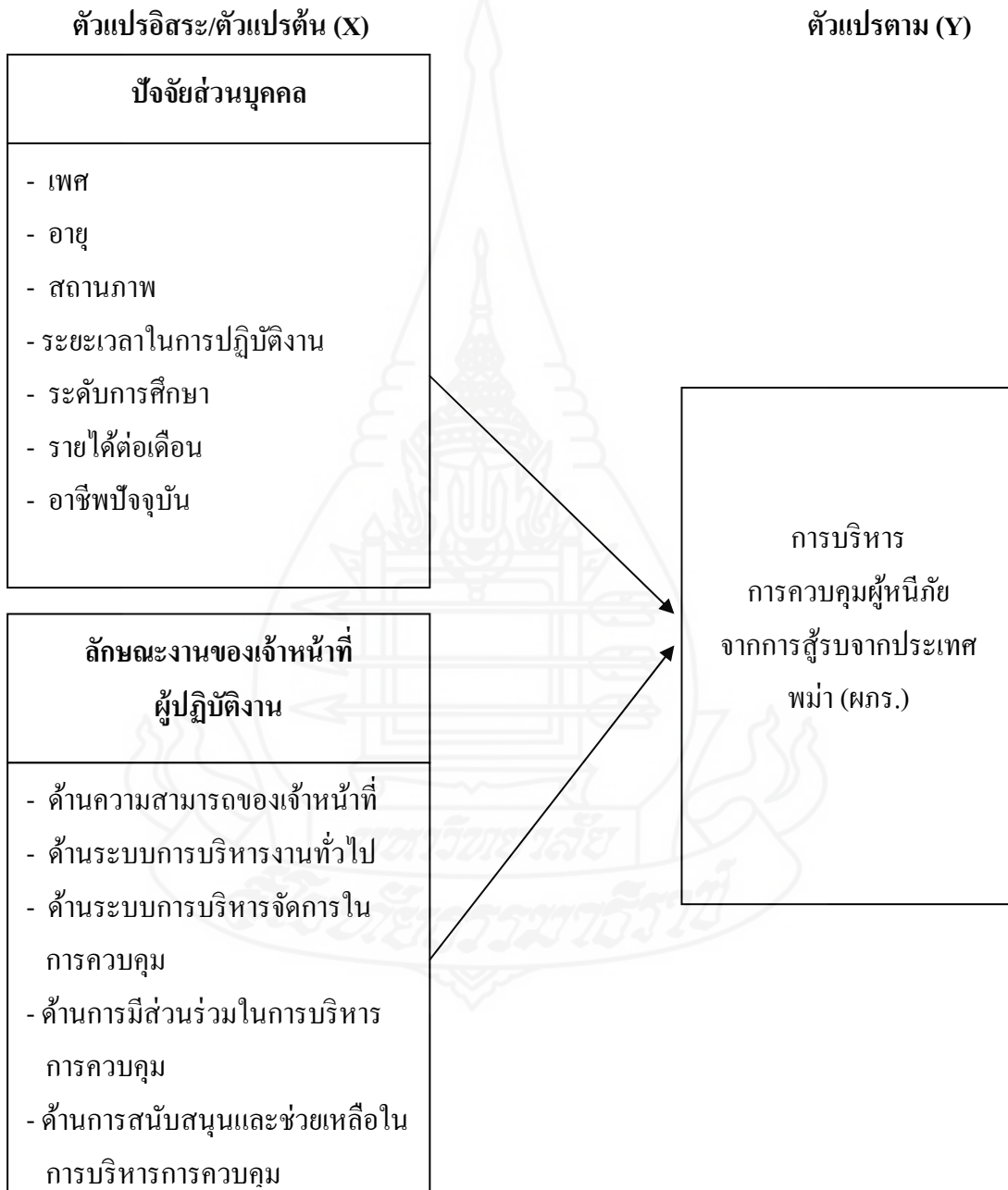
2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

2.2 เพื่อศึกษาปัญหาการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

2.3 เพื่อรวบรวมแนวทางในการแก้ไขปัญหาการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 กลุ่มข้าราชการและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่จังหวัดตากมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่มีผลต่อการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าของจังหวัดตากในภาพรวมที่แตกต่างกัน

4.2 กลุ่มข้าราชการและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่จังหวัดตากมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านระบบการบริหารงานทั่วไปมีผลต่อการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากในภาพรวมที่แตกต่างกัน

4.3 กลุ่มข้าราชการและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่จังหวัดตากมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านระบบบริหารจัดการในการควบคุมมีผลต่อการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากในภาพรวมที่แตกต่างกัน

4.4 กลุ่มข้าราชการและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่จังหวัดตากมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการควบคุมมีผลต่อการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากในภาพรวมที่แตกต่างกัน

4.5 กลุ่มข้าราชการและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่จังหวัดตากมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการควบคุมมีผลต่อการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากในภาพรวมที่แตกต่างกัน

5. ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจระดับความคิดเห็นการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก โดยมีขอบเขตการศึกษา ดังนี้

5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาหลักการและทฤษฎีในการบริหารและการควบคุม หลักสิทธิมนุษยชน นโยบายและภารกิจอำนาจหน้าที่ในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าใน

พื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากแต่ละแห่ง ตลอดจนศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาระดับความคิดเห็นปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวของจังหวัดตาก

5.2 ขอบเขตด้านประชากร

ศึกษาจากกลุ่มข้าราชการและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานของกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงกลาโหมที่ทำหน้าที่ในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำนวน 359 ราย

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบ หมายถึง การวางแผนจัดการและประสานทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อบริหารพื้นที่พักพิงชั่วคราวและควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

6.2 ผกร. หมายถึง ผู้หนีภัยการสู้รบ

6.3 ผู้หนีภัยจากการสู้รบ (Displaced Person From Fighting) เป็นคำที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดให้เรียกผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการสู้รบระหว่างทหารพม่ากับกองกำลังชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดนไทย – พม่า ว่า “ผู้หนีภัยจากการสู้รบ” แม้ว่าผู้หนีภัยจากการสู้รบบางส่วนจะมีลักษณะเป็นผู้ลี้ภัยตามความหมายที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยสถานะผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 และพิธีสารว่าด้วยสถานะภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1967 ก็ตามคือเป็นผู้อพยพเข้ามาในประเทศไทยเพราะสงครามหรือความกลัวจะถูกประหารชีวิตประหาร การถูกกดขี่ข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุผลทางเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ การเป็นสมาชิกของกลุ่มสังคมนิยมหรือมีแนวความคิดทางการเมืองที่รัฐบาลพม่าเองไม่ยอมรับว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นพลเมืองพม่าแต่เห็นว่าเป็นพวกนอกกฎหมายที่ทำตัวเป็นศัตรูของชาติพม่า บางส่วนมีลักษณะถูกบังคับให้ต้องเดินทางออกจากถิ่นฐานที่พำนักและรัฐบาลพม่าไม่สนใจที่จะให้การคุ้มครองหรือไม่ประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครอง สำหรับเหตุผลสำคัญของประเทศไทยที่ให้เรียกผู้หนีภัยจากการสู้รบเนื่องจากรัฐบาลไทยไม่เคยกำหนดสถานะบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ลี้ภัยการอพยพเข้ามาในประเทศไทยมีลักษณะเป็นการชั่วคราว หากเหตุการณ์สู้รบในพม่าสงบลงก็สามารถส่งผู้หนีภัยการสู้รบกลับพม่าได้อีกทั้งประเทศไทยก็ไม่ได้เป็นสมาชิกในภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสถานะภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 จึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติต่อบุคคลเหล่านี้ตามอนุสัญญาอย่างเคร่งครัด เพราะหากประเทศไทยยอมรับว่าเป็นผู้ลี้ภัยจะต้องรับภาระถ้าไม่สามารถส่งผู้หนีภัยจากการสู้รบ

กลับพม่าได้ ซึ่งทำให้พลเมืองไทยต้องสูญเสียประโยชน์เป็นการสร้างปัญหาให้กับประเทศไทยในอนาคต

6.4 พื้นที่พักพิงชั่วคราว หมายถึง พื้นที่บริเวณชายแดนไทย – พม่า ที่ทางการไทยจัดให้เป็นสถานที่พักอาศัยชั่วคราวแก่ผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าที่อพยพเข้ามาในประเทศไทย

6.5 พื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก หมายถึง พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละ พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านอู๋มเปี่ยม พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านนุโพ

6.6 สิทธิมนุษยชน (Human Rights) หมายถึง สิทธิของความเป็นมนุษย์ หรือสิทธิขั้นพื้นฐานเป็นมาตรฐานขั้นต่ำพึงมี เป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างมีศักดิ์ศรีและมีคุณค่า หากมีการล่วงละเมิดต่อสิทธิดังกล่าวย่อมจะได้รับการรับรองและคุ้มครองโดยกฎหมาย เช่น สิทธิในชีวิตร่างกายและความมั่นคงปลอดภัย สิทธิในการถือครองทรัพย์สิน ตลอดจนสิทธิในการเคลื่อนไหวและในการเลือกถิ่นที่อยู่อาศัย เป็นต้น

6.7 ผู้ลี้ภัย หมายถึง บุคคลที่หนีออกจากประเทศตนเพราะมีความกลัวอันสมควรแก่เหตุที่จะถูก ข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุผลทางเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ การเมือง หรือการเป็นสมาชิกของกลุ่มคนบางกลุ่ม

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทำให้ทราบถึงระดับความคิดเห็นประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

7.2 ทำให้ทราบปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

7.3. ทำให้ทราบข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก ของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง

7.4 ทำให้สามารถนำผลการวิจัยไปนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาผู้หนีภัยฯ และอาจนำไปใช้ปฏิบัติงานกับพื้นที่พักพิงชั่วคราวแห่งอื่นๆ ได้

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง “การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารระเบียบขั้นตอนการปฏิบัติของราชการ เอกสาร ตำรา หนังสือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหาร
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุม
3. แนวคิดด้านสิทธิมนุษยชน องค์การพัฒนาเอกชน และองค์การสหประชาชาติ
4. แนวคิดนโยบายความมั่นคงแห่งชาติของไทยต่อผู้หนีภัยจากการสู้รบ
5. แนวคิดการปฏิบัติภารกิจ หน้าที่และโครงสร้างการบริหารการควบคุมดูแลผู้หนีภัยจากการสู้รบ
6. แนวคิดการให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการบริหาร

1.1 ความหมายของคำว่า “ การบริหาร”

สมพงษ์ เกษมสิน (อ้างใน รศ.ดร.วิรัช วิรัชนิภาวรรณ 2550: 6) ให้ความหมายการบริหารไว้ว่า การบริหารมีลักษณะเด่นเป็นสากลอยู่หลายประการ ดังนี้

- 1) การบริหารย่อมมีวัตถุประสงค์
- 2) การบริหารอาศัยปัจจัยบุคคลเป็นองค์ประกอบ
- 3) การบริหารต้องใช้ทรัพยากรการบริหารเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน
- 4) การบริหารมีลักษณะการดำเนินการเป็นกระบวนการ
- 5) การบริหารเป็นการดำเนินการร่วมกันของกลุ่มบุคคล

6) การบริหารอาศัยความร่วมมือร่วมใจของบุคคล กล่าวคือ ความร่วมมือ (collective mind) จะก่อให้เกิดความร่วมมือของกลุ่ม (group cooperation) อันจะนำไปสู่พลังของกลุ่ม (group effort) ที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์

7) การบริหารมีลักษณะการร่วมมือกันดำเนินการอย่างมีเหตุผล

8) การบริหารมีลักษณะเป็นการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานกับวัตถุประสงค์

9) การบริหารไม่มีตัวตน (intangible) แต่มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์

ไพบูลย์ ช่างเรียน (อ้างใน รศ.ดร.วิรัช วิรัชนิภาวรรณ 2550 :7) ให้ความหมายการบริหารว่า หมายถึง ระบบที่ประกอบไปด้วยกระบวนการในการนำทรัพยากรทางการบริหารทั้งทางวัตถุและคนมาดำเนินการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เฟรดเดอริค ดับบลิว. เทเลอร์ (Frederick W. Taylor) (อ้างใน รศ.ดร.วิรัช วิรัชนิภาวรรณ 2550 :7) ให้ความหมายการบริหารไว้ว่า งานบริหารทุกอย่างจำเป็นต้องกระทำโดยมีหลักเกณฑ์ ซึ่งกำหนดจากการวิเคราะห์ศึกษาโดยรอบรอบ ทั้งนี้ เพื่อให้มีวิธีที่ดีที่สุดในอันที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการผลิตมากยิ่งขึ้นเพื่อประโยชน์สำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ปีเตอร์ เอฟ. ดรักเกอร์ (Peter F. Drucker) (อ้างใน รศ.ดร.วิรัช วิรัชนิภาวรรณ 2550 :7) กล่าวว่า การบริหารคือ ศิลปะในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกับผู้อื่น การทำงานต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปโดยอาศัยคนอื่นเป็นผู้ทำภายในสภาพองค์การที่กล่าวนั้น ทรัพยากรด้านบุคคลจะเป็นทรัพยากรหลักขององค์การที่เข้ามาร่วมกันทำงานในองค์การ ซึ่งคนเหล่านี้จะเป็นผู้ใช้ทรัพยากรด้านวัตถุอื่น ๆ เครื่องจักร อุปกรณ์ วัตถุดิบ เงินทุน รวมทั้งข้อมูลสนเทศต่าง ๆ เพื่อผลิตสินค้าหรือบริการ

เฮอริเบิร์ต เอ. ไชมอน (Herbert A. Simon) (อ้างใน รศ.ดร.วิรัช วิรัชนิภาวรรณ 2552 : 2-6) กล่าวถึงการบริหารว่าหมายถึง กิจกรรมที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมกันดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์

เฮนรี เฟยอล (Henri Fayol) (อ้างใน ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิทยา ด้านธำรงกุล ระบุถึงกฎหรือหน้าที่ 5 ประการของงานบริหาร คือ

1) การวางแผน (Planning) คือ การกำหนดแนวทางของกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะทำในอนาคต

2) การจัดองค์กร (Organizing) คือ การจัดหาและใช้ทรัพยากรกรเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติตามแผน

3) การสั่งการ (Commanding) คือ การคัดเลือก ชี้นำ และประเมินผลพนักงาน เพื่อประกันผลการดำเนินงานสูงสุดตามแผนที่วางไว้

4) การประสานงาน (Coordinating) คือ การผนึกความพยายามและความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ในองค์กรเข้าด้วยกัน การแบ่งปันข้อมูลและการร่วมกันแก้ไขปัญหา

5) การควบคุม (Controlling) คือ การสร้างหลักประกันว่างานต่าง ๆ จะเป็นไปตามแผนและการแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น

1.2 ความสำคัญของการบริหาร

1) การบริหาร ทำให้องค์กรมีทิศทาง และเป้าหมายที่ชัดเจนในการทำงาน องค์กรจะไม่เสียเวลา หรือต้องเสี่ยง ไปด้วยกับความรู้ในเป้าหมายขององค์กรว่าคืออะไร การบริหารจึงเป็นตัวชี้นำเป้าหมายขององค์กร

2) การบริหารช่วยให้องค์กรทราบว่า ในการดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์กรนั้นจะต้องใช้ปัจจัยใดบ้างและจะนำมาซึ่งปัจจัยเหล่านั้นได้อย่างไร

3) การบริหารจะช่วยให้ผู้บริหารมองเห็นโอกาสและหนทางต่าง ๆ รวมทั้งหนทางที่ดีที่สุดในการบรรลุเป้าหมายขององค์กร เนื่องจากในโลกแห่งการแข่งขัน การมีโอกาสดีมีทางเลือกที่ถูกต้องย่อมทำให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขัน

4) การบริหารช่วยให้ผู้บริหารหรือผู้จัดการดำเนินภารกิจต่าง ๆ ขององค์กร หน่วยงาน หรือธุรกิจได้อย่างคุ้มค่า กล่าวคือ การบริหารจะช่วยให้การตัดสินใจของผู้บริหารเป็นไปอย่างรอบคอบ และมีประสิทธิภาพ รู้ว่าควรลงทุนอะไร และจะสามารถประหยัดในส่วนใดได้บ้าง เป็นต้น

5) การบริหารทำให้เกิดความร่วมมือและการประสานกันระหว่างคนกลุ่มต่าง ๆ เนื่องจากการบริหารจะทำให้องค์กรมีเป้าหมายอย่างเดียวกัน และทำให้คนในองค์กรรู้ถึงอำนาจบทบาทหน้าที่ของตนเองว่ามีขอบเขตกว้างขวางมากน้อยเพียงใด

6) การบริหารที่ผิดพลาด อาจทำให้องค์กรประสบปัญหาและพบกับความล้มเหลว จนอาจนำไปสู่ความหายนะขององค์กรได้ในที่สุด

1.3 เป้าหมายของการบริหารจัดการ

1) ประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ ความสามารถในการสร้างผลงานหรือผลสำเร็จออกมาโดยผลงานที่ได้ต้องมีคุณค่ามากกว่าทรัพยากรที่ใช้ไป กล่าวคือ สามารถผลิตของทุกอย่างได้มากเหมือนเดิม แต่มีการใช้ต้นทุนน้อยกว่าเดิม

2) ประสิทธิภาพ (Effectiveness) คือ การพิจารณาถึงผลการดำเนินงานว่าสำเร็จตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยความสำเร็จที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้าที่กิจการให้บริการอยู่

1.4 กระบวนการทางการบริหารจัดการ

กระบวนการทางการบริหารจัดการ (Management Process) หรือเรียกว่า หน้าที่ทางการจัดการ (Management Functions) หมายถึง ภารกิจของผู้บริหารที่ต้องปฏิบัติเพื่อให้องค์กรประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ กระบวนการทางการบริหารจัดการที่สำคัญ ประกอบด้วย

1) การวางแผน (Planning) คือการกำหนดแนวทางการปฏิบัติสำหรับองค์กรในอนาคต หรืออาจกล่าวได้ว่าการวางแผนเป็นกระบวนการตัดสินใจของผู้บริหารเกี่ยวกับการเลือกทางเลือกที่องค์กรจะต้องปฏิบัติไว้เป็นการล่วงหน้าว่า องค์กรจะทำอะไร ทำอย่างไร ทำเมื่อใด และใครเป็นผู้ทำเมื่อถึงกำหนดเวลานั้น ๆ ในการวางแผนผู้บริหารจะต้องทำการกำหนดเป้าหมาย นโยบาย และรายละเอียดต่าง ๆ ของงานไว้เป็นการล่วงหน้า ทั้งนี้ เพื่อจะได้แนวทางให้ผู้ดำเนินงานยึดถือปฏิบัติโดยมุ่งไปสู่เป้าหมายเดียวกัน ผลจากการวางแผนจะก่อให้เกิดแผนงาน โครงการ และกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงระเบียบวิธีปฏิบัติที่ดีสำหรับใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานการวางแผนที่ดี มีระบบมีความเป็นไปได้สูงย่อมจะทำให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายได้รวดเร็วประหยัด และมีประสิทธิภาพ

2) การจัดองค์กร (Organizing) การจัดองค์กรคือการกำหนดโครงสร้างขององค์กรจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องทำ โดยวิธีแบ่งหน้าที่ต่าง ๆ ตามลักษณะงานในทุก ๆ ระดับขององค์กรให้มีความสัมพันธ์สอดคล้องกันตลอดทั้งองค์กร หน้าที่ต่าง ๆ จะถูกกำหนดขึ้นเป็นตำแหน่งงาน พร้อมทั้งกำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบไว้อย่างชัดเจนในทุก ๆ ตำแหน่ง ทั้งนี้ เพื่อสะดวกต่อการกำหนดคุณสมบัติของบุคคลที่ต้องการ สรุปแล้ว การจัดองค์กรคือการสร้างขอบเขตงานและความสัมพันธ์ของงานต่าง ๆ ให้ประสานสอดคล้องเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3) การจัดคนเข้าทำงาน (Staffing) การจัดคนเข้าทำงานเป็นกระบวนการคัดเลือกบุคคลเพื่อให้ได้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับตำแหน่งที่กำหนดไว้ กระบวนการหรือหน้าที่การจัดคนเข้าทำงานจะประกอบไปด้วยการสรรหา การคัดเลือก การบรรจุแต่งตั้งการฝึกอบรมและพัฒนาบุคคล ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้คือเนื้อหาของการบริหารงานบุคคลเป็นส่วนใหญ่

4) การสั่งการ (Directing) การสั่งการคือการใช้ความพยายามของผู้บริหารที่จะชักนำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาต่างร่วมแรงร่วมใจกันปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรประสานสอดคล้องกันจนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ หน้าที่การสั่งการที่สำคัญประกอบไปด้วย ภาวะผู้นำ การติดต่อสื่อสาร การจูงใจ และการประสานงาน เป็นต้น

5) การควบคุม (Controlling) การควบคุมคือการกำกับดูแลให้งานต่าง ๆ ขององค์กรดำเนินไปตามแผนที่ได้กำหนดไว้ กิจกรรมการควบคุมของผู้บริหารจะต้องมีการวัดผลงานที่ทำให้ได้ว่าเป็นไปตามแผนหรือมาตรฐานที่กำหนดไว้หรือไม่ จะมีวิธีแก้ไขปรับปรุงผลงานอย่างไร

เมื่อมีการคลาดเคลื่อนจากมาตรฐาน สาระสำคัญของการควบคุมจึงอยู่ที่การวัดผลงานที่เชื่อถือได้ และขณะเดียวกันมาตรฐานที่กำหนดขึ้นเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด

2. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ “ การควบคุม ”

2.1 ความหมายของคำว่า “ การควบคุม ”

คำนิยามเกี่ยวกับการควบคุมตามที่นักวิชาการได้ให้ไว้ อาทิ

Henri Fayol ให้คำนิยามไว้ว่า การควบคุม คือ การตรวจสอบดูว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ดำเนินสอดคล้องไปตามแผน (Plan) คำสั่ง (Instruction) และหลักการ (Principle) ที่ได้จัดทำไว้หรือไม่ วัดดูประสงค์ของการควบคุมก็เพื่อเป็นการค้นหาจุดอ่อนและข้อบกพร่องเพื่อทำการแก้ไข และป้องกันมิให้ผลงานคลาดเคลื่อนจากวัตถุประสงค์ หน้าที่ด้านการควบคุมนั้นเกี่ยวข้องกับทุกๆ สิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคนหรือการกระทำในส่วนของงาน

Earl P. Strong และ Robert D. Smith ให้คำนิยามไว้ว่า การควบคุม เป็นหน้าที่ ของนักบริหารในการระบุปัญหา (หรือการเปลี่ยนแปลงใดๆ) ค้นหาสาเหตุและตัดสินใจแก้ไขเพื่อ รักษาสถานภาพให้คงเดิมภายในขอบเขตแห่งอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบที่เขามีอยู่

Alan C. Filley , Robert J. House และ Steven Kerr ให้คำนิยามไว้ว่า กระบวนการ ของการควบคุม คือ การพยายามทำให้แผนและการดำเนินงานสอดคล้องตรงกัน

W. Warren Haynes , Joseph L. Massie ให้คำนิยามไว้ว่า การควบคุม หมายถึง กระบวนการซึ่งนำทางกิจกรรมต่าง ๆ ให้มุ่งไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ล่วงหน้า

Douglas S. Sherwin ให้คำนิยามไว้ว่า การควบคุม หมายถึง การตรวจสอบดูว่า ได้มีการดำเนินการตามแผนและมีความก้าวหน้าไปในแนวทางที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ หรือไม่และดำเนินการเท่าที่จำเป็นที่จะแก้ไขปัญหาการเบี่ยงเบนใด ๆ จากวัตถุประสงค์

Thomas J. Atchison และ Winston W. Hill (อ้างในอวยชัย ชบาและพิมลจรรย์ นามวัฒน์ เอกสารการสอนชุดวิชาหลักรัฐศาสตร์และการบริหาร หน่วยที่ 12 หน้าที่ในการบริหาร: 223) “การ ควบคุมเป็นกระบวนการซึ่งเปรียบเทียบพฤติกรรมหรือการดำเนินงานกับแผนที่จัดทำขึ้นเพื่อตัดสิน ว่าสอดคล้องหรือไม่ ถ้ามีข้อแตกต่างจะต้องดำเนินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือแผนอย่างไร อย่างหนึ่งหรือไม่”

แคซท์ และ โรเซนสวิก (อ้างในอวยชัย ชบาและพิมลจรรย์ นามวัฒน์ เอกสารการ สอนชุดวิชาหลักรัฐศาสตร์และการบริหาร หน่วยที่ 12 หน้าที่ในการบริหาร: 223) “ระบบบริหาร ซึ่งหมายถึงการควบคุมดูแลการปฏิบัติงานและป้อนข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการ

ปรับจุดหมายปลายทางและได้ทางสำหรับอนาคตต่อไป โดยมีกำหนดวัตถุประสงค์และแผนเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ไว้ด้วย หน้าที่ในการควบคุมนั้นจะเป็นเรื่องของการวัดสถานการณ์ที่เป็นจริง การนำผลของการวัดไปเปรียบเทียบกับมาตรฐาน และป้องกันข้อมูลย้อนกลับ เพื่อนำไปใช้ในการประสานกิจกรรมขององค์กรให้มุ่งไปสู่ทิศทางที่ถูกต้อง เอื้ออำนวยให้การเปลี่ยนแปลงมีคุณภาพอยู่เสมอ

ธีโอ ฮายแมนและคนอื่น ๆ (Theo Haiman and others) (อ้างในอวยชัย ชบาและพิมลจรรย์ นามวัฒน์ เอกสารการสอนชุดวิชาหลักรัฐศาสตร์และการบริหาร หน่วยที่ 12 หน้าที่ในการบริหาร : 223) ให้คำอธิบายว่า “การควบคุมคือกิจกรรมบริหารที่ทำให้มั่นใจว่าเป้าหมายขององค์กรจะประสบผลสำเร็จ ทั้งนี้ ด้วยการเปรียบเทียบการปฏิบัติจริงกับแนวทางปฏิบัติที่กำหนดไว้ในแผน”

โรเบิร์ต อี. ลินน์แมน (Robert E. Linneman) (อ้างในอวยชัย ชบาและพิมลจรรย์ นามวัฒน์ เอกสารการสอนชุดวิชาหลักรัฐศาสตร์และการบริหาร หน่วยที่ 12 หน้าที่ในการบริหาร : 223) อธิบายไว้ว่า “การควบคุมคือวิถีทางที่จะทำให้ความคืบหน้าและผลการดำเนินงานอยู่ในวงจำกัดที่ควรจะเป็น”

ธนชัย ชมจินดา ให้คำนิยามไว้ว่า การควบคุม คือ การกำหนดมาตรวัดเพื่อใช้เป็นมาตรการในการตรวจสอบและติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามแนวทางของแผนงานที่กำหนด ในการควบคุมต้องมีการวัดและติดตามผล การวิเคราะห์และประเมินผลกับมาตรวัด และการปรับแก้ไขผลดำเนินงานที่จำเป็น

สมคิด บางโม ให้คำนิยามไว้ว่า การควบคุม หมายถึง การตรวจสอบการปฏิบัติงานว่าเป็นไปตามแผนที่วางไว้และได้มาตรฐานที่กำหนดไว้หรือไม่แล้วแนะนำปรับปรุงการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนและมาตรฐานที่กำหนดไว้

พยอม วงศ์สารศรี ให้คำนิยามไว้ว่า การควบคุม หมายถึง การบังคับให้กิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปตามแผนงานที่กำหนดไว้

ศิริพร พงศ์ศรีโรจน์ ให้คำนิยามไว้ว่า การควบคุม หมายถึง กระบวนการประเมินผลการปฏิบัติงาน โดยการเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ และหาหนทางที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดจากมาตรฐานที่วางไว้ให้บรรลุเป้าหมาย

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การควบคุม หมายถึง กระบวนการในการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานโดยการเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาสาเหตุและข้อบกพร่อง รวมทั้งวิธีการแก้ไข เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

2.2 วัตถุประสงค์ของการควบคุม

การควบคุม เป็นวิธีการในการควบคุมดูแล กำกับ เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ ซึ่งการควบคุมที่ดีขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ควบคุมงาน หรือผู้บริหาร เป็นสำคัญการควบคุมงานมิใช่เป็นการคอยจับผิดการปฏิบัติงาน หากแต่เป็นการช่วยให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้น การควบคุมงานโดยทั่วไปจึงมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) เพื่อควบคุมดูแลการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกระบวนการที่กำหนดไว้ และเป็นการสร้างมาตรฐานของงานในองค์กร
- 2) เพื่อให้เกิดการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อให้งานมีประสิทธิภาพ และเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
- 3) เพื่อรักษาและควบคุมคุณภาพของผลผลิตหรือบริการให้ได้มาตรฐาน ตรงตามความต้องการ ซึ่งจะต้องทำการควบคุมในคุณภาพของสิ่งที่ผลิตออกมา
- 4) เพื่อติดตามผลงานและตรวจสอบผลการปฏิบัติงานว่ามีอุปสรรคในการปฏิบัติงานหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้ เพื่อจะได้ให้คำแนะนำและหาแนวทางแก้ไข
- 5) เพื่อใช้วัดและตรวจสอบความก้าวหน้าของงานว่ามีมากน้อยเพียงใด
- 6) เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์กร เพราะการควบคุมช่วยให้ทราบว่า การปฏิบัติงานของบุคคลนั้นสูงกว่าหรือต่ำกว่ามาตรฐานเพียงใด ทั้งนี้ เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการพิจารณาการให้ผลตอบแทนและการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง

2.3 องค์ประกอบหรือกระบวนการของระบบการควบคุม

สิ่งจำเป็นหรือองค์ประกอบสำหรับการควบคุมทุกระบบจะต้องมี คือ

- 1) วัตถุประสงค์ (Objectives) เป็นการกำหนดเป้าหมายหรือผลลัพธ์ว่าควรจะเป็นเช่นไร และเป็นเครื่องมือ
- 2) มาตรฐาน (Standards)
- 3) การวัดผลงาน (Means of Measuring)
- 4) การเปรียบเทียบ (Means of Comparing)
- 5) การดำเนินการแก้ไข (Means of Correcting)

1.4 ระดับของการควบคุม

หน้าที่ในการวางแผนและการควบคุม เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกัน ในขณะที่ผู้บริหารทำการกำหนดแผน จะต้องตัดสินใจสร้างระบบการควบคุมเพื่อติดตามแผนหรือการปฏิบัติงานว่ามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด ดังนั้น ผู้บริหารระดับต่างๆ จะมี

ความรับผิดชอบในการกำหนดเกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติงาน ซึ่งโดยทั่วไปสามารถจัดระดับของการควบคุมตามระดับชั้นของการจัดการได้ 3 ระดับ ดังนี้

1) การควบคุมกลยุทธ์

เป็นกระบวนการกำหนดคกฏเกณฑ์ และวิธีการติดตามตรวจสอบการดำเนินงานเชิงกลยุทธ์ขององค์กร เพื่อให้แน่ใจว่าการวางแผนและการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติประสบความสำเร็จตามความต้องการในระยะยาวขององค์กร การควบคุมกลยุทธ์เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับสูง โดยมีการกำหนดโครงสร้างระยะยาว และต้องพิจารณาว่าแผน กลยุทธ์ที่จัดทำขึ้นควรมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ จากการประเมินปัจจัยสภาพแวดล้อม เช่น การปฏิบัติการ การแข่งขัน การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และการเปลี่ยนแปลงตามความต้องการของลูกค้า ตลอดจนต้องทำการตรวจสอบกิจกรรมการทำงานภายในองค์กร ซึ่งมีผลกระทบต่อการบริหารลุเป้าหมายตามแผนกลยุทธ์

2) การควบคุมยุทธวิธี

เป็นกระบวนการกำหนดคกฏเกณฑ์ โดยมุ่งที่การปฏิบัติการ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามแผนการแผนยุทธวิธีในระดับฝ่ายหรือหน่วยธุรกิจ โดยมุ่งที่อิทธิพลจากภายในและภายนอก ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของแผนยุทธวิธี การควบคุมยุทธวิธีอยู่ในความรับผิดชอบของผู้จัดการระดับกลาง โดยมุ่งที่โครงการระยะกลาง การควบคุมจะให้ความสำคัญกับเป้าหมายของฝ่าย และงบประมาณของแผนก ซึ่งมีผลกระทบต่อยุทธวิธี นอกจากนี้ผู้บริหารระดับกลางยังต้องเกี่ยวข้องในการควบคุมกลยุทธ์และการปฏิบัติการ โดยการจัดหาข้อมูลสำหรับฝ่ายบริหารระดับสูง และตรวจสอบประเด็นสำคัญของการควบคุมการปฏิบัติการ

3) การควบคุมการปฏิบัติการ

เป็นกระบวนการกำหนดคกฏเกณฑ์ เพื่อให้แน่ใจว่าการปฏิบัติการมีความสำเร็จตามแผนที่ตั้งไว้ โดยติดตามและตรวจสอบกิจกรรมในแต่ละงานอย่างรอบคอบ การควบคุมการปฏิบัติการเป็นหน้าที่ของหัวหน้างานระดับต้น ผู้บริหารระดับสูงควรให้ความสนใจในการควบคุมการปฏิบัติการ เนื่องจากการดำเนินงานจะส่งผลกระทบต่อยุทธวิธีหรือแผนกลยุทธ์ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การควบคุมในทุกระดับต้องประสานงานกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อให้ระบบควบคุมขององค์กรมีประสิทธิภาพ

2.5 เครื่องมือที่ใช้ในการควบคุม

ในกระบวนการควบคุม ขั้นตอนที่สำคัญ คือ ขั้นตอนการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ในการเปรียบเทียบเพื่อวัดผลงานนี้ ผู้ควบคุมงานจำเป็นจะต้อง

มีเครื่องมือที่จะใช้วัดผลงานดังกล่าวได้ ซึ่งลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการควบคุมโดยทั่วไปมีดังนี้

1) การควบคุมด้านปริมาณงาน หมายถึง จำนวนหรือจำนวนของผลผลิต การควบคุมปริมาณมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ได้จำนวนผลงาน หรือผลผลิตเป็นไปตามเป้าหมาย หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้

2) การควบคุมด้านคุณภาพ

หมายถึง การควบคุมผลผลิตให้ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนด

3) การควบคุมด้านเวลา

เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อเปรียบเทียบเวลาสำหรับการทำงาน

4) การควบคุมด้านค่าใช้จ่าย

เพื่อให้ผู้บริหารสามารถบริหารรายรับ รายจ่าย ของกิจการได้เครื่องมือที่นำมาใช้ในการควบคุมค่าใช้จ่าย เช่น การใช้ระบบงบประมาณ คือ การควบคุมเกี่ยวกับประมาณการรายได้ และประมาณการรายจ่ายตามที่กำหนดไว้ในงบประมาณ โดยพิจารณาในแต่ละกิจกรรมหรือขั้นตอนหรือแต่ละช่วงเวลาว่าได้ใช้จ่ายงบประมาณไปเป็นจำนวนเท่าไร เป็นไปตามแผนหรือเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด

2.6 ประเภทของการควบคุม

การควบคุมงาน สามารถจำแนกตามช่วงเวลาที่ดำเนินการควบคุมได้ 3 ประเภท คือ

1) การควบคุมก่อนการดำเนินงาน

เป็นการควบคุมโดยการประชุมเพื่อทบทวนงานทั้งระบบ เพื่อทำความเข้าใจว่างาน ณ จุดใดมีผู้ได้รับผิดชอบ และเข้าใจขั้นตอนวิธีการปฏิบัติงานมากนักน้อยเพียงใด คาดว่า จะมีปัญหาใดเกิดขึ้นหรือไม่ และหากมีจะได้เตรียมการแก้ไขปัญหาล่วงหน้า การควบคุมก่อนการดำเนินงานนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจให้ตรงกันทุกฝ่าย เพื่อจะได้ร่วมมือกันปฏิบัติงาน มีการประสานงานกัน จนบรรลุเป้าหมายขององค์กร การควบคุมประเภทนี้สามารถบอกให้ทราบถึงปัญหาที่กำลังจะเกิดขึ้น และเตรียมหาแนวทางป้องกันปัญหาไว้ก่อน

2) การควบคุมระหว่างดำเนินงาน

เป็นการควบคุมตรวจตราระหว่างการปฏิบัติงาน เพื่อตรวจสอบดูว่ามีข้อบกพร่องเกิดขึ้น ณ จุดใด เพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไขให้ทันท่วงที ในการควบคุมลักษณะนี้สามารถกระทำได้โดยการรายงานผลการปฏิบัติงานเป็นระยะ ๆ เพื่อดูความก้าวหน้าของงาน และสามารถตรวจสอบได้ทุกจุดตลอดเวลา ตัวอย่างการควบคุมประเภทนี้ ได้แก่ การอำนวยการของ

หัวหน้างานที่จะสอนแนะขั้นตอนการทำงานที่ถูกต้องให้แก่ผู้ได้บังคับบัญชา รวมทั้งการตรวจสอบ การดูแล การให้คำแนะนำ เพื่อให้ผลงานเป็นไปตามที่กำหนดไว้

3) การควบคุมหลังการปฏิบัติงาน

เป็นการควบคุมภายหลังจากการปฏิบัติงานได้เสร็จสิ้นลง หรือเป็นการ ประเมินผลการปฏิบัติงานนั่นเอง ทั้งนี้ ผลที่ได้รับจากการประเมินผลการปฏิบัติงาน คือ ข้อมูล ป้อนกลับ เพื่อให้ผู้บริหารได้พิจารณาถึงผลการปฏิบัติงานที่ผ่านมา ซึ่งอาจจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น เพื่อให้ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขให้การปฏิบัติงานในครั้งต่อไปดียิ่งขึ้น

2.7 การควบคุมที่มีประสิทธิผล

ในการควบคุมเพื่อให้งานสำเร็จนั้น จะต้องปฏิบัติด้วยความถูกต้องจึงจะเกิด ผลสัมฤทธิ์ตามที่ต้องการ ประกอบกับ จะต้องมียุทธศาสตร์ต่างๆ เพื่อช่วยให้ระบบการควบคุมมี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ระบบการควบคุมที่มีประสิทธิผล มีดังต่อไปนี้

1) ความถูกต้อง (Accuracy) ระบบการควบคุมที่ถูกต้องจะทำให้เกิดความ น่าเชื่อถือและนำไปใช้ได้ผลตามที่ต้องการ แต่ถ้ระบบการควบคุมที่เกิดจากข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง จะ ทำให้ฝ่ายบริหารแก้ปัญหาไม่ตรงว่าควรแก้ไขอย่างไรหรือควรดำเนินการอย่างไร

2) ความทันเวลา (Timeliness) ระบบการควบคุมที่ดีจะต้องกระตุ้นให้ผู้บริหาร สนใจและเอาใจใส่ทันเวลาในการแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น ข้อมูลอาจไม่มี ความหมายเลยหากได้รับมาช้ากว่าเวลาอันควร ดังนั้น ระบบการควบคุมที่ดีจะต้องสามารถ นำมาใช้แก้ปัญหาได้ทันเวลา

3) ความประหยัด (economy) ระบบการควบคุมทุกระบบจะต้องสามารถทำให้เกิด ประโยชน์คุ้มเมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น หรืออาจกล่าวได้ว่า ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการใช้ ระบบการควบคุมควรอยู่ในระดับต่ำสุด

4) ความยืดหยุ่น (flexibility) ระบบการควบคุมที่ดีจะต้องมีความยืดหยุ่นให้ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและการเกิดขึ้นใหม่ของสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่มีองค์การใดที่จะดำรง อยู่โดยไม่มีเปลี่ยนแปลงเลย ดังนั้น ระบบการควบคุมควรปรับตามเวลาและสภาพแวดล้อมที่ เปลี่ยนแปลง

5) การสามารถเข้าใจได้ (Understandability) ระบบการควบคุมควรมีความ ชับซ้อนให้น้อยที่สุด เพื่อสะดวกในการใช้และคนที่เกี่ยวข้องกับระบบควบคุมสามารถเข้าใจได้ง่าย เพราะการควบคุมที่ยุ่งยากซับซ้อนจะทำให้คนที่เกี่ยวข้องสับสน เข้าใจยาก และไม่สนใจที่จะทำ ตามระบบควบคุมนั้น

6) การมีมาตรฐานที่สมเหตุสมผล (reasonable criteria) การกำหนดมาตรฐานของการควบคุมจะต้องสมเหตุสมผลและสามารถทำได้ มาตรฐานสูงเกินไปหรืออาจขัดกับกฎหมายก็ไม่จูงใจให้พนักงานปฏิบัติตาม ดังนั้น สิ่งที่ต้องการคือระบบการควบคุมที่นำไปสู่มาตรฐานการปฏิบัติงานที่สูงขึ้นในอนาคต มิใช่มีไว้เพียงเพื่อให้มีมาตรฐานในการควบคุมอย่างเดียว

7) การจัดระบบอย่างมีกลยุทธ์ (Strategic placement) ผู้บริหารจะต้องจัดวางระบบควบคุมอย่างมีกลยุทธ์ที่ทำให้ห้วงการบรรลุวัตถุประสงค์ในการควบคุมได้ เพราะการดำเนินงานอย่างขาดกลยุทธ์จะทำให้ระบบการควบคุมไม่บังเกิดผลคุ้มกับค่าใช้จ่ายที่เสียไป

8) การเน้นกฎแห่งข้อยกเว้น (emphasis on the exception) ทั้งนี้ เพราะผู้บริหารไม่สามารถจะควบคุมได้ทุกอย่าง จึงต้องเน้นเฉพาะเรื่องที่สำคัญหรือควบคุมเฉพาะสาระสำคัญ หรืออาจจะดูเฉพาะรายการที่ผลการดำเนินงานจริงแตกต่างไปจากมาตรฐานที่กำหนด และหาทางแก้ไข เฉพาะรายการที่สำคัญและผิดไปจากมาตรฐานเท่านั้น เพราะการที่ผู้บริหารเข้าไปดูแลทุกรายการ อาจจะส่งผลให้ ผู้ปฏิบัติงานทำงานไม่คล่องตัวเพราะต้องคอยเสนอรายการไปยังผู้บริหารทุกเรื่อง

9) การใช้มาตรการหลายๆ อย่าง (multiple criteria) การควบคุมที่เน้นจุดใดจุดหนึ่งหรือมาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่ง จะทำให้แคบหรือมองปัญหาไม่ครอบคลุมและงานแต่ละงานย่อมมีมาตรฐานแตกต่างกัน ดังนั้น มาตรฐานในการควบคุมควรมีหลายมาตรฐานสำหรับกิจกรรมแต่ละอย่าง

10) การแก้ไขให้ถูกต้อง (corrective action) การควบคุมที่มีประสิทธิภาพไม่เพียงแต่แจ้งให้รู้ว่ามีข้อบกพร่อง ข้อผิดพลาดอะไรเกิดขึ้นเท่านั้น แต่จะต้องเสนอแนะด้วยว่าควรแก้ไขอย่างไรเพื่อให้เกิดความถูกต้อง กล่าวคือ ระบบการควบคุมต้องเป็นทั้งการชี้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและวิธีแก้ปัญหานั้นด้วย

2.8 ลักษณะของการควบคุมที่ดี

การควบคุมงาน เป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้งานเป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ และบรรลุเป้าหมายขององค์กร ตลอดจนได้ทราบถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน เพื่อจะได้หาแนวทางแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้การควบคุมจะมีประสิทธิภาพดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าผู้บริหารได้พิจารณาถึงลักษณะของการควบคุมที่ดีแล้วหรือไม่ ฉะนั้นเพื่อให้ผลการควบคุมดีและมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารหรือผู้ควบคุม ควรพิจารณาลักษณะของการควบคุมที่ดี ดังต่อไปนี้

- 1) มีระบบการควบคุมที่เหมาะสมกับงาน
- 2) สามารถรู้ข้อผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนได้ทันที ก่อนที่ความเสียหายจะเกิดขึ้น

3) สามารถช่วยผู้บริหารให้สามารถเห็นข้อผิดพลาดได้ล่วงหน้า เพื่อจะได้ทำการแก้ไขก่อนปัญหาจะเกิดขึ้น

4) มีการกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย หรือมาตรฐานสำหรับการปฏิบัติงานของทุก ๆ คน ไว้เพื่อเป็นวัดผลการทำงานของแต่ละคนว่าเป็นไปตามมาตรฐานหรือไม่

5) มีระบบการควบคุมที่ยืดหยุ่น พร้อมทั้งนำไปใช้ได้เหมาะสมกับแบบขององค์กร

6) ประหยัด คຸ້ມกับค่าใช้จ่ายที่ด้อยเสียไป หรือคຸ້ມกับประโยชน์ที่พึงได้รับ

7) ง่ายต่อการเข้าใจของผู้ปฏิบัติงาน

8) สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้ โดยต้องรู้ว่าข้อผิดพลาดเกิดขึ้น ณ จุดใดใครรับผิดชอบและจะแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นได้อย่างไร

2.9 ประโยชน์ของการควบคุม

1) ช่วยให้ผลงานมาตรฐาน ทำให้เกิดประสิทธิภาพการทำงานดีขึ้น

2) ช่วยในการป้องกันมิให้ทรัพยากรขององค์กรต้องสูญเสีย อันสืบเนื่องมาจากการถูกลักขโมย หรือมีการใช้จ่ายที่ฟຸ່มเฟือย

3) ช่วยในการรักษาคุณภาพของผลผลิตให้ได้ตรงตามมาตรฐานการผลิต และช่วยให้สามารถผลิตสินค้าได้มาตรฐานและมีคุณภาพตรงตามความต้องการของลูกค้า

4) ช่วยให้ผู้บริหารสามารถวัดประสิทธิภาพจากการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติได้

5) ช่วยให้การงานมีระบบการควบคุมที่ดี สามารถติดตาม และแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานได้ รวมทั้งสามารถวางมาตรการในการป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติงาน ซึ่งดีกว่าการแก้ไขเมื่องานดำเนินไปจนเสร็จสิ้น

2.10 เทคนิคในการควบคุม (นำเสนอวิธีที่เหมาะสมกับกรณีศึกษาเท่านั้น)

1) การควบคุมงาน โดยกำหนดมาตรฐานงาน

การกำหนดมาตรฐานงาน หมายถึง การสร้างบรรทัดฐานของผลงานที่ต้องการไว้ สำหรับเปรียบเทียบกับผลงานที่ทำได้ ความแตกต่างระหว่างมาตรฐานงานกับผลงานที่ทำได้จะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าสมรรถภาพของการงานอยู่ในระดับใด จะสามารถดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์และเวลาที่กำหนดหรือไม่

การกำหนดมาตรฐานงานจะมีประโยชน์ ดังนี้

1.1 ช่วยกระตุ้นและปรับปรุงการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานให้ดีขึ้น เนื่องจากมีมาตรฐานไว้เปรียบเทียบและทุกคนต้องพยายามปฏิบัติงานให้ได้ตามมาตรฐานหรือสูงกว่ามาตรฐาน

1.2 สามารถประเมินผลงานและความคุ้มค่าได้ง่าย สะดวก เพราะมีหลักเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับของทั้งผู้ถูกประเมินและผู้ประเมิน

2) การควบคุมงานโดยวิธีการตรวจเยี่ยม

การตรวจเยี่ยม หมายถึง การที่ผู้บังคับบัญชาไปสังเกตการณ์ ณ สถานที่ปฏิบัติงานจริง ซึ่งการตรวจเยี่ยมก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

2.1 ทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

2.2 ทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชารู้สึกว่างานที่ตนทำเป็นที่สนใจของผู้บังคับบัญชา

2.3 ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา

2.4 ทำให้ทราบถึงข้อดีและข้อเสียของผู้ใต้บังคับบัญชา เพื่อจะได้ทำการฝึกอบรมและพัฒนาได้ตรงตามวัตถุประสงค์

2.5 ทำให้ทราบถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น และสามารถแก้ไขได้ทันที่

3) การควบคุมงานโดยวิธีให้เสนอรายงาน

การรายงาน หมายถึง เอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อแสดงข้อเท็จจริงหรือสถิติตัวเลขต่าง ๆ ซึ่งโดยปกติในรายงานจะมีสาระสำคัญ อันได้แก่

3.1 ผลงานของผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งผู้ใต้บังคับบัญชาจะต้องรายงานผลที่เกิดจากการปฏิบัติงานของตนต่อผู้บังคับบัญชา

3.2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว ในการปฏิบัติงานอาจมีเหตุการณ์อันมิได้คาดหมายเกิดขึ้น เช่น ไฟไหม้ น้ำท่วม หรือเหตุการณ์อื่น ๆ ที่อาจจะมีผลกระทบต่อกรปฏิบัติงานของหน่วยงาน

3.3 การรายงานฐานะทางการเงิน เช่น รายรับ – รายจ่าย หรืองบแสดงฐานะทางการเงิน เป็นต้น

สรุปได้ว่า การควบคุมเป็นกระบวนการตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน โดยการเปรียบเทียบผลงานกับมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาสาเหตุและข้อบกพร่อง รวมทั้งวิธีการแก้ไขเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ในการควบคุมจะประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ คือ การกำหนดมาตรฐาน การวัดผลที่ได้จากการปฏิบัติงานจริง การเปรียบเทียบผลที่ได้จริงกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ และการดำเนินการแก้ไข ซึ่งการควบคุมถือว่าเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้บริหารในแต่ละระดับกล่าวคือ ผู้บริหารระดับสูงจะรับผิดชอบในการควบคุมกลยุทธ์ ผู้บริหารระดับกลางจะรับผิดชอบในการควบคุมขั้นตอนที่สำคัญที่สุด คือ การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ดังนั้น ผู้ควบคุมงานจำเป็นที่จะต้องใช้เครื่องมือในการควบคุมอันได้แก่ ปริมาณงาน คุณภาพ เวลา และค่าใช้จ่าย สำหรับการควบคุมเมื่อ

พิจารณาถึงลักษณะการดำเนินงานสามารถจำแนกได้ตามช่วงเวลาคือ การควบคุมก่อนการดำเนินงาน การควบคุมขณะดำเนินงานและการควบคุมหลังการปฏิบัติงาน ในการควบคุมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพจะต้องอาศัยหลักการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้การควบคุมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อันได้แก่ ความถูกต้อง ความทันเวลา ความประหยัด ความยืดหยุ่น การสามารถเข้าใจได้ การมีมาตรฐานที่สมเหตุสมผล การจัดระบบอย่างมีกลยุทธ์ การเน้นกฎแห่งข้อยกเว้น การใช้มาตรการหลาย ๆ อย่าง และการแก้ไขให้ถูกต้อง นอกจากนี้ ประโยชน์ที่ได้รับจากการควบคุม คือ ทำให้เกิดผลงานที่มีมาตรฐาน ผลผลิตมีคุณภาพ และสามารถวัดประสิทธิภาพจากการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติได้ สำหรับเทคนิคที่ใช้ในการควบคุมงานนั้นมีหลายวิธี ได้แก่ การควบคุมงานโดยกำหนดมาตรฐานงาน การควบคุมงานโดยวิธีการตรวจเยี่ยม และการควบคุมงานโดยวิธีให้เสนอรายงาน เป็นต้น

3. แนวคิดด้านสิทธิมนุษยชน องค์การพัฒนาเอกชน และองค์การสหประชาชาติ

3.1 สิทธิมนุษยชน (Human Rights) หมายถึง สิทธิของความเป็นมนุษย์ ในอดีตยังไม่เป็นที่แพร่หลาย จนภายหลังที่ได้มีการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติแล้ว คำว่า สิทธิมนุษยชน จึงได้ถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางทั้งในระดับภูมิภาคและในระดับนานาชาติ ในกฎบัตรสหประชาชาติได้กล่าวถึงสิทธิมนุษยชนไว้หลายแห่ง เช่น ในอารัมภบทได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของสหประชาชาติไว้ว่า

“เพื่อเป็นการยืนยันและให้การรับรองถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ในศักดิ์ศรีและคุณค่าของมนุษยชาติ”

ในตัวกฎบัตรสหประชาชาติได้แต่เพียงกล่าวถึงสิทธิมนุษยชนไว้ในที่ต่างๆ เช่น ในอารัมภบทดังที่กล่าวแล้ว ในมาตรา 1 มาตรา 13 มาตรา 55 มาตรา 56 มาตรา 62 มาตรา 63 และมาตรา 36 เท่านั้น แต่มิได้ให้คำนิยามหรือคำจำกัดความของคำว่าสิทธิมนุษยชนไว้แต่อย่างใด ตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ (Universal Declaration of Human Rights) ซึ่งถือเป็นแม่บทของสิทธิมนุษยชนในปัจจุบัน ได้แต่เพียงจำแนกสิทธิมนุษยชนออกเป็นประเภทต่างๆ ไว้เท่านั้น มิได้มีคำอธิบายหรือบทนิยามของคำว่าสิทธิมนุษยชนไว้แต่อย่างใด เช่นเดียวกันสิทธิมนุษยชนตามที่ปฏิญญาสากลฯ ได้แจกแจงไว้มีดังนี้

1) สิทธิทางแพ่งและทางการเมือง (Political and Civil Rights) เป็นสิทธิตามธรรมชาติที่มีมาแต่ดั้งเดิม และปรากฏอยู่ในบทบัญญัติข้อ 1-21 สิทธิดังกล่าวประกอบไปด้วย สิทธิและเสรีภาพในการเคลื่อนไหว สิทธิในการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน สิทธิในการที่จะได้รับการ

พิจารณาคืออย่างเป็นธรรม สิทธิในความเป็นส่วนตัว สิทธิในการเลือกนับถือศาสนา สิทธิในการแสดงออกอย่างเสรี สิทธิในการลี้ภัยและสิทธิของผู้กระทำทารุณกรรมต่างๆ

2) สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (Economic Social and Cultural Rights) เป็นสิทธิที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานความเป็นอยู่สภาพแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของมนุษย์ ปรากฏอยู่ในบทบัญญัติข้อ 22 เป็นต้นไป ได้แก่ สิทธิในการศึกษา สิทธิในการก่อตั้งสภาพแรงงาน สิทธิในมาตรฐานการครองชีพที่ดีและอย่างพอเพียงตลอดจนสิทธิในการหยุดพักผ่อนจากการทำงาน เป็นต้น

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า สิทธิมนุษยชนมีความหมายใกล้เคียงกับสิทธิทางจริยธรรม กล่าวคือ มีความหมายโน้มเอียงไปในทางปรัชญาปัญหาว่าสิทธิมนุษยชนคืออะไร ยังคงมีความเห็นที่แตกต่างกัน ความเห็นแรกเห็นว่ เฉพาะสิทธิที่ได้รับการรับรองและคุ้มครองโดยกฎหมายเท่านั้นจึงจะถือเป็นสิทธิมนุษยชน (กุลพล พลวัน, 2534) เช่น สิทธิของผู้ต้องหาในการที่จะได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ว่ามีความผิดจริง ส่วนสิทธิที่ไม่อาจเรียกร้อง บังคับกันได้ เช่น สิทธิในการแสดงความคิดเห็น สิทธิในการเลือกนับถือศาสนา ยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นสิทธิมนุษยชนตามความหมายนี้ อย่างไรก็ตามนักกฎหมายบางท่านมีความเห็นว่า สิทธิมนุษยชนตามความหมายนี้ อย่างไรก็ตามนักกฎหมายบางท่านมีความเห็นว่า สิทธิมนุษยชนหมายถึงทั้งสิทธิตามกฎหมายและสิทธิที่มีใช้สิทธิตามกฎหมาย ปราชญ์ทางกฎหมายท่านหนึ่งได้กล่าวถึงสิทธิมนุษยชนไว้ว่า

“สิทธิมนุษยชน คือสิทธิทั้งหลายซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในประเทศที่มีอารยธรรมว่า เป็นสิทธิพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีของมนุษย์ และในการพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์ เป็นสิทธิที่มีการคุ้มครองป้องกันในทางกฎหมายเป็นพิเศษกับความสำคัญของสิทธิดังกล่าว” (วีระ โลจายะ, 2525)

จากคำจำกัดความข้างต้น สิทธิมนุษยชน (Human Rights) จึงหมายถึง สิทธิมนุษยชนทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน สิทธิมนุษยชนให้อำนาจประชาชนได้ใช้ชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี รัฐบาลไม่ใช่ผู้ที่มอบสิทธิดังกล่าว แต่เป็น ผู้ที่ต้องคุ้มครองสิทธินั้น เสรีภาพซึ่งอยู่บนรากฐานของความยุติธรรม ความอดกลั้น ศักดิ์ศรีและความเคารพซึ่งกันและกัน ไม่ว่าประชาชนผู้นั้นจะมีชาติพันธุ์ ศาสนา สังกัดพรรคการเมือง หรือมีจุดยืนทางสังคมอย่างไร เปิดโอกาสให้ประชาชนมีสิทธินี้ในขณะที่ระบอบเผด็จการปฏิเสธสิทธิมนุษยชน สังคมที่เสรีกลับพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธินี้

สิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งที่มีความเชื่อมโยงกันและแยกกันไม่ได้ สิทธิมนุษยชนครอบคลุมวิถีชีวิตของมนุษย์ในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ สิทธิมนุษยชนที่ยอมรับกันทั่วไปได้แก่

1) ประชาชนทุกคนควรมีสติธิแสดงความคิดเห็นทั้งเป็นแบบส่วนตัวหรือในที่ชุมนุมอย่างสันติ สักคมเสรีทำให้เกิด “ตลาดเสรีทางความคิด” ที่ซึ่งประชาชนสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นต่างๆ ได้

2) ประชาชนทุกคนควรมีสติธิในการปกครอง รัฐบาลควรสร้างกฎหมายที่ปกป้องสิทธิมนุษยชน ในขณะที่ระบบตุลาการก็บังคับใช้กฎหมายดังกล่าวอย่างเท่าเทียมกันกับประชาชนทุกหมู่เหล่า

3) เสรีภาพจากการถูกจับกุม หน่วงเหนี่ยว และทรมาน โดยพลการ ไม่ว่าจะบุคคลนั้นๆ จะเป็นศัตรูของพรรครัฐบาล เป็นชนกลุ่มน้อย หรือแม้กระทั่งอาชญากรทั่วไปถือเป็นสิทธิมนุษยชนพื้นฐานตำรวจให้ความเคารพต่อประชาชนทุกคนเมื่อต้องบังคับใช้กฎหมายกับประชาชน

4) ในประเทศที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ชนกลุ่มน้อยและกลุ่มศาสนาที่เป็นชนกลุ่มน้อยควรมีอิสระที่จะใช้ภาษาของตน และรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีของตนไว้โดยไม่ต้องกลัวจะถูกกล่าวโทษโดยคนส่วนใหญ่ รัฐบาลควรเคารพสิทธิมนุษยชนของชนกลุ่มน้อยในขณะเดียวกันก็ต้องเคารพเจตนารมณ์ของคนกลุ่มใหญ่ด้วย

5) ประชาชนทุกคนควรมีโอกาสทำงาน ทำมาหากินแลเลี้ยงดูครอบครัว

6) เด็กต้องได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษ และควรได้รับการศึกษาระดับประถมเป็นอย่างดี รวมทั้งได้รับโภชนาการและสุขอนามัยที่เหมาะสม

7) เพื่อดำรงรักษาสิทธิมนุษยชน ประชาชนในสังคมเสรีต้องเฝ้าระวัง การที่ประชาชนทำหน้าที่ของตนผ่านกิจกรรมหลายรูปแบบ ทำให้รัฐบาลต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตน ประเทศในสังคมเสรีต้องพยายามคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ด้วยการทำสนธิสัญญาและข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

3.2 สิทธิมนุษยชนในกฎหมายรัฐธรรมนูญ

การรับรองสิทธิมนุษยชนไว้ในกฎหมาย อาจพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะคือ การรับรองในกฎหมายระหว่างประเทศและการรับรองในกฎหมายภายในประเทศ ดังนี้

1) การรับรองในกฎหมายระหว่างประเทศ หมายถึง การให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนไว้ในกติกาหรือข้อตกลงระหว่างประเทศ ในเบื้องต้นจะพบได้ในกฎบัตรสหประชาชาติ (United Nations Charter) ซึ่งมีข้อความหลายมาตราที่กล่าวถึงสิทธิมนุษยชนไว้ รวมทั้งคำปรารภที่กล่าวถึงสิทธิขั้นพื้นฐานศักดิ์ศรีในคุณค่าและในสิทธิอันเท่าเทียมกันของชายและหญิงไว้ แต่เนื่องจากกฎบัตรสหประชาชาติมิได้มีบทบัญญัติที่กล่าวถึงความหมายของสิทธิมนุษยชนไว้อย่างชัดเจนประกอบกับการขาดมาตรการบังคับใช้กฎหมาย ตลอดจนข้อจำกัดของ

สหประชาชาติในการดำเนินการกับรัฐที่ฝ่าฝืน จึงเป็นเหตุให้มีความพยายามในการจัดทำปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขึ้นในเวลาต่อมา

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ได้กล่าวถึงรายละเอียดของสิทธิมนุษยชนประเภทต่างๆ ไว้อย่างชัดเจน โดยสามารถแบ่งสิทธิดังกล่าวออกได้เป็นสิทธิในทางแพ่งและทางการเมือง และสิทธิในทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม แต่เนื่องจากปฏิญญาฯ มิใช่สนธิสัญญาจึงไม่มีพันธผูกพันทางกฎหมายต่อรัฐสมาชิก ดังนั้น จึงได้มีการจัดทำกติการะหว่างประเทศขึ้นอีก 2 ฉบับ ได้แก่ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางแพ่งและทางการเมือง และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ทั้งนี้ เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนมีผลบังคับใช้อย่างเป็นรูปธรรม

2) การรับรองในกฎหมายภายในประเทศ หมายถึง การให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศ โดยกำหนดให้มีบทบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้โดยเฉพาะ เช่น ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 หมวด 3 ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย เป็นต้น โดยทั่วไปการบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพดังกล่าว นิยมกระทำกันใน 2 รูปแบบ ได้แก่

2.1) กำหนดให้เป็นสิทธิที่สมบูรณ์ (Absolute Rights) กล่าวคือ เป็นสิทธิที่เด็ดขาด รัฐไม่สามารถออกกฎหมายมาจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพในเรื่องนั้นๆ ได้เลย เช่น บทบัญญัติที่รับรองถึงเสรีภาพในการนับถือศาสนาหรือในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติถึงการใช้เสรีภาพในเรื่องดังกล่าวไว้ในมาตรา 38 ความว่า “บุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองมิให้รัฐกระทำการใดๆ อันเป็นการรอนสิทธิหรือเสียประโยชน์อันควรมีควรได้เพราะเหตุที่ถือศาสนา นิกายของศาสนา ลัทธินิยมในทางศาสนา หรือปฏิบัติตามศาสนบัญญัติหรือปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อ แตกต่างจากบุคคลอื่น”

2.2) กำหนดให้เป็นสิทธิที่มีเงื่อนไข (Retractable Rights) กล่าวคือ เป็นสิทธิที่ยอมให้รัฐสามารถออกกฎหมายมาจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพได้เป็นพิเศษเฉพาะเรื่องเป็นกรณีๆ ไป เช่น สิทธิในการรับทราบข้อมูลข่าวสารสาธารณะที่อยู่ในความครอบครองของราชการ รัฐธรรมนูญ พ.ศ.2550 ได้บัญญัติในเรื่องดังกล่าวไว้ในมาตรา 58 ความว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับทราบข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น เว้นแต่เปิดเผยข้อมูลนั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประชาชน หรือส่วนได้ส่วนเสียอันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น”

3.3 ข้อแตกต่างระหว่างสิทธิมนุษยชนกับสิทธิตามกฎหมาย

สิทธิมนุษยชนมีความแตกต่างจากสิทธิมนุษยชนอยู่หลายประการ

1) สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิตามธรรมชาติ สิทธิเกิดขึ้นพร้อมกับความเป็นมนุษย์ โดยพื้นฐานแล้วมิใช่กฎหมาย แต่ได้ถูกกำหนดให้มีความชัดเจนขึ้นในภายหลัง เช่น ความเท่าเทียมกันในเรื่องเพศและการประกอบอาชีพ ถือเป็นสิทธิมนุษยชนซึ่งได้มีการออกกฎหมายต่างๆ เพื่อรับรองและคุ้มครองสิทธิดังกล่าวเป็นจำนวนมาก ส่วนสิทธิตามกฎหมายเป็นสิ่งที่มนุษย์ได้กำหนดให้มีขึ้นในภายหลังพร้อมทั้งให้การรับรองและคุ้มครองเพื่อมิผลใช้บังคับกันได้ เช่น ความสามารถในการประดิษฐ์คิดค้นหรือสร้างสรรค์งานของมนุษย์ ได้รับการคุ้มครองภายใต้กฎหมายว่าด้วยสิทธิ สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า เป็นต้น

2) สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิที่ไร้พรหมแดน สิทธินี้ถือเป็นสิทธิที่ปราศจากขอบเขต เช่น สิทธิในชีวิต สิทธิในการเลือกนับถือศาสนา ถือว่ามนุษย์ทุกคนทุกแห่งในโลกเป็นผู้มีสิทธินี้ อย่างเท่าเทียมกันโดยไม่มีข้อยกเว้น ส่วนสิทธิตามกฎหมายเป็นสิทธิที่มีขอบเขต เช่น สิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง กรรมสิทธิ์และสิทธิบัตร เป็นสิทธิที่มีขอบเขต เป็นของกลุ่มบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะ ทั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด

3) สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิของมนุษย์ทุกคน สิทธินี้ถือเป็นของทุกๆ คน เช่น ทุกคนที่เกิดมาจะมีสิทธิในชีวิต ร่างกาย โดยเท่าเทียมกันในประการที่จะปราศจากการถูกประทุษร้าย หรือถูกละเมิดโดยบุคคลอื่น ส่วนสิทธิตามกฎหมายเป็นสิทธิเฉพาะของกลุ่มบุคคล เช่น การเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน อาจถูกจำกัดให้สามารถมิได้เฉพาะบุคคลผู้มีสัญชาติของเจ้าของประเทศเท่านั้น

4) สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิที่เป็นนิรันดร์ สิทธินี้สามารถพิสูจน์ได้ว่ามีอยู่ และนำไปใช้ได้จริงในทุกยุคทุกสมัย ส่วนสิทธิตามกฎหมายเป็นสิทธิที่ใช้ได้อย่างจำกัดภายในระยะเวลาหนึ่ง กล่าวคือ หากกาลเวลาเปลี่ยนไป กฎหมายที่ใช้อยู่ไม่มีความเหมาะสมกับสภาพของสังคมในขณะนั้น ย่อมจะต้องถูกแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกไปในที่สุด

5) สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิเฉพาะตัวของมนุษย์ สิทธินี้ไม่สามารถจำหน่าย จ่าย โอนให้กับบุคคลอื่นใดได้ไม่ว่าโดยทางใดๆ ส่วนสิทธิตามกฎหมาย ได้แก่ กรรมสิทธิ์ สิทธิครอบครอง สามารถโอนให้แก่กันได้ทั้งโดยทางนิติกรรม เช่น ซื้อขาย และแลกเปลี่ยน ให้ หรือโดยทางมรดก

6) สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิที่ปราศจากสภาพบังคับ สิทธินี้โดยพื้นฐานแล้วไม่มีสภาพบังคับ การที่จะทำให้มีสภาพบังคับเช่นเดียวกัน สิทธิตามกฎหมายได้ ก็ด้วยการนำสิทธิเหล่านั้นไปบัญญัติไว้ในกฎหมาย เช่น ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองสหประชาชาติ หากประสงค์ที่จะให้มีความผูกพัน หรือสภาพบังคับตามกฎหมายภายใน ก็ต้องนำไปบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ เป็นต้น

3.4 องค์การพัฒนาเอกชน (Non-Governmental Organization)

1) องค์การพัฒนาเอกชน (Non-Governmental Organization) หรือ NGO หมายถึง “กลุ่มบุคคล องค์กร หรือหน่วยงานที่ดำเนินการโดยภาคเอกชนโดยมีเป้าหมายในการทำงานเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนในสังคม โดยเฉพาะประชาชนผู้ยากไร้ ที่ประสบปัญหาความทุกข์ยาก ถูกเอารัดเอาเปรียบ หรือไม่ได้รับความเป็นธรรม รวมทั้งเป็นองค์กรที่ดำเนินกิจกรรมโดยไม่แสวงหากำไร” องค์การพัฒนาเอกชนมีที่มาจากความตื่นตัวในจิตสำนึกต่อปัญหาสังคมในด้านต่างๆ ทำให้เกิดแนวความคิดในการพัฒนาสังคมสร้างจิตสำนึกในสิทธิอันพึงมีพึงได้ของประชาชน โดยมีสหภาพเพื่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนถือกำเนิดขึ้นเป็นองค์กรแรกของประเทศไทย ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนเป็นสมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน ต่อมาเมื่อบรรยากาศทางการเมืองได้คลี่คลายเปิดกว้างให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมมากขึ้น ก็ได้มีการจัดตั้งกลุ่มองค์กรต่างๆ เพิ่มขึ้นมาเป็นลำดับ ได้แก่ กลุ่มประสานงานศาสนาเพื่อสังคม คณะกรรมการยุติธรรมและสันติแห่งประเทศไทย คณะกรรมการประสานงานองค์กรสิทธิมนุษยชน

องค์การพัฒนาเอกชน โดยทั่วไปเป็นองค์กรขนาดเล็กที่มีผู้ปฏิบัติงานไม่เกิน 10 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ทำงานด้วยความมีจิตสำนึกที่จะรับใช้หรือทำประโยชน์ให้กับสังคมและประชาชน โดยได้รับค่าตอบแทนในระดับที่ค่อนข้างต่ำ การบริหารงานในองค์กรเป็นไปอย่างเรียบง่าย ภายใต้ข้อจำกัดของงบประมาณที่ส่วนมากจะได้รับการสนับสนุนจากองค์กรในต่างประเทศเป็นรายปีหรือในลักษณะของโครงการเป็นรายๆ ไป เช่น ในการดำเนินงานของโครงการอาสาสมัครส่งเสริมสิทธิของไทย จะได้รับการสนับสนุนและความช่วยเหลือในด้านงบประมาณจากองค์กรนิสิตศาสตร์สากลและมูลนิธิฟอร์ด ซึ่งจะจัดสรรงบประมาณให้เป็นรายปีเป็นต้น

องค์การพัฒนาเอกชนส่วนมากมีสถานภาพเป็นเพียงกลุ่มหรือคณะทำงานที่เกิดจากการรวมตัวกันของบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประกอบกิจกรรมตามเป้าหมายของกลุ่ม ซึ่งมีความหลากหลายในลักษณะงาน โดยเฉพาะของแต่ละองค์กร ได้แก่ กิจกรรมในด้านสาธารณสุข สิ่งแวดล้อม การศึกษา และอาชีพ ศิลปวัฒนธรรม สิทธิมนุษยชน การคุ้มครองผู้บริโภค การนำเทคโนโลยีหรือศาสนาประยุกต์ใช้เพื่อการพัฒนาตลอดจนกิจกรรมในลักษณะผสมผสานอื่นๆ สถานภาพขององค์การพัฒนาเอกชนในปัจจุบันมีเพียงบางองค์กรเท่านั้นที่ได้รับการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย เช่น มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก มูลนิธิดวงประทีป เป็นต้น

2) บทบาทขององค์การพัฒนาเอกชนต่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

องค์การพัฒนาเอกชนโดยทั่วไป มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือต่อผู้ด้อยโอกาสให้ตระหนักถึงสิทธิหน้าที่ของตนเองที่พึงมีพึงได้ตามกฎหมาย งานขององค์การ

พัฒนาเอกชนจึงมีลักษณะใกล้เคียงกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนโดยผ่านกลไกต่างๆ ของรัฐดังกล่าวแล้ว แต่องค์การพัฒนาเอกชนไม่มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายต่อผู้ที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน มีบทบาทเพียงให้การส่งเสริมสนับสนุนต่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเท่านั้น กล่าวคือในการดำเนินงานจะมีมีลักษณะเสมือนเป็นปากเสียงแทนประชาชนรวมทั้งการให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนในการเรียกร้องสิทธิต่างๆ ตามกฎหมาย วัตถุประสงค์ขององค์การพัฒนาเอกชนโดยทั่วไปต่างมีเป้าหมายที่เด่นชัดในการที่จะทำให้ประชาชนได้ตระหนักถึงสิทธิหน้าที่ ตลอดจนปัญหาต่างๆ ที่ประสบอยู่และสนับสนุนให้บุคคลเหล่านั้นหาวิธีการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งวิธีการในการดำเนินงานดังกล่าว สามารถพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้ คือ การเคลื่อนไหวผลักดันกฎหมายและการรณรงค์เกี่ยวกับสิทธิหน้าที่

3) การเคลื่อนไหวผลักดันกฎหมาย ในกรณีที่ราษฎรประสบปัญหาไม่ได้รับความเป็นธรรมอันเป็นผลมาจากความบกพร่องของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ องค์การพัฒนาเอกชนจะดำเนินการเคลื่อนไหวเรียกร้องให้มีการแก้ไข ยกเลิกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมเหล่านั้นหรือให้มีการบังคับใช้กฎหมายให้ถูกต้องตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้นๆ โดยการจัดอภิปราย แสดงความคิดเห็น รวมทั้งการเรียกร้องโดยตรงต่อรัฐในรูปแบบของแถลงการณ์หรือจดหมายเปิดผนึก เช่น การเคลื่อนไหวคัดค้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ การเรียกร้องให้มีการออกกฎหมายนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดทางการเมืองตลอดจนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิเด็ก การทารุณกรรมและการใช้แรงงานเด็ก เป็นต้น

4) การรณรงค์เกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ ในการสร้างจิตสำนึกของประชาชนให้ตระหนักถึงสิทธิหน้าที่ของตนเอง จำเป็นต้องมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องค่อยเป็นค่อยไปซึ่งจะเห็นผลได้ในระยะยาวขององค์การพัฒนาเอกชนได้มีกิจกรรมรณรงค์ในเชิงสร้างสรรค์ด้วยการให้ความรู้ สร้างจิตสำนึกเพื่อให้รับรู้ต่อปัญหาในรูปแบบของการฝึกอบรมอภิปราย เผยแพร่ความรู้ทางกฎหมายตลอดจนการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายต่อผู้ที่ถูกละเมิดสิทธิ เช่น การรณรงค์เรียกร้องให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนในสภาผู้แทนราษฎร การจัดโครงการบัณฑิตอาสาสมัครสู่ชนบท การรณรงค์ต่อต้านการขาย บริการท่องเที่ยวทางเพศ การเรียกร้องให้ออกกฎหมายห้ามการค้าประเวณี และการปกป้องสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของสตรี ตลอดจนการเรียกร้องให้มีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในทัณฑสถานอย่างมีมนุษยธรรม เป็นต้น

3.5 องค์การสหประชาชาติ (United Nations)

องค์การสหประชาชาติ (United Nations) ได้ถือกำเนิดขึ้นในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำหน้าที่ในการดูแลความมั่นคงปลอดภัยและรักษาสันติภาพของโลก ซึ่งมีวิวัฒนาการตามลำดับ ตั้งแต่ปี 12 มิถุนายน ค.ศ.1941 จนถึง 24 ตุลาคม ค.ศ.1945 ได้มีผู้แทน

จากประเทศต่างๆ ทั่วโลกได้ร่วมกันให้สัตยาบันกฎบัตรสหประชาชาติที่ได้ลงนามไว้ ถือเป็นวันที่กฎบัตรสหประชาชาติเริ่มมีผลบังคับใช้ ดังนั้น จึงถือว่าวันที่ 24 ตุลาคมของทุกปี เป็นวันสหประชาชาติตั้งแต่นั้นมา โดยมีเจตจำนงในการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ ดังนี้

“เราบรรดาประชาชนแห่งสหประชาชาติได้ตั้งเจตจำนงที่จะช่วยชนรุ่นหลังให้รอดพ้นจากภัยพิบัติแห่งสงคราม ซึ่งได้นำความวิปโยคอย่างสุดจะพรรณนามาสู่มนุษยชาติในช่วงชีวิตของเราถึงสองครั้งแล้ว และ

ที่จะยืนยันความเชื่อมั่นในสิทธิมนุษยชน อันเป็นพื้นฐานของเกียรติศักดิ์และคุณค่าของมนุษย์ ในสิทธิอันเท่าเทียมกันของชายและหญิง และของชาติใหญ่ๆ และ

ที่จะสถาปนาภาวการณ์ อันจะธำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมและความเคารพต่อข้อผูกพันทั้งปวงอันเกิดจากสนธิสัญญาและที่มานั้นๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศ และ

ที่จะส่งเสริมความก้าวหน้าทางสังคมและมาตรฐานชีวิตที่ดีขึ้นที่มีอิสรภาพมากขึ้นและเพื่อจุดหมายปลายทางเหล่านี้

ที่จะปฏิบัติการผ่อนสั้นผ่อนยาว และดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่าง

ที่จะรวมกำลังกันเพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และ

ที่จะให้ความแน่ใจว่า จะไม่มีการใช้กำลังอาวุธ นอกจากเพื่อประโยชน์ร่วมกัน โดยการยอมรับในหลักการและวิธีการที่จะได้จัดตั้งขึ้นและ

ที่จะใช้จักรกลระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าในทางสังคมและเศรษฐกิจของประชาชนทั้งปวง”

ความมุ่งหมายของสหประชาชาติพิจารณาตามข้อความในอารัมภบท และมาตรา 1 ของกฎบัตรสหประชาชาติ มีด้วยกัน 4 ประการ ดังนี้

1) เพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ โดยที่ประเทศต่างๆ จะดำเนินมาตรการร่วมกันอย่างจริงจังเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว

2) เพื่อพัฒนาสัมพันธไมตรีระหว่างประชาชาติทั้งปวง โดยยึดหลักแห่งความเท่าเทียมกัน และโดยเคารพในสิทธิขั้นพื้นฐานและเสรีภาพของประชาชน

3) เพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม มนุษยธรรม และส่งเสริมสนับสนุนการเคารพสิทธิมนุษยชน โดยปราศจากความแตกต่างในเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา เพศ หรือภาษา

4) เพื่อเป็นศูนย์กลางสำหรับประสานการดำเนินการ และความร่วมมือของนานาประเทศ

ความมุ่งหมายประการหนึ่งของการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ คือ เพื่อรับรองสิทธิขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์อันได้แก่ สิทธิมนุษยชน ดังปรากฏในอารัมภบทกฎบัตรแห่งสหประชาชาติ ที่ว่า

“เราบรรดาประชาชนแห่งสหประชาชาติได้ตั้งเจตจำนงที่จะยืนยันความเชื่อมั่นในสิทธิมนุษยชน อันเป็นหลักการในเกียรติศักดิ์และคุณค่าของมนุษยบุคคล ในสิทธิอันเท่าเทียมกันของบุรุษและสตรี และของประชาชาติใหญ่น้อย” และเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการส่งเสริมและสนับสนุนการเคารพต่อสิทธิมนุษยชน ปรากฏตามความในมาตรา 1 ข้อที่ 3 ของกฎบัตรสหประชาชาติ ดังนี้

“เพื่อทำการร่วมมือระหว่างประเทศ ในอันที่จะแก้ปัญหาระหว่างประเทศในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และมนุษยธรรม และส่งเสริมสนับสนุนการเคารพสิทธิมนุษยชน และอิสรภาพอันเป็นหลักการสำหรับทุกคน โดยปราศจากความแตกต่างในเรื่องเชื้อชาติ เพศ ภาษา หรือศาสนา”

ดังนั้น จึงถือเป็นหน้าที่ขององค์การสหประชาชาติในการที่จะกำหนดมาตรการ เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตลอดจนตรวจสอบมิให้มีการละเมิดสิทธิดังกล่าว ปรากฏตามความในมาตรา 55 ข้อ ค ของกฎบัตรสหประชาชาติ ดังนี้

“ด้วยทัศนคติที่จะสถาปนาภาวะการณ์แห่งเสรีภาพและสวัสดิภาพซึ่งจำเป็นสำหรับความสำพันธ์โดยสันติ และโดยอันมิตรระหว่างนานาชาติด้วยยึดความเคารพต่อหลักการแห่งสิทธิอันเท่าเทียมกันและการกำหนดเจตจำนงของตนเองของประชาชนเป็นมูลฐาน สหประชาชาติจักส่งเสริม

ก. การเคารพโดยสากล และการปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชนและอิสรภาพอันเป็นหลักการสำหรับทุกคน โดยปราศจากความแตกต่างในทางเชื้อชาติ เพศ ภาษา หรือศาสนา”

นอกจากจะถือเป็นภารกิจขององค์การสหประชาชาติดังที่กล่าวมาแล้ว การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนยังถือเป็นหน้าที่ของภาคีสมาชิกทั้งปวงในการที่จะต้องร่วมมือกันดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังที่กำหนดไว้ในมาตรา 1 และ มาตรา 55 ของกฎบัตรสหประชาชาติหน้าที่ดังกล่าวปรากฏอยู่ในมาตรา 56 ของกฎบัตรสหประชาชาติ ดังนี้

“สมาชิกทั้งปวงให้คำมั่นว่า จะดำเนินการร่วมกันและแยกกัน ในการร่วมมือกับองค์การเพื่อให้บรรลุผลแห่งความมุ่งหมายดังที่กำหนดไว้ในมาตรา 55”

หน้าที่ของภาคีสมาชิกตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 56 ของกฎบัตรสหประชาชาติ มีดังนี้

1) ให้ความร่วมมือต่อสหประชาชาติในการดำเนินมาตรการใดๆ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนทั่วโลก เช่น ไม่กระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อมติของสหประชาชาติที่ให้ประณามนโยบายการแบ่งแยกสีผิวของประเทศแอฟริกาใต้ เป็นต้น

2) ส่งเสริม และสนับสนุนต่อการเคารพสิทธิมนุษยชนภายในประเทศของมวลสมาชิก ได้แก่ การให้ความรู้แก่ประชาชนเพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชน การปรับปรุงระบบกฎหมายภายในประเทศให้ได้มาตรฐานของสหประชาชาติ เป็นต้น รวมทั้งหน้าที่ในการตรวจสอบในกรณีที่มีการละเลยต่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นอีกด้วย

หลักการของสหประชาชาติ

ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว สหประชาชาติได้ยึดถือหลักการดังต่อไปนี้

1) หลักการว่าด้วยความเสมอภาคในอธิปไตยของรัฐสมาชิกทั้งปวง กล่าวคือ ในการดำเนินการต่อปัญหาต่างๆ ทุกรัฐมีสิทธิลงคะแนนเสียงได้ 1 เสียงโดยเท่าเทียมกัน

2) หลักการว่าด้วยการระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธี กล่าวคือ ในการระงับข้อพิพาทใดๆ สหประชาชาติจะใช้วิธีการดังต่อไปนี้ ได้แก่ การเจรจา การไต่สวน การไกล่เกลี่ย การประนีประนอม การอนุญาโตตุลาการตลอดจนการระงับข้อพิพาททางศาลเป็นหลักในการดำเนินการและละเว้นจากการคุกคามหรือการใช้กำลังต่อบูรณภาพแห่งดินแดน

3) หลักการว่าด้วยการละเว้นจากการแทรกแซงกิจการภายในของรัฐ กล่าวคือ สหประชาชาติจะหลีกเลี่ยงจากการกระทำใดๆ ที่จะเป็นการแทรกแซงต่อการบริหารกิจการภายในของรัฐสมาชิก เว้นแต่การแทรกแซงจะเป็นไปเพื่อยุติภัยที่กำลังคุกคามหรือการละเมิดต่อสันติภาพตามความในหมวด 7 ของกฎบัตรสหประชาชาติ

4) หลักการว่าด้วยความร่วมมือเพื่อความมั่นคงร่วมกัน กล่าวคือ ประเทศสมาชิกจักต้องให้ความช่วยเหลือสหประชาชาติในการกระทำการใดๆ เพื่อแก้ไขปัญหที่กำลังเกิดขึ้น หรืองดเว้นจากการช่วยเหลือต่อรัฐที่สหประชาชาติกำลังดำเนินการแก้ไขปัญหานั้นอยู่

องค์กรหลักของสหประชาชาติ ประกอบด้วย 6 องค์กร ได้แก่

1) สมัชชาสหประชาชาติ (General Assembly) เป็นองค์กรที่ประกอบไปด้วยสมาชิกเต็มจำนวน มีลักษณะกึ่งสภาแต่ไม่มีหน้าที่ออกกฎหมาย ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางประสานงานในกิจการทั้งหลายของสหประชาชาติ

2) คณะมนตรีความมั่นคง (Security Council) เป็นองค์กรที่ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 15 ประเทศ รับผิดชอบงานด้านความมั่นคงปลอดภัยของประชาคมโลก

3) คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม (Economic and Social Council) เป็นองค์กรที่ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 54 ประเทศ รับผิดชอบงานด้านเศรษฐกิจและสังคมระหว่างประเทศ

4) คณะมนตรีภาวะทรัสตี (Trusteeship Council) เป็นองค์กรที่ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวนจำกัดเฉพาะประเทศที่ปกครองดินแดนในภาวะทรัสตีของสหประชาชาติเท่านั้น ทำหน้าที่กำกับดูแลประเทศที่ปกครองดินแดนในภาวะทรัสตีดังกล่าว

5) ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (International Court of Justice) เป็นองค์กรที่ประกอบไปด้วยผู้พิพากษาที่สัญชาติสหประชาชาติและคณะมนตรีความมั่นคงคัดเลือกจำนวน 15 นาย ทำหน้าที่ให้คำแนะนำและพิจารณาตัดสินคดีความต่างๆ ของประชาคมโลก

6) สำนักงานเลขาธิการ (Secretariat Office) เป็นองค์กรที่ประกอบไปด้วยเลขาธิการและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ ทำหน้าที่ในการประสานงานให้กับหน่วยงานต่างๆ ของสหประชาชาติ

4. แนวคิดนโยบายความมั่นคงแห่งชาติของไทยต่อผู้หนีภัยจากการสู้รบ

สภาพความมั่นคงแห่งชาติได้กำหนดแนวทางในการแก้ไขปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่า (พ.ศ. 2543 – 2545) ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องถือเป็นแนวปฏิบัติ ดังนี้

4.1 การส่งกลับมาตุภูมิ

4.1.1 ดำเนินการทุกวิถีทางให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าเดินทางกลับมาตุภูมิ

4.1.2 จัดให้มีการเจรจาเพื่อแก้ไขปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบในทุกระดับทั้งการเจรจากับพม่าโดยตรง เจรจาในระดับภูมิภาค และการเจรจาผ่านเวทีองค์กรระหว่างประเทศ

4.1.3 ให้ทุกส่วนราชการนำประเด็นเกี่ยวกับการส่งผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่ากลับมาตุภูมิเป็นประเด็นหนึ่งในการหารือเรื่องต่างๆ กับฝ่ายพม่าทุกครั้งทุกระดับ ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับรัฐบาล

4.1.4 แสวงหาทางให้มิตรประเทศและองค์กรระหว่างประเทศได้เข้าใจถึงปัญหาและภาระที่ประเทศไทยได้รับจากการให้ความช่วยเหลือดูแลผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่า รวมทั้งความจำเป็นที่ผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าเหล่านี้จะต้องเดินทางกลับไปใช้ชีวิตโดยปกติสุขในประเทศบ้านเกิดเมืองนอนโดยเร็ว

4.1.5 ดำเนินการให้สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ (ICRC) และองค์กรระหว่างประเทศที่ให้ความช่วยเหลือด้าน

มนุษยธรรมเข้าไปมีบทบาทในพม่าเพื่อสร้างสภาวะแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการส่งผู้หนีภัยจากการสู้รบกลับพม่ารวมทั้งช่วยเหลือและสนับสนุนให้ส่งผู้หนีภัยจากการสู้รบกลับพม่าบรรลุผลตามเป้าหมาย

4.2 การควบคุมดูแล

4.2.1 ปกป้องและสกัดกั้นมิให้กองกำลังต่างชาติและกลุ่มต่อต้านรัฐบาลพม่าละเมิดอธิปไตยและใช้ดินแดนไทยเป็นฐานปฏิบัติการต่อต้านรัฐบาลพม่า โดยดำเนินการต่อกองกำลังติดอาวุธที่ล่องล้าเข้ามาในเขตไทยโดยเด็ดขาดและปลดอาวุธควบคุมไว้ในพื้นที่จำกัดและผลักดันออกนอกราชอาณาจักรโดยเร็ว

4.2.2 จัดระเบียบพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่า โดยให้ลดพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าให้เหลือน้อยที่สุดและปรับย้ายพื้นที่ให้เหมาะสม โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพในการควบคุมดูแลควบคู่ไปกับปัญหาการรักษาความปลอดภัย การป้องกันการลักลอบออกไปขายแรงงานในพื้นที่อื่น ๆ รวมทั้งการป้องกันผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม และระบบนิเวศวิทยาทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนความรู้ลึกของราษฎรไทยในพื้นที่

4.2.3 ให้กระทรวงมหาดไทย และ UNHCR จัดทำทะเบียนผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าตามห่วงเวลาอย่างต่อเนื่อง

4.2.4 ให้พื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่า มีมาตรการควบคุมดูแลผู้หนีภัยการสู้รบอย่างเข้มงวดกวดขัน โดยจัดให้มีมาตรการการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบการกำหนดจุดตรวจ การกำหนดแนวเขตพื้นที่พักพิงชั่วคราวที่ชัดเจนและการประชาสัมพันธ์ และชี้แจงให้ผู้หนีภัยการสู้รบได้รับทราบถึงการสูญเสียสถานภาพความเป็นผู้หนีภัยการสู้รบในกรณีที่ลักลอบหนีออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวและจะต้องถูกดำเนินการตามกฎหมายอย่างเข้มงวดกวดขัน

4.2.5 ให้กระทรวงมหาดไทยประสานฝ่ายทหาร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทำการตรวจค้นแหล่งซุกซ่อนอาวุธในพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่า ตามห่วงเวลาอย่างต่อเนื่อง

4.2.6 ให้ดำเนินการสำรวจและจัดทำทะเบียนประวัติผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวอย่างครบถ้วนเพื่อจะได้ทราบถึงจำนวน สัญชาติ และภูมิลำเนาเดิม และดำเนินการตรวจสอบจำนวน และตัวบุคคลตามห่วงเวลาอย่างต่อเนื่อง

4.2.7 ดำเนินการป้องกันไม่ให้เกิดและแพร่ระบาดของโรคติดต่อที่ร้ายแรงอย่างเข้มงวด

4.2.8 ให้มีมาตรการตรวจจับผู้หนีภัยการสู้รบที่ลักลอบหลบหนีจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวตามห่วงเวลาอย่างสม่ำเสมอ

4.3 การข่าว

4.3.1 ดำเนินการด้านการข่าวกรองอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อมาใช้ประโยชน์ด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการป้องกันการลักลอบหลบหนีเข้าประเทศไทย รวมทั้งการเสริมสร้างความปลอดภัยในพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าจากการเข้าโจมตีของกลุ่มต่อต้านรัฐบาลพม่า

4.3.2 ให้มีการประสานงานด้านการข่าวอย่างใกล้ชิดและทันต่อเหตุการณ์ระหว่างหน่วยงานด้านการข่าวหน่วยต่าง ๆ และระหว่างหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องและระหว่างส่วนราชการในพื้นที่กับส่วนกลาง

4.4 การให้ความช่วยเหลือ

4.4.1 ให้ความช่วยเหลือเลี้ยงดูผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าตามความจำเป็น เพื่อยังชีพบนพื้นฐานด้านมนุษยธรรม

4.4.2 องค์กรพัฒนาเอกชนที่เข้าไปให้ความช่วยเหลือเลี้ยงดูผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจะต้องเป็นองค์กรที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงมหาดไทย โดยไม่มีการประชาสัมพันธ์การให้ความช่วยเหลือเลี้ยงดูดังกล่าว ทั้งนี้ การเข้าไปให้ความช่วยเหลือในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจะต้องประสานกับส่วนราชการที่รับผิดชอบในพื้นที่โดยใกล้ชิด

4.4.3 ให้เจ้าหน้าที่ต่างประเทศ และองค์กรระหว่างประเทศเดินทางเข้าไปในพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าได้ตามความจำเป็นในห้วงเวลาที่เหมาะสม ทั้งนี้ โดยมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยร่วมเดินทางเพื่อดูแลและอำนวยความสะดวก

4.5 การอนุญาตให้ผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าเดินทางไปประเทศที่สาม

การให้ผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่าเดินทางไปประเทศที่สามจะพิจารณาอนุญาตเป็นพิเศษเฉพาะกรณีด้วยเหตุผลทางด้านมนุษยธรรม ทั้งนี้ โดยให้ดำเนินการในทางลับเพื่อป้องกันมิให้เป็นเหตุจูงใจให้ชาวพม่าหลบหนีเข้ามาประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น ด้วยหวังจะมีโอกาสเดินทางไปตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สาม

4.6 การประชาสัมพันธ์และการปฏิบัติการจิตวิทยา

4.6.1 ให้ดำเนินการประชาสัมพันธ์ให้องค์กรระหว่างประเทศ และประเทศต่างๆ ให้เข้าใจถึงปัญหาและภาระที่ประเทศไทยได้รับจากผู้หนีภัยการสู้รบจากพม่า รวมทั้งความจำเป็นที่คนเหล่านี้ต้องกลับไปดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขในบ้านเกิดเมืองนอนของตน

4.6.2 ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายเข้าใจว่า บุคคลเหล่านี้เป็นพลเรือนได้ผ่านการตรวจสอบสถานการณ์สู้รบว่าเป็นสาเหตุให้ผู้หนีภัยจำเป็นต้องหลบหนีเข้าประเทศไทยหรือไม่ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ โดยมีองค์กรระหว่างประเทศเข้ามามีส่วนร่วมด้วย ในกรณี

ที่มีสถานการณ์ผู้รับในพม่าที่มีเหตุผลให้หลบหนีเข้าประเทศไทยก็จะอนุญาตให้อาศัยในพื้นที่พักพิงชั่วคราวเป็นการชั่วคราวเพื่ออำนวยความสะดวกให้เดินทางกลับเมื่อสถานการณ์เอื้ออำนวย

4.6.3 ประชาสัมพันธ์การดำเนินการของทางการไทยในการตรวจค้นอาวุธในพื้นที่พักพิงชั่วคราวตามห้วงเวลาอย่างต่อเนื่อง เพื่อป้องกันมิให้รัฐบาลพม่ากล่าวหาว่าประเทศไทยให้กองกำลังกลุ่มต่อต้านรัฐบาลพม่าใช้ประเทศไทยเป็นฐานดำเนินการ

4.7 การฟื้นฟูพื้นที่พักพิงชั่วคราว

ภายหลังผู้หนีภัยจากการสู้รบเดินทางกลับมาตุภูมิแล้วให้กระทรวงมหาดไทยจัดทำโครงการฟื้นฟูสภาพพื้นที่พักพิงชั่วคราวและสภาพแวดล้อมบริเวณรอบพื้นที่พักพิงชั่วคราวโดยขอรับการสนับสนุนงบประมาณจาก UNHCR

5. แนวคิดการปฏิบัติการ หน้าที่และโครงสร้างการควบคุมดูแลผู้หนีภัยจากการสู้รบ

พระราชกฤษฎีกา โอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 มีผลบังคับใช้ในวันที่ 9 ตุลาคม 2545 เป็นผลให้ในมาตรา 100 ให้โอนบรรดากิจการ อำนาจหน้าที่ ทรัพย์สิน งบประมาณ หนี้ สิทธิ ภาระผูกพัน ข้าราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับส่วนราชการดังต่อไปนี้มาเป็นของกรมการปกครอง

- (1) กองการต่างประเทศ เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงชายแดน
- (2) สำนักงานจังหวัด เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงานปฏิบัติเกี่ยวกับกิจการผู้อพยพ

สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ตัดโอนภารกิจงานชายแดนระหว่างสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย กับกรมการปกครอง ดังนี้

(1) กรมการปกครอง รับผิดชอบด้านปฏิบัติ การควบคุม การสกัดกั้น ผลักดัน ส่งกลับ การจัดทำทะเบียน และการรายงานทั้งนี้ในการดำเนินการ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยจะไม่ส่งการไปยังจังหวัดโดยตรง แต่จะส่งผ่านกรมการปกครอง ยกเว้นกรณีที่มีการสั่งการในเชิงนโยบาย และอำนวยความสะดวก เมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย สั่งการไปยังจังหวัดแล้ว จะสำเนาแจ้งให้กรมการปกครองทราบ

- (2) ภารกิจที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย สงวนไว้ คือ

งานนโยบาย

1. การประชุมและรับมอบนโยบายจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น สมช. , กต. , บก.สส, รวมทั้งการประสานงานต่าง ๆ

2. การจัดทำแผนร่วมกับหน่วยงาน และองค์การระหว่างประเทศ เช่น แผนการส่งกลับ แผนการฝึกวิชาชีพ ฯลฯ

3. การปรับลดย้ายพื้นที่

4. การติดตามประเมินผล

งานอำนวยความสะดวก

1. กำหนดการแจกจ่ายเครื่องอุปโภค บริโภค และบริการขั้นพื้นฐานกับผู้อพยพพิจารณาอนุมัติโครงการให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยฯ ในแต่ละพื้นที่ของ NGOs และองค์การระหว่างประเทศ อาทิ การส่งอาหาร การศึกษา สาธารณสุข สิ่งแวดล้อม และด้านสังคมอื่น ๆ

2. อำนวยความสะดวกในการตรวจลงตรา (VISA) ให้กับ NGOs และองค์การระหว่างประเทศ

3. การอนุญาตให้เข้า-ออกพื้นที่พักพิงฯ ให้กับ NGOs องค์การระหว่างประเทศและหน่วยงานอื่น ๆ

4. การติดต่อสถานทูต และองค์การระหว่างประเทศ

5. การจัดสรรงบประมาณและบุคลากรที่ได้รับการสนับสนุนจาก UNHCR และองค์การอื่น ๆ

6. งานทะเบียนผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) (เฉพาะปี 2546 – 2547 หลังจากนั้นจะโอนมอบให้กรมการปกครอง)

6. แนวคิดการให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักชั่วคราวจังหวัดตาก

การให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่า จากการรวบรวมข้อมูลพบว่าในปี 2551 มีองค์การระหว่างประเทศเข้ามาให้การช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าในจังหวัดตากมีจำนวน 1 องค์การ คือ สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (United Nations High Commissioner For Refugees –UNHCR) และมีองค์การการกุศลของเอกชน จำนวน 14 องค์การ ให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบ ดังนี้

1) สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (UNHCR)

สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1951 โดยสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ ตั้งอยู่ ณ นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ มีข้าหลวงใหญ่คนแรกชื่อ Mr.G.J. Van Heuven Goedhart ข้าหลวงใหญ่จะปฏิบัติงานตามแนวทาง

นโยบายของสมัชชาใหญ่และคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ (Executive Committee) สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติมีอาณัติในการให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือผู้ลี้ภัยทั่วโลก เริ่มดำเนินงานในปี ค.ศ. 1951 โดยช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ผู้ลี้ภัยชาวยุโรป กว่าล้านคนในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยตามคำนิยามของผู้ลี้ภัย และรวมทั้งบุคคลอื่นๆ หากได้รับการร้องขอ

2) หน้าที่หลักของ UNHCR ที่สำคัญมี 2 ประการ คือ

1) การให้ความคุ้มครองระหว่างประเทศ อันได้แก่ การประกันสิทธิมนุษยชนพื้นฐานอันรวมถึงสิทธิที่จะขอลี้ภัยแก่บรรดาผู้ลี้ภัยอีกทั้งการรับประกันว่าผู้ลี้ภัยจะไม่ถูกส่งกลับโดยไม่สมัครใจไปยังประเทศที่พวกเขาหนีเหตุผลแห่งความกลัวที่จะถูกประหารชีวิต

2) แสวงหาวิธีการแก้ไขปัญหาระยะยาวสำหรับผู้ลี้ภัย มี 3 วิธี คือ

- การกลับมาตุภูมิด้วยความสมัครใจ
- การตั้งรกรากในประเทศที่พวกเขาขอลี้ภัยแต่แรก
- การตั้งถิ่นฐานใหม่ในประเทศที่สาม

3) กิจกรรมการให้ความช่วยเหลือของ UNHCR ประกอบด้วย

1) การบรรเทาฉุกเฉิน (Emergency relief) ได้แก่ การจัดหาและแจกจ่าย หรือผู้อพยพที่เดินทางเข้าใหม่ เช่น การจัดสิ่งจำเป็นขั้นต้นในเรื่องอาหาร ที่พักอาศัย การรักษาพยาบาล เพียงเพื่อให้อยู่รอดได้ในระยะแรก

2) ช่วยเหลือให้เดินทางกลับด้วยความสมัครใจ (Voluntary repatriation) ช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่ผู้ลี้ภัยหรือผู้อพยพที่ประสงค์จะเดินทางกลับ รวมทั้งการช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่ผู้ลี้ภัยหรือผู้อพยพที่ประสงค์จะเดินทางกลับ

3) การรวมตัวเข้ากับท้องถิ่น (Local integration) เป็นการช่วยผู้ลี้ภัยหรือผู้อพยพให้สามารถช่วยเหลือตนเองได้ในประเทศที่เข้าไปพำนักลี้ภัย

4) การช่วยเหลือโดยการไปตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สาม (Resettlement) สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ ด้วยความร่วมมือของคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อการย้ายถิ่นฐานและหน่วยงานอาสาสมัครที่เกี่ยวข้องกับการตั้งถิ่นฐานของผู้ลี้ภัยจะเจรจากับรัฐบาลต่าง ๆ เพื่อขอให้พยายามรับผู้ลี้ภัยไปตั้งถิ่นฐาน

5) การศึกษา (Education) เป็นเรื่องสำคัญที่ผู้ลี้ภัยจะรวมตัวเข้ากับท้องถิ่นที่พักอาศัย จึงจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษแก่ผู้ลี้ภัยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาขึ้นไป

6) การให้คำปรึกษา (Counseling) ทางเลือกในการช่วยเหลือผู้ลี้ภัยที่มีปัญหา

7) การพักฟื้น (Rehabilitation) การช่วยเหลือผู้ลี้ภัยที่ทุพพลภาพ หรือจัดคนชราและคนป่วยเข้าไปอยู่ในสถาบันต่าง ๆ

8) การช่วยเหลือทางกฎหมาย จัดไว้เพื่อช่วยเหลือผู้ลี้ภัยแต่ละคนในเรื่องที่เกี่ยวกับระเบียบปฏิบัติทางการปกครองของประเทศที่เข้าไปพำนัก และช่วยเหลือเกี่ยวกับคดีในศาลในกรณีที่มีการกระทบกระเทือนสถานะความเป็นผู้ลี้ภัย ส่วนมากเป็นเรื่องการจัดหาหนายความให้

4) หลักการให้ความคุ้มครองแก่ผู้อพยพของ UNHCR

การให้ความคุ้มครองปกป้องดูแลผู้อพยพนั้นมีที่มาจากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนข้อ 14 ที่ว่า

1) มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะแสวงหาที่ปลอดภัยในประเทศอื่น เพื่อรอดพ้นจากการทำลายล้างประหัตประหาร

2) สิทธิที่ว่ามีไม่อาจนำมากล่าวอ้างหากมิใช่การประหัตประหาร อันเกิดจากอาชญากรรมทางการเมืองหรือจากการกระทำที่ขัดแย้งกับจุดมุ่งหมายและบทบัญญัติแห่งสหประชาชาติ

5) แนวทางการปฏิบัติงานของ UNHCR

สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติต้องปฏิบัติงานตามกรอบและแนวทางดังนี้

1) ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งธรรมนูญของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ

2) ต้องปฏิบัติตามคำสั่งและนโยบายจากสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ

3) ต้องปฏิบัติตามคำสั่งและนโยบายของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ

4) ต้องปฏิบัติตามนโยบาย และคำแนะนำของคณะกรรมการบริหารของข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ

5) ได้รับการร้องขอจากประเทศเจ้าบ้าน ให้เข้าไปดูแลผู้ลี้ภัย

6) ต้องเป็นการกระทำเพื่อมนุษยธรรม และไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง

ทั้งนี้ สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติยังต้องปฏิบัติงานโดยอาศัยความชำนาญจากองค์กรต่าง ๆ ภายใต้ระบบงานของสหประชาชาติ เช่น องค์กรอาหารและเกษตร (FAO) องค์กรอนามัยโลก (WHO) องค์กรอนามัยโลก (WFP) และองค์กรพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP)

6) UNHCR กับการช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่า

ในปี พ.ศ.2541 รัฐบาลไทยได้ร้องขอให้สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติเข้ามาดำเนินงานในด้านชายแดนไทย-พม่า เป็นครั้งแรก สาเหตุที่รัฐบาลได้ร้องขอให้เข้ามาช่วยเหลือเพราะต้องการให้สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากประเทศต่าง ๆ มีงบประมาณที่จะนำมาใช้จ่ายได้เพียงพอต่อการช่วยเหลือทางมนุษยธรรมกับผู้หนีภัยจากการสู้รบและยังมีองค์กรเอกชนอื่น ๆ เข้าช่วยเหลือเพิ่มเติมภายใต้การอำนวยการของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติอีกจำนวนหนึ่ง นอกจากช่วยเหลือทางมนุษยธรรมแล้ว สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติยังมีศักยภาพสามารถช่วยแก้ไขปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบกลับพม่าหรือส่งผู้หนีภัยจากการสู้รบไปประเทศที่สาม โดยรัฐบาลไทยได้จัดทำข้อตกลงร่วมกับสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2542 โดยการเปิดสำนักงานจำนวน 3 แห่ง ที่อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก โดยมีหน้าที่หลักในการตรวจสอบและเฝ้าระวังแต่ยังไม่มีสำนักงานชั่วคราวในพื้นที่ค่ายผู้ลี้ภัย โดยได้รับความร่วมมือจากคณะกรรมการผู้ลี้ภัย (Refugee Committee) เพิ่มบทบาทการช่วยเหลือผู้ลี้ภัยชาวพม่า รวมถึงการส่งผู้ลี้ภัยกลับมาตุภูมิเมื่อสถานการณ์เอื้ออำนวยให้ดำเนินการ

7) องค์กรการกุศลที่ให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบ

(1) คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ (ICRC)

- ให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดภาวะฉุกเฉิน
- ช่วยเหลือการส่งจดหมายกาชาดถึงครอบครัวที่ถูกกลบโหมงในเรือนจำ

ประเทศพม่า

(2) องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือด้านเครื่องอุปโภค-บริโภค และสร้างที่อยู่อาศัย

B.B.C. (BURDER BURMEESE CONSORIUM) จากประเทศอังกฤษ

(3) องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคมศาสตร์

COERR (CATHOLIC OFFICE FOR EMERGENCY RELIEF REFUGEE)

(4) องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือด้านการแพทย์ การรักษาพยาบาลและการ

สาธารณสุข

- MSF (MEDECINS SANS FRONTIERES) ประเทศฝรั่งเศส
- HI (HANDICAP INTERNATIONAL) จากประเทศฝรั่งเศสช่วยเหลือผู้

พิการทางร่างกาย

- SMRU (SOKLO MALARIA RESEARCH UNIT) หน่วยวิจัยมาลาเรีย

คณะเวชศาสตร์เขตร้อนมหาวิทยาลัยมหิดล ศึกษาวิจัยการป้องกันรักษาโรคมมาลาเรีย

- PPAT (THE PLANNED PARENTHOOD ASSOCIATION OF THAILAND) สมาคมวางแผนครอบครัวในพระราชูปถัมภ์ วางแผนควบคุมการเกิดของประชากร
 - IRC (INTERNATIONAL RESUCE COMMITTEE) ประเทศสหรัฐอเมริกา
- ดูแลเรื่องตา
- (5) องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษา
- ZOA (ZOA REFUGEE CARE) ประเทศเนเธอร์แลนด์
 - CONSORTIUM THAILAND BURMAR BORDER PROJECT ประเทศสหรัฐอเมริกา
 - TOPS (TAIPEI OVERSEAS PEACE SERVICE) ประเทศออสเตรเลีย
 - ICS (INTERNATIONAL CHRISTISTELIK STEUFONDS ASIA) ประเทศไต้หวัน
 - ACRA (ADVEN THAILAND DEVELOPMENT THAILAND AND RELIFE AGENCY) ประเทศออสเตรเลีย
 - DEP (DISTANCE EDUCATION PROGRAME) ประเทศออสเตรเลีย
- สอนหนังสือทางไกล
- SVA (SANHI VOLUNTEER ASSOCIATION) ประเทศญี่ปุ่น ดูแลกิจกรรมห้องสมุด

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่า ที่สามารถนำมาเทียบเคียงได้ มีดังนี้
 อุดลย์ นุ้ยภักดี (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สิ่งจูงใจที่ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าไม่อยากจะกลับประเทศพม่า กรณีศึกษาพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละ สรุปได้ว่า

(1) การศึกษาวิจัยดังกล่าวตามแนวคิด ทฤษฎีการจูงใจของ Abraham Maslow ประกอบด้วย

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานเพื่อความอยู่รอด เช่น อาหาร น้ำ ความอบอุ่น ที่อยู่อาศัย และการนอนการพักผ่อน มาสโลว์ได้กำหนดตำแหน่งซึ่งความต้องการเหล่านี้ได้รับการตอบสนองไปยังระดับที่มีความจำเป็นเพื่อให้ชีวิตอยู่รอดและความต้องการอื่นจะกระตุ้นบุคคลต่อไป

2. ความต้องการความมั่นคง หรือความปลอดภัย (Security or safety needs)

ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จะเป็นอิสระจากอันตรายทางกายและความกลัวต่อการสูญเสียงาน ทรัพย์สิน อาหารหรือที่อยู่อาศัย

3. ความต้องการการยอมรับหรือความผูกพัน(Affiliation or acceptance needs) เนื่องจากบุคคลที่จะอยู่ในสังคมจะต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่น

4. ความต้องการการยกย่อง (Esteem needs) เมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการการยอมรับแล้วจะต้องการการยกย่องจากตัวเองและจากบุคคลอื่นความต้องการนี้เป็นการพึงพอใจในอำนาจ (Power) ความภาคภูมิใจ (Prestige) สถานะ (Status) และความเชื่อมั่นในตนเอง (Self confidence)

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Need for self actualization) มาสโลว์ค้ำนึ่งว่าความต้องการในระดับสูงสุดเป็นความปรารถนาที่จะสามารถในการประสบความสำเร็จเพื่อที่จะมีศักยภาพและบรรลุความสำเร็จในสิ่งใดสิ่งหนึ่งในระดับสูงสุด

(2) การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาสิ่งจูงใจที่ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่ยอมเดินทางกลับประเทศพม่าและเพื่อต้องการศึกษาถึงปัญหาการใช้ชีวิตของผู้หนีภัยในพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละ โดยตั้งสมมุติฐานว่าผู้หนีภัยจากการสู้รบในพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละมีคุณภาพชีวิต ประกอบด้วย อาหารดี มีที่อยู่อาศัย มีความปลอดภัย ได้รับการศึกษา มีการดูแลสุขภาพ มีโอกาสในการพัฒนาและมีความหวังในชีวิตประกอบด้วยความหวังได้รับการคัดเลือกไปประเทศที่สามและหรือได้รับอนุญาตให้อยู่ในประเทศไทยเป็นสิ่งจูงใจที่ทำให้ไม่ยอมเดินทางกลับไปประเทศพม่าเพราะต้องการแสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีกว่าและต้องการเสรีภาพ

(3) ผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ และข้อสรุป มีดังนี้

ด้านอาหาร ซึ่งรวมถึงสิ่งของอุปโภคบริโภคของผู้หนีภัยจากการสู้รบมีความเห็นว่าการตอบสนองได้ในระดับปานกลาง แต่ไม่สามารถตอบสนองได้ทุกอย่าง ซึ่งน่าจะเป็นความจริงเพราะสิ่งของที่แจกจะเป็นประเภทอาหารแห้ง เพื่อสะดวกในการขนส่งและเก็บไว้ได้นานไม่มีประเภทเนื้อสดหรือผักสด

ด้านที่อยู่อาศัย การแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลางอาจเป็นเพราะว่าพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละมีพื้นที่เพียง 1,148 ไร่ แต่มีประชากรถึง 46,562 คน มีครัวเรือน 5,422 ครัวเรือน (ข้อมูล ณ 31 มีนาคม 2549) ที่พักอาศัยค่อนข้างคับแคบโดยเฉพาะบางครอบครัวมีสมาชิกในครอบครัวมากแต่ที่พักอาศัยมีจำกัดทำให้แออัดประกอบกับระเบียบของทางราชการไม่อนุญาตให้สร้างที่พักอาศัยที่มั่นคงถาวรสภาพความเป็นอยู่จึงไม่ได้รับความสะดวกสบายเท่าที่ควร

ด้านความปลอดภัย ผลวิจัยส่วนใหญ่เห็นว่ามีความปลอดภัยมาก มีเพียงการลักขโมยทรัพย์สินในที่พักอาศัยที่มีความเห็นในระดับปานกลาง หมายถึง การลักขโมยมีบ้างแต่ไม่บ่อยนัก

ด้านการศึกษา ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีความเห็นว่าการจัดการศึกษามีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ แต่การได้รับการศึกษามีความรู้พออ่านออกเขียนได้และได้เรียนในระดับที่สูงขึ้น และการได้รับความรู้จากการศึกษาอบรมเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับปานกลางหมายถึง การจัดการศึกษามีความเหมาะสมแต่ปัญหาอยู่ที่ผู้เรียนอาจเป็นเพราะถ้าจบแล้ว ไม่มีที่เรียนต่อและการได้รับการศึกษาอบรมมีความรู้แล้วไม่สามารถนำไปใช้ได้

ด้านการดูแลสุขภาพ ผู้หนีภัยจากการสู้รบ สามารถเข้ารับการรักษาได้ทันทีเมื่อเจ็บป่วยและสามารถปรึกษาแพทย์ได้ทันทีเมื่อมีปัญหาด้านสุขภาพมีความเห็นในระดับพอใจมาก แต่การได้รับคำแนะนำในการดูแลสุขภาพพอนามย์อยู่ในระดับปานกลางเป็นเพราะแพทย์และพยาบาลได้รับการอนุญาตให้ประจำอยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราว ผู้ป่วยสามารถพบได้ทันทีแต่เจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนอื่น ๆ ไม่ได้รับอนุญาตให้พักค้างคืนในพื้นที่พักพิงชั่วคราว ประกอบกับบุคลากรมีน้อยประชากรมีจำนวนมากการออกไปให้คำแนะนำได้ไม่ทั่วถึง

ด้านความหวังว่าจะได้รับการคัดเลือกไปประเทศที่สาม ผู้หนีภัยจากการสู้รบได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการจะไม่กลับไปประเทศพม่าแม้เหตุการณ์สงบและคิดว่าคงจะได้รับการคัดเลือกไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศในระดับปานกลาง แต่เห็นว่าคนที่ได้รับเลือกไปเป็นคนโชคดี หมายถึง ไม่คาดหวังว่าจะได้กลับหรือไม่กลับไปประเทศพม่าหรือจะได้รับการคัดเลือกไปประเทศที่สามหรือไม่ แต่ถ้าได้รับการคัดเลือกก็ถือว่าโชคดี

ด้านความหวังว่าจะได้รับอนุญาตให้อยู่ในประเทศไทย ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีความหวังมากกว่าหากไม่ได้รับการคัดเลือกให้ไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ มีความต้องการที่จะอยู่ในประเทศไทยมากกว่าจะกลับไปอยู่ยังบ้านเดิมในประเทศพม่า หรือที่อื่นๆ

ด้านการแสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีกว่า ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีความเห็น ว่า หากในประเทศพม่ามีความเป็นอยู่เหมือนในประเทศอื่นๆ ไม่เกิดสงคราม ผู้หนีภัยจากการสู้รบคงจะอยู่ในประเทศพม่าไม่อพยพออกมา

ด้านความต้องการเสรีภาพ ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีความเห็น ว่า ไม่ต้องการถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพและถูกล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

จากการวิจัยพบว่า การให้ความช่วยเหลือของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติและองค์กรเอกชนที่เข้าไปให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่สามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของผู้หนีภัยจากการสู้รบทั้งหมดทำให้เกิดปัญหาตามมาหลายอย่างที่ส่งผลกระทบต่อประเทศไทย ดังนี้

1. การแจกจ่ายอาหารและสิ่งของอุปโภคบริโภคไม่เพียงพอหรือไม่ตรงกับความต้องการ บางอย่างมากเกินไปบางอย่างน้อยเกินไปทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบหลบหนีออกมารับจ้าง

แรงงานเพื่อหาเงินไปซื้อสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นในชีวิตประจำวันที่ไม่ได้รับแจกเกิดปัญหาแรงงานเถื่อน การตัดไม้ทำลายป่าโดยการจ้างแรงงานผู้หนีภัยจากการสู้รบ และเมื่อผู้หนีภัยจากการสู้รบออกไปทำงานนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวเป็นเวลานาน ทำให้รู้ช่องทางหาเงินก็ตั้งตนเป็นนายหน้าค้าแรงงานเถื่อนเสียเองรวมไปถึงการค้ายาเสพติด

2. ความต้องการที่จะได้รับอนุญาตให้อยู่ในประเทศไทยโดยเสรีไม่ต้องถูกควบคุมอยู่ในพื้นที่จำกัดทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบพยายามหาหนทางให้เป็นคนไทยได้โดยสมบูรณ์แต่ระเบียบกฎหมายไม่ได้เปิดช่องทางไว้จึงเกิดการทุจริตเพิ่มชื่อเข้าในทะเบียนบ้านรวมทั้งการแอบอ้างสวมตัวคนไทยทำบัตรประจำตัวประชาชน โดยความร่วมมือของคนไทยบางคน ผู้นำท้องถิ่น และเจ้าหน้าที่ของรัฐบางคนที่เห็นแก่อามิสสินจ้าง

3. การดูแลด้านสุขภาพอนามัยไม่ทั่วถึง พื้นที่พักพิงชั่วคราวจึงเป็นแหล่งรวมของโรคระบาดถึงแม้ว่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจะมีโรงพยาบาลแต่ทำได้เพียงรักษาพยาบาล ผู้เจ็บป่วยเท่านั้นการดูแลหรือให้คำแนะนำในเรื่องการป้องกันโรคระบาดยังทำได้ไม่ทั่วถึง ผู้หนีภัยจากการสู้รบบางคนป่วยเป็นโรคแต่ยังไม่แสดงอาการเมื่อหลบหนีออกมาหางานทำจึงทำให้เชื้อโรคแพร่กระจายออกไปสู่คนไทยถึงแม้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจะเข้าไปให้คำแนะนำเพื่อป้องกันโรคระบาดถึงในพื้นที่พักพิงชั่วคราว ก็ยังไม่สามารถสกัดกั้นได้อย่างเด็ดขาด

แนวทางการแก้ไขปัญหาที่ทำอยู่ทำได้เพียงการแก้ไขเฉพาะหน้าเท่านั้นเช่น การจับกุมดำเนินคดีเมื่อพบผู้หนีภัยจากการสู้รบหนีออกมากระทำผิดนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราว การฉีดพ่นสารเคมีฆ่าทำลายเชื้อโรคในพื้นที่พักพิง ซึ่งเป็นเพียงการแก้ไขปัญหาได้ชั่วคราวชั่วคราวทางแก้ไขปัญหาที่ถ้าหากทำได้จะมีประสิทธิภาพมากที่สุดคือการส่งผู้หนีภัยจากการสู้รบกลับประเทศพม่าแต่มีปัญหาที่เป็นปัญหาสำคัญระดับโลกคือรัฐบาลพม่าไม่ยอมรับผู้หนีภัยจากการสู้รบเหล่านี้เป็นพลเมืองของประเทศผู้หนีภัยจากการสู้รบเองก็ไม่ยอมรับการปกครองของพม่าจึงทำให้ไทยต้องรับภาระเลี้ยงดูและยอมรับปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ต่อไป

สรุปผลการวิจัยพบความจริงว่าสิ่งจูงใจที่ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่ยอมกลับประเทศพม่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐานทั้งหมด การมีอาหารดี มีที่อยู่อาศัยที่มั่นคงแข็งแรง การได้รับการศึกษา และความหวังว่าจะได้รับการคัดเลือกไปประเทศที่สามไม่เป็นสิ่งจูงใจ ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีความเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาไม่เบียดเบียนกันจะทำให้ทุกคนมีความสุข สิ่งจูงใจที่สำคัญที่สุดคือความต้องการอยู่อย่างสงบสุข ถ้ากลับไปประเทศพม่าผู้หนีภัยจากการสู้รบคิดว่าจะไม่มีความสุข ผู้หนีภัยจากการสู้รบต้องการอยู่ในประเทศที่ทำให้มีความสุข ซึ่งก็คือประเทศไทย ความหวังว่าจะได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญ

ต่อมา ส่วนสมมุติฐานข้ออื่นๆ มีความสำคัญเป็นลำดับรองลงไป ส่วนเหตุผลเพราะไม่ต้องการถูกล่วงละเมิดสิทธิส่วนตัวและไม่ต้องการถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพเป็นเหตุผลที่ถูกต้อง

นคร ศิวาลัย (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าในประเทศไทย : กรณีศึกษาจังหวัดตาก สรุปได้ว่า

(1) การศึกษาวิจัยดังกล่าวได้นำแนวคิด กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยผู้ลี้ภัย ผู้อพยพ ผู้หนีภัยจากการสู้รบ มาใช้ ประกอบด้วย

1) อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 และพิธีสารว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1967

อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ.1951 เป็นกรรมสารระหว่างประเทศฉบับสำคัญที่สุดที่ให้ความคุ้มครองและกำหนดวิธีการปฏิบัติต่อผู้ลี้ภัยในขณะนี้ สาระสำคัญที่สุดที่ให้ความคุ้มครองและกำหนดวิธีการปฏิบัติต่อผู้ลี้ภัยในขณะนี้ สาระสำคัญของอนุสัญญาแยกออกเป็น 3 ส่วน ส่วนแรกว่าด้วยนิยามความหมายของคำว่าผู้ลี้ภัยและการสิ้นสภาพของบุคคลที่มีสถานภาพเป็นผู้ลี้ภัย ส่วนที่สองว่าด้วยสถานภาพทางกฎหมายของผู้ลี้ภัยตลอดจนสิทธิและหน้าที่ในประเทศที่พักพิง ส่วนที่สามว่าด้วยการปฏิบัติตามกรรมสารระหว่างประเทศในด้านมาตรการการบริหาร

อนุสัญญาว่าด้วยสถานะผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 ได้ให้คำจำกัดความผู้ลี้ภัยว่าหมายถึงบุคคลใดก็ตาม “ด้วยความหวาดกลัวอันสมควรแก่เหตุว่าจะถูกประหัตประหารทำลายล้างและหรือกดขี่ข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยสาเหตุทางเชื้อชาติ ศาสนา สมาชิกภาพในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งไม่ว่าทางสังคมหรือทางการเมือง โดยได้อยู่นอกอาณาเขตรัฐแห่งสัญชาติของตนและไม่สามารถหรือสมัครใจที่จะได้รับการคุ้มครองจากรัฐแห่งสัญชาติ เนื่องด้วยความหวาดกลัวดังกล่าว หรือเป็นบุคคลไร้สัญชาติซึ่งอยู่นอกอาณาเขตรัฐที่เคยมีถิ่นฐานพำนักประจำ ไม่สามารถหรือสมัครใจที่จะกลับไปด้วยเหตุแห่งความกลัวดังที่กล่าวมาข้างต้น”

กล่าวโดยสรุปปัจจัย 5 ประการหลักในคำนิยามผู้ลี้ภัย

1. เพราะความหวาดกลัวอันสมควรแก่เหตุผล
2. จากการประหัตประหารทำลายล้างหรือกดขี่ข่มเหงอย่างร้ายแรง
3. ด้วยสาเหตุในเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ สมาชิกภาพในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งไม่ว่าทางสังคมหรือทางการเมือง
4. ต้องอยู่นอกประเทศที่ตนมีสัญชาติหรืออยู่นอกประเทศที่ตนได้ถิ่นที่อยู่ปกติมาก่อนในกรณีของบุคคลที่ไม่มีสัญชาติ

5. ไม่สามารถหรือไม่สมัครใจที่จะกลับไปประเทศที่ตนมีสัญชาติหรือที่ตนมีถิ่นที่อยู่ปกติกรณีเป็นบุคคลไม่มีสัญชาติด้วยเหตุผลแห่งความกลัว

อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ.1951 และพิธีสารว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1967 มีความสำคัญมากต่อการให้ความคุ้มครองผู้ลี้ภัยทั่วโลก เป็นตราสารต้นแบบสำหรับตราสารในระดับภูมิภาค เนื่องจากได้กำหนดสถานภาพ สิทธิ หน้าที่ของผู้ลี้ภัยและหน้าที่ของประเทศสมาชิก

2) สถานภาพผู้ลี้ภัย

การได้สถานภาพของผู้ลี้ภัย (Acquisition of Refugee Status) ในอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 ไม่ได้กำหนดไว้ว่าผู้ใดเป็นผู้กำหนดสถานภาพของผู้ลี้ภัย ซึ่งเท่ากับว่าอนุสัญญาดังกล่าวคำนึงถึงอำนาจของรัฐที่ให้ที่พักจะเป็นผู้กำหนดสถานภาพ แต่ก็มีกรณีที่สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติอาจพิจารณาให้สถานภาพแก่ผู้ลี้ภัยโดยอาศัยหลัก Good Offices คือ การเข้าช่วยเหลือบุคคลที่อยู่ในสถานะที่ควรจะได้รับ การช่วยเหลือและคุ้มครองโดยไม่ต้องพิจารณาคุณสมบัติใด ๆ ของผู้ลี้ภัย และการพิจารณาให้สถานภาพผู้ลี้ภัยมักเกิดในประเทศที่เกิดปัญหาผู้ลี้ภัย และไม่ได้เป็นประเทศภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 หรือพิธีสารว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1967 อีกกรณี คือ การไปตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สาม

3) สิทธิของผู้ลี้ภัย

สิทธิของผู้ลี้ภัยมี 2 ประการ คือ

ประการที่หนึ่ง รัฐสมาชิกภาคีจะลงโทษทางอาญาด้วยเหตุแห่งการเข้าเมืองหรือการปรากฏตัวโดยผิดกฎหมายแก่ผู้ลี้ภัยซึ่งเดินทางโดยตรงมาจากดินแดน ซึ่งชีวิตหรืออิสรภาพถูกคุกคามตามคำนิยามในอนุสัญญา ค.ศ. 1951 มาตรา 1 ทั้งนี้ ถ้าหากว่าได้รายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ และแสดงเหตุอันควรเชื่อได้ว่าในการเข้าเมืองหรือปรากฏตัวมีเหตุผลจากชีวิตหรืออิสรภาพถูกคุกคาม ซึ่งรัฐที่ผู้ลี้ภัยปรากฏตัว จะต้องมีหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยหรือจะได้รับการอนุมัติให้เดินทางไปในประเทศอื่นอีกต่อไป

ประการที่สอง ข้อห้ามการขับไล่หรือส่งกลับ “การผลักดัน” (Prohibition of Expulsion or Return “Refoulement”) อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ.1951 มาตรา 33 ระบุว่ารัฐภาคีจะไม่ขับไล่ หรือส่งกลับ (ผลักดัน) ผู้ลี้ภัยไม่ว่าโดยลักษณะใดๆ ไปยัง เขตแดน ซึ่ง ณ ที่นั้นชีวิตหรืออิสรภาพของผู้ลี้ภัยอาจได้รับการคุกคามด้วยสาเหตุทางเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ การเป็นสมาชิกของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะ หรือความคิดด้านการเมืองที่แตกต่างกัน หรือที่บุคคลนั้นเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม

นอกจากสิทธิที่จะไม่ถูกขับไล่ ส่งกลับ หรือผลักดันซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานแล้ว ผู้ลี้ภัยยังมีสิทธิประโยชน์อื่นๆ อีก 3 ระดับ คือ

1. ระดับผลปฏิบัติเช่นคนพื้นเมือง (National Treatment) ในประเทศของตน เช่น เสรีภาพในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา การศึกษาขั้นพื้นฐาน สิทธิในศิลปกรรม ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม การนำคดีขึ้นสู่ศาล
2. ระดับชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งขึ้น (Most Favourable Treatment) เช่น สิทธิในการร่วมสมาคม การรับจ้างแรงงาน
3. ระดับผลปฏิบัติที่เป็นคุณต่อผู้ลี้ภัยเท่าที่เป็นไปได้ซึ่งไม่ว่ากรณีใดจะไม่น้อยกว่าคนต่างชาติโดยทั่วไปในสถานการณ์เดียวกัน (Treatment as Favourable as Possible) เช่น สิทธิเกี่ยวกับสังหาริมทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ การประกอบธุรกิจส่วนตัว วิชาชีพอิสระ ที่อยู่อาศัย การศึกษาของรัฐ อีสรภาพในการเคลื่อนย้าย เอกสารในการเดินทาง กล่าวคือคนต่างด้าวมีสิทธิอย่างใดผู้ลี้ภัยก็มีสิทธิอย่างนั้น

4) ผู้หนีภัยจากการสู้รบ

ผู้หนีภัยจากการสู้รบ (Displaced Person From Fighting) เป็นคำที่สภาความมั่นคงแห่งชาติและกระทรวงมหาดไทย กำหนดให้เรียกผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการสู้รบระหว่างทหารพม่ากับกองกำลังชนกลุ่มน้อยตามแนวชายแดนไทย - พม่า ว่า “ผู้หนีภัยจากการ สู้รบ” แม้ว่าผู้หนีภัยจากการสู้รบบางส่วนจะมีลักษณะเป็นผู้ลี้ภัยตามความหมายที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยสถานะผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 และพิธีสารว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1967 ก็ตามคือเป็นผู้อพยพเข้ามาในประเทศไทยเพราะสงครามหรือความกลัวจะถูกประหารชีวิต การถูกกดขี่ข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุผลทางเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ การเป็นสมาชิกของกลุ่มสังคมนิยมหรือมีแนวความคิดทางการเมืองที่รัฐบาลพม่าเองไม่ยอมรับว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นพลเมืองพม่าแต่เห็นว่าเป็นพวกนอกกฎหมายที่ทำตัวเป็นศัตรูของชาติพม่า บางส่วนมีลักษณะถูกบังคับให้ต้องเดินทางออกจากถิ่นฐานที่พำนักและรัฐบาลพม่าไม่สนใจที่จะให้การคุ้มครองหรือไม่ประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองสำหรับเหตุผลสำคัญของประเทศไทยที่ให้เรียกผู้หนีภัยจากการสู้รบเนื่องจากรัฐบาลไทยไม่เคยกำหนดสถานะบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ลี้ภัย การอพยพเข้ามาในประเทศไทยมีลักษณะเป็นการชั่วคราว หากเหตุการณ์สู้รบในพม่าสงบลงก็สามารถส่งผู้หนีภัยการสู้รบกลับพม่าได้อีกทั้งประเทศไทยก็ไม่ได้เป็นสมาชิกในภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสถานะผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 จึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติต่อบุคคลเหล่านี้ตามอนุสัญญาอย่างเคร่งครัด เพราะหากประเทศไทยยอมรับว่าเป็นผู้ลี้ภัยอาจต้องรับภาระถ้าไม่สามารถส่งผู้หนีภัยจากการสู้รบกลับพม่าได้ ซึ่งทำให้ราษฎรไทยต้องเสียประโยชน์เป็นการสร้างปัญหาให้กับประเทศไทยในอนาคต

กระทรวงมหาดไทยกำหนดว่า ผู้หนีภัยจากการสู้รบเป็นผู้เข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และในกรณีนี้ คณะรัฐมนตรีไม่เคยมีมติ คณะรัฐมนตรีผ่อนผันให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบพักอาศัยอยู่เป็นการชั่วคราวตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มีเพียงมติสภาความมั่นคงแห่งชาติและแนวทางปฏิบัติที่ผ่อนปรนให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบพักอาศัยอยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวเพื่อรอการส่งกลับเมื่อเหตุการณ์การสู้รบยุติลง ซึ่งมติของสภาความมั่นคงแห่งชาติไม่ถือว่าเป็นกฎหมาย ดังนั้น หากผู้หนีภัยจากการสู้รบลักลอบออกนอกพื้นที่ควบคุมจะถูกจับกุมดำเนินคดีข้อหาเป็นบุคคลต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง

5) สถานภาพผู้หนีภัยจากการสู้รบ

สถานภาพของผู้ลี้ภัยได้ถูกกำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพของผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 แต่สิทธิในการกำหนดสถานภาพและสิทธิอื่น ๆ จะได้รับการปฏิบัติต่อเมื่อรัฐที่ให้ที่พักพิงได้ปฏิบัติตามพันธกรณีและหลักมนุษยธรรม ซึ่งเป็นสิทธิเด็ดขาดของรัฐให้ที่พักพิงที่จะพิจารณา ตามปกติประเทศส่วนใหญ่จะยอมรับผู้ลี้ภัยก็ต่อเมื่อผู้ลี้ภัยกำลังจะถูกประหารชีวิตหรือมีเหตุอันเชื่อได้อย่างปราศจากความสงสัยว่าความปลอดภัยในชีวิตและร่างกายของผู้นั้นกำลังถูกคุกคาม หรือไม่ได้รับความปลอดภัยในประเทศของตนและเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลจำนวนไม่มาก สำหรับประเทศไทยเป็นสมาชิกสหประชาชาติแต่ไม่ได้เป็นสมาชิกภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 ประเทศไทยมีนโยบายชัดเจนที่จะไม่กำหนดสถานภาพของผู้ที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยที่เป็นกลุ่มใหญ่ให้มีสถานภาพเป็นผู้ลี้ภัยและได้หลีกเลี่ยงไม่ใช้คำว่าผู้ลี้ภัยมาโดยตลอด เช่น เรียกผู้ที่เดินทางมาจากประเทศเขมร เวียดนาม ลาว ว่า “ผู้อพยพชาวอินโดจีน” เรียกนักศึกษาพม่าและประชาชนที่หนีการปราบปรามจากรัฐบาลทหารพม่าในปี 2531 ว่า “นักศึกษาพม่า” เรียกชาวพม่า กระเหรี่ยง มอญ ที่อพยพเข้ามาในประเทศไทย ก่อน พ.ศ. 2519 ว่า “ผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่า” แม้บุคคลดังกล่าวบางส่วนจะมีลักษณะเป็นผู้ลี้ภัยตามคำนิยามของอนุสัญญา ค.ศ. 1951 ประเด็นสำคัญที่รัฐบาลไทยให้เหตุผลในการไม่ให้สถานภาพผู้หนีภัยจากการสู้รบเป็นผู้ลี้ภัยโดยเห็นว่าผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่ายังไม่ตัดขาดจากสัญชาติเดิม ยังสามารถส่งกลับมาตุภูมิได้ อีกทั้งยังถือว่าผู้หนีภัยจากการสู้รบที่เข้ามาแสวงที่พำนักในประเทศไทยเป็นผู้เข้ามาในประเทศไทยโดยมิชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 แต่เนื่องจากมีผู้หนีภัยจากการสู้รบเป็นจำนวนมาก และสาเหตุของการหลบหนีเข้ามาในประเทศไทยเป็นการหนีภัยการสู้รบที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับหลักศีลธรรมและหลักมนุษยธรรม สภาความมั่นคงแห่งชาติจึงกำหนดแนวทางให้กระทรวงมหาดไทยผ่อนผันไม่นำกฎหมายคนเข้าเมืองมาใช้บังคับ โดยเคร่งครัด และมีแต่การจำกัดบริเวณผู้หนีภัยจากการสู้รบให้อยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวที่จัดให้เท่านั้น ซึ่งหากผู้

หนีภัยจากการสู้รบลักลอบหลบหนีออกจากพื้นที่ที่ทางราชการจัดไว้ให้ก็จะต้องถูกจับกุมดำเนินคดีตามกฎหมาย

ผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าบางคนมีลักษณะเป็นผู้ลี้ภัยตามคำจำกัดความหมายผู้ลี้ภัยของอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 เนื่องจากเข้ามาในประเทศไทยเพราะมีสถานการณ์สู้รบในพม่า หนีเข้ามาในประเทศไทยเพราะกลัวจะถูกประหารชีวิต ความขัดแย้งทางเชื้อชาติ ศาสนา การเป็นสมาชิกหรือเป็นมวลชนสหภาพแห่งชาติกะเหรี่ยง (KNU) และดูเหมือนว่าพม่าจะไม่เต็มใจยอมรับบุคคลกลุ่มนี้เป็นพลเมืองของพม่า โดยพม่าเห็นว่าผู้หนีภัยจากการสู้รบเป็นคนของทหารกะเหรี่ยงที่เป็นปฏิปักษ์กับรัฐบาลพม่า และตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาพม่าไม่เคยเข้าไปดูแลหรือให้การคุ้มครองผู้หนีภัยจากการสู้รบ แต่กลับทำร้าย ฆ่าฟัน เผาพื้นที่อยู่อาศัย ซึ่งเข้าองค์ประกอบของการเป็นผู้ลี้ภัย ส่วนกรณีการถูกตัดจากสัญชาติพม่าหรือไม่ ประเด็นนี้ หากผู้หนีภัยจากการสู้รบบางคนไม่ต้องการเดินทางกลับพม่า แต่ต้องการอยู่ในประเทศไทยหรือเดินทางไปประเทศที่สาม ผู้หนีภัยจากการสู้รบกลุ่มนี้จะเข้าลักษณะเป็นผู้ลี้ภัยตามอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย ค.ศ. 1951 ซึ่งคนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นอดีตนักศึกษา อดีตผู้นำและอดีตนายทหารกะเหรี่ยง KNU ถ้าหากเดินทางกลับพม่าอาจถูกดำเนินคดีหรือถูกฆ่า ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบบางส่วนไม่อาจเดินทางกลับพม่าหรือไม่อาจได้รับการคุ้มครองจากรัฐบาลพม่าได้ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ถูกตัดขาดจากสัญชาติพม่าแล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้หนีภัยจากการสู้รบส่วนใหญ่ยังไม่เป็นผู้ลี้ภัย เนื่องจากยังไม่ตัดขาดจากสัญชาติพม่าและสามารถเดินทางกลับพม่าได้หากเหตุการณ์สู้รบยุติลง หรือหากต้องการเดินทางกลับพม่าในขณะนี้ก็สามารถเดินทางกลับได้

6) สิทธิของผู้หนีภัยจากการสู้รบ

ผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่ได้มีสิทธิเหมือนสิทธิของผู้ลี้ภัย แต่จะได้รับการสิทธิขั้นพื้นฐานตามหลักมนุษยธรรมที่จะไม่ถูกขังไว้ ส่งกลับ ผลักดันกลับไปยังชายแดนหรือการปฏิบัติที่ชายแดน ได้รับที่พำนักอาศัยการให้ความปลอดภัย ได้รับสิทธิระดับปฏิบัติเช่นคนพื้นเมือง (National Treatment) เช่น เสรีภาพในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา สิทธิในศิลปกรรม ทรัพย์สิน การศึกษาขั้นพื้นฐาน

สำหรับสิทธิที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งขึ้น (Most Favourable Treatment) เช่น สิทธิในการร่วมสมาคม การรับจ้างแรงงาน สิทธิที่เป็นคุณต่อผู้ลี้ภัยเท่าที่เป็นไปได้ซึ่งไม่ว่ากรณีใดจะไม่น้อยกว่าคนต่างชาติโดยทั่วไปในสถานการณ์เดียวกัน (Treatment as Favorable as Possible) เช่น สิทธิในอสังหาริมทรัพย์ การประกอบธุรกิจส่วนตัว ที่อยู่อาศัย การเคลื่อนย้าย เอกสารในการเดินทาง สิทธิดังกล่าวยังถูกจำกัดเนื่องจากการห้ามผู้หนีภัยจากการสู้รบออกจากพื้นที่พักพิงชั่วคราว และถือว่าเป็นสิทธิเฉพาะตัวของประเทศไทยที่จะให้สิทธิหรือดำเนินการใดๆ ต่อผู้หนีภัยจากการสู้รบ

สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติเป็นเพียงผู้ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ สังเกตการณ์ ประสานงาน ท้าวจิต ในกรณีที่ประเทศไทยดำเนินการอันเป็นการขัดต่อหลักมนุษยธรรม ซึ่งแตกต่างกับผู้ลี้ภัยเพราะผู้ลี้ภัยเสมือนว่าถูกตัดขาดจากประเทศของตนเอง ดังนั้น สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติจึงเข้ามาใช้สิทธิแทนเจ้าของสัญชาติ ซึ่งในทางปฏิบัติจริงมีไม่กี่ประเทศที่ยินยอมให้สหประชาชาติเข้าไปใช้สิทธิดังกล่าวอย่างสมบูรณ์

(2) การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าอพยพเข้ามาและปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่า สรุปได้ดังนี้

- 1) สาเหตุที่ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าอพยพเข้ามาในจังหวัดตาก
 1. อาศัยอยู่ในพื้นที่สู้รบ โดยมีบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำเมย ประเทศพม่า ตรงข้ามกับอำเภอพบพระ แม่สอด แม่ระมาด ท่าสองยางและอุ้มผาง และบริเวณใกล้หมู่บ้านเป็นที่ตั้งของฐานที่มั่นทหารสหภาพแห่งชาติกะเหรี่ยง (KNU) และทหารกะเหรี่ยงพุทธ (DKBA) เมื่อมีการสู้รบบางครั้งกระสุนปืนใหญ่ กระสุนปืนเล็ก ลูกกระเบิด มาตกในหมู่บ้านที่เขายู่อาศัย ทำให้ประชาชนได้รับบาดเจ็บ เสียชีวิต ทรัพย์สินเสียหาย เกิดความหวาดกลัว จนต้องอพยพเข้ามาในประเทศไทย
 2. บ้านเรือนถูกเผาทำลาย ทหารพม่าหากเข้าไปโจมตีบริเวณใดมักจะเผาฐานที่มั่นของฝ่ายตรงข้าม รวมทั้งหมู่บ้านของชาวกะเหรี่ยงตามแนวชายแดน ทั้งนี้ เพื่อต้องการขับไล่ประชาชนออกจากพื้นที่ เพื่อตัดการส่งกำลังบำรุงและเพื่อรักษาความปลอดภัยของทหารพม่า
 3. ความเกรงกลัวการข่มขืนกระทำชำเรา ทหารพม่านอกจากจะขาดวินัยแล้วยังตั้งใจข่มขืนผู้หญิงกะเหรี่ยงเพื่อต้องการแก้แค้น ต้องการให้ครอบครัวกะเหรี่ยงเกรงกลัวและเดินทางออกจากประเทศพม่า ทำให้ทหารสหภาพแห่งชาติกะเหรี่ยงสูญเสียที่มั่นหรือไม่สามารถปกป้องคุ้มครองหมู่บ้านได้ ราษฎรต้องอพยพเข้ามาในประเทศไทย
 4. ไม่สามารถทำกินในพื้นที่ที่มีการสู้รบได้ ทหารพม่าจะเผาข้าวและผลผลิตทางการเกษตรของชาวกะเหรี่ยงเพื่อตัดเสบียงของทหารกะเหรี่ยง ทำราษฎรให้ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในประเทศพม่าได้ตามปกติ
 5. ถูกเกณฑ์แรงงานเพื่อสร้างถนน สะพาน หากไม่ไปทำงานจะต้องจ่ายเงิน หากหนีจะถูกลงโทษ และบางครั้งถูกเกณฑ์ให้เป็นลูกหาบเพื่อแบกเสบียงอาหารและอาวุธ โดยต้องเดินไปพร้อมกับทหารซึ่งมีอันตรายมาก
 6. ถูกขูดรีดเก็บภาษี ราษฎรพม่าที่ปลูกพืชผลทางการเกษตรได้จะต้องถูกแบ่งผลผลิตหนึ่งในสิบส่วนให้กับรัฐบาลกลางเพื่อเป็นค่าภาษี ทำให้ได้รับความเดือดร้อน

7. ถูกขับไล่จากพื้นที่ทำกินเนื่องจากการจัดระเบียบชุมชนบริเวณชายแดนมีการโยกย้ายราษฎรที่เป็นมวลชนของกะเหรี่ยง KNU ย้ายพื้นที่ทำกิน และบางครั้งพม่าจะนำคนจากที่อื่นเข้าไปทำกินในพื้นที่ที่ทหารพม่าสามารถยึดครองได้

8. ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ให้การสนับสนุนกองกำลังทหารสหภาพแห่งชาติกะเหรี่ยงหรือเป็นคนของพวกต่อต้านรัฐบาลทหารพม่า ซึ่งจะถูกลงโทษหรือติดคุกหากถูกจับได้ว่าเป็นมวลชนคอยให้การสนับสนุนฝ่ายตรงข้าม การพักอาศัยอยู่ในพม่าต่อไปจะเป็นอันตรายต่อชีวิตและครอบครัว

9. ถูกเกณฑ์เป็นทหาร ทั้งทหารกะเหรี่ยง KNU และทหารกะเหรี่ยง DKBA ทหารทั้งสองฝ่ายเป็นกะเหรี่ยงด้วยกันจะต้องมารบกันเองจึงไม่ต้องการเป็นทหาร

10. พม่าปฏิเสธการรักษาพยาบาลคนกะเหรี่ยงที่เจ็บป่วย ถ้าหากเจ็บป่วยจะต้องเดินทางเข้ามารักษาพยาบาลในประเทศไทย หรือในพื้นที่พักพิงชั่วคราว

11. พื้นที่พักพิงชั่วคราวในประเทศไทยมีความปลอดภัย มีอาหาร มีโรงพยาบาล มีโรงเรียน หรือหากไม่เข้าพื้นที่พักพิงก็อาจมารับจ้างทำงานในประเทศไทยตามชายแดนหรือลักลอบเข้าไปหางานทำในพื้นที่ชั้นในของประเทศไทย และถึงแม้จะถูกจับกุมแต่ก็มีความปลอดภัยกว่าอยู่ในพม่ามาก

12. เป็นทหารหรือผู้นำที่เคยต่อสู้กับทหารพม่าแต่ถูกรวบปรามอย่างหนักจึงหลบหนีเข้ามาอาศัยในพื้นที่พักพิงชั่วคราว บางส่วนเป็นอดีตครู อาจารย์ อดีตนักศึกษาที่เรียกร้องประชาธิปไตยในปี 2531 หากกลับไปในประเทศพม่าจะถูกทหารพม่าหรือทหารกะเหรี่ยง DKBA ลงโทษคนกลุ่มนี้มักมีบทบาทสำคัญในพื้นที่พักพิง

2) ปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าที่อพยพเข้ามาในจังหวัดตาก

1. ปัญหาพม่าหว่าระแวงไทยให้ความช่วยเหลือชนกลุ่มน้อย

การที่มีผู้หนีภัยจากการสู้รบเดินทางเข้ามาในประเทศไทย และรัฐบาลไทยได้ให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบตามหลักมนุษยธรรม ฝ่ายพม่าเห็นว่าการกระทำของประเทศไทยเป็นการให้การสนับสนุนชนกลุ่มน้อย ซึ่งรัฐบาลไทยได้ควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่ให้ไปก่อปัญหาให้กับพม่าด้วยการจำกัดพื้นที่ ตรวจค้นอาวุธ ตรวจสอบการเข้าออก ตรวจสอบการแจกจ่ายอาหารและสิ่งของไม่ให้มีการนำออกนอกพื้นที่พักพิง ห้ามการเคลื่อนไหวทางการเมือง ควบคุมองค์กรเอกชนให้มีการช่วยเหลือผู้หนีภัยจากการสู้รบตามความจำเป็นในการดำรงชีวิตตามหลักมนุษยธรรมเท่านั้น

2. ปัญหาด้านความมั่นคง

การจัดให้พื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยจากการสู้รบส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นเป้าหมายต่อการที่กองกำลังติดอาวุธบุกเข้ามาในประเทศไทยเพื่อโจมตีพลเรือนในพื้นที่พักพิงชั่วคราว หรือเข้ามาเผาพื้นที่พักพิง ทำให้ทหาร ตำรวจและฝ่ายปกครองต้องวางกำลังรักษาความปลอดภัยป้องกัน นอกจากนี้ พื้นที่พักพิงชั่วคราวยังเป็นแหล่งที่ช่องสุ่มกองกำลังที่ต่อต้านรัฐบาลพม่าที่หลบเข้ามาหาครอบครัวที่อาศัยอยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราว ดังนั้น หากไม่สามารถส่งกลับประเทศพม่าได้ในเวลาอันใกล้อาจสร้างปัญหาด้านความมั่นคงให้กับประเทศไทยในอนาคต โดยเฉพาะในด้านสถานะบุคคล

3. ปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบหลบหนีออกจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวไปกระทำผิดอาญา

พื้นที่พักพิงชั่วคราวถึงแม้จะมีเจ้าหน้าที่คอยดูแล แต่ก็ไม่สามารถป้องกันผู้หนีภัยจากการสู้รบที่ลักลอบหลบหนีออกจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวได้ เนื่องจากไม่มีรั้วกั้นและไม่สามารถทำรั้วกั้นได้ เพราะผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่ใช่ชนักโทษการสร้างรั้วกั้นจะผิดหลักมนุษยธรรม ผู้หนีภัยจากการสู้รบจึงสามารถหลบหนีออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวเพื่อไปรับจ้างนอกพื้นที่บางส่วนเดินทางเข้าไปในพื้นที่ชั้นในของประเทศ

4. ปัญหาสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่พักพิงชั่วคราว

พื้นที่พักพิงชั่วคราวในพื้นที่จังหวัดตากอยู่ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ 2 แห่งและเขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า 1 แห่ง ซึ่งปกติจะห้ามคนเข้าไปอยู่อาศัยโดยเด็ดขาด การที่ผู้หนีภัยจากการสู้รบเข้าไปพักอาศัยในพื้นที่ป่าได้ก่อให้เกิดการรบกวนสัตว์ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเนื่องจากผู้หนีภัยจากการสู้รบทำการสร้างที่พักหุงต้มอาหาร ชักล้าง ขับถ่าย จากการศึกษาพบปัญหาการตัดไม้ไปสร้างและซ่อมแซมที่พักอาศัย ปัญหาเชื้อเพลิงหุงต้ม ปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งน้ำ ปัญหาสิ่งปฏิกูลและขยะมูลฝอย

5. ปัญหาด้านสุขภาพอนามัยและสาธารณสุข

5.1 ปัญหาสุขภาพจิต ผู้หนีภัยจากการสู้รบเดินทางเข้ามาประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2527 ช่วงแรกที่เข้ามามีความหวังว่าจะได้เดินทางกลับมาตุภูมิไปพบญาติพี่น้อง ไปประกอบอาชีพที่ได้เคยทำมาตั้งแต่บรรพบุรุษ แต่การสู้รบไม่มีท่าทีจะยุติ ทำให้หลายคนเริ่มหมดหวังในชีวิต วิตกกังวล เฉื่อยชา อยู่ไปวันๆ สภาพจิตใจของผู้หนีภัยจากการสู้รบจึงย่ำแย่ เด็กบางคนเกิดในพื้นที่พักพิงชั่วคราวไม่เคยเดินทางออกนอกพื้นที่พักพิง ไม่เคยรับรู้โลกภายนอก

5.2 ปัญหาโรคระบาด มีการแพร่ระบาดของโรคประจำถิ่นที่สำคัญ เช่น โรคมาเลเรีย โรคเท้าช้าง อุจจาระร่วง วัณโรค และการพักอาศัยรวมกันที่หนาแน่นไม่ถูก

สุขภาพของผู้นักการสูบบุหรี่ไม่แข็งแรงสมบูรณ์และเกิดเจ็บป่วยได้ง่าย จึงทำให้พื้นที่พักพิงชั่วคราวเป็นแหล่งแพร่กระจายเชื้อโรคไปติดราษฎรไทย

6. ปัญหาพื้นที่ตั้งพื้นที่พักพิงชั่วคราว

เนื่องจากพื้นที่ใช้เป็นที่ตั้งของพื้นที่พักพิงชั่วคราวทั้งในอดีตและปัจจุบันอยู่ในพื้นที่ป่าสงวน เขตอุทยาน เขตอนุรักษ์ และที่ดินของเอกชนหรือที่เอกชนขอใช้ประโยชน์จากกรมป่าไม้ การที่ผู้นักการสูบบุหรี่เข้าไปอาศัยจึงทำให้เสื่อมสภาพป่า ราษฎรไม่สามารถเข้าทำประโยชน์ได้ ทำให้เกิดข้อพิพาทกับราษฎรมีการเรียกร้องค่าเสียหายหลายร้อยล้านบาท

7. ปัญหาการพิจารณาให้ที่พักพิงผู้ที่เดินทางเข้ามาใหม่

มีผู้ที่เดินทางเข้ามายังพื้นที่ชายแดนจำนวนมาก และเข้าอาศัยอยู่ในพื้นที่พักพิงเพื่อให้เจ้าหน้าที่กระทรวงมหาดไทย และเจ้าหน้าที่สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติทำการสอบสวนว่า บุคคลดังกล่าวทำไมถึงเดินทางเข้ามาในประเทศไทยและเสนอให้คณะกรรมการควบคุมและแก้ไขปัญหาผู้นักการระดับอำเภอพิจารณาว่าจะให้ที่พักพิงหรือไม่

8. ปัญหาการส่งกลับ

รัฐบาลไทยยินยอมให้ผู้นักการสูบบุหรี่พักอาศัยอยู่ในประเทศไทยได้ตามหลักมนุษยธรรม โดยมีเงื่อนไขว่าเมื่อสถานการณ์การสู้รบในพม่ายุติลงหรือมีความปลอดภัย ผู้นักการสูบบุหรี่จะต้องเดินทางกลับพม่าในทันที

(3) ข้อเสนอแนะในการศึกษา มีดังนี้

1. การสู้รบในประเทศพม่าพบว่า มีการสู้รบอย่างเบาบางที่บริเวณชายแดนด้านอำเภอพบพระ อุ่มผาง ท่าสองยาง แม่ระมาด ส่วนอำเภอแม่สอด ทหารพม่าและทหารกะเหรี่ยง DKBA ซึ่งเป็นพันธมิตรกับทหารพม่า ได้ควบคุมพื้นที่ได้ทั้งหมดแล้วไม่มีการต่อสู้รบกัน และพื้นที่ที่ลึกเข้าไปจากชายแดน 50 กิโลเมตร ไม่มีการสู้รบ พื้นที่บางแห่งจึงมีความปลอดภัยสูง ดังนั้นหากรัฐบาลไทยและสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ เปรียบเทียบกับรัฐบาลพม่าเพื่อให้สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติเข้าไปตั้งศูนย์ลี้ภัยในประเทศพม่า บริเวณใกล้ตัวเมืองผาอ่าง เมียวดี หรือในพื้นที่ที่อยู่ในการยึดครองควบคุมของทหารพม่า หากสามารถเจรจาให้พม่ายอมรับตามข้อเสนอได้ จะสามารถแก้ไขปัญหาผู้นักการสูบบุหรี่ได้ในระดับหนึ่ง

2. หากรอให้พม่ามีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเป็นประชาธิปไตย รอให้พม่ายอมให้กะเหรี่ยงปกครองตนเอง หรือรอให้พม่าหยุดละเมิดสิทธิมนุษยชนแล้วจึงส่งผู้นักการสูบบุหรี่กลับพม่าตามแนวความคิดของประเทศตะวันตกอาจต้องใช้เวลาอีกนาน รัฐบาลไทยควรส่งเสริมให้พม่าสร้างความปรองดองกันในชาติ ให้พม่าไม่รังแกชนกลุ่มน้อย ให้ชนกลุ่มน้อยมีปัจจัยที่ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปกติ โดยช่วยพม่าสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ขยายกระแสไฟฟ้า สร้าง

โรงเรียน โรงพยาบาล ถนน สะพาน ตามหมู่บ้านชายแดนที่มีผู้หนีภัยจากการสู้รบสมัครใจเดินทางกลับพม่าโดยสมัครใจช่วยเหลือรับซื้อผลผลิตช่วยให้มีรายได้ตามสมควรในการดำรงชีวิตในพม่า ใ้ราษฎรพม่าตามแนวชายแดนมีการพัฒนาไปพร้อม ๆ กับประเทศไทย ซึ่งหากในพม่ามีสิ่งดังกล่าวจะจูงใจผู้หนีภัยจากการสู้รบเดินทางกลับพม่าเองโดยไม่ต้องรอให้มีการส่งกลับ และหากภายในพม่ามีความสุข มีความมั่นคง มีการพัฒนา ประเทศไทยก็จะได้รับประโยชน์ไปด้วย ปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาแรงงานต่างด้าว ปัญหายาเสพติด ปัญหาการสู้รบบริเวณชายแดนก็จะลดลง

3. ภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวมีการเคลื่อนไหวทางการเมืองของกลุ่มเครือข่ายกะเหรี่ยงและเครือข่ายชนกลุ่มน้อยต่างๆ เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เรียกร้องให้มีการปกครองตนเองเรียกร้องประชาธิปไตย และมักมีเจ้าหน้าที่ขององค์กรการกุศลบางคนเข้าไปเกี่ยวข้องการกระทำความผิดทำให้พม่าหวาดระแวงว่าไทยให้การสนับสนุนชนกลุ่มน้อย ในด้านการศึกษาภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวครูมักนำศาสนาคริสต์เข้ามาสอดแทรกในการเรียนการสอน ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมากเนื่องจากในพื้นที่พักพิงมีผู้นับถือศาสนาพุทธและคริสต์ใกล้เคียงกัน และมีผู้นับถือศาสนาอิสลามบางส่วนซึ่งมีความขัดแย้งกัน นอกจากนี้ องค์กรการกุศลยังได้นำศาสนาคริสต์เข้ามาเผยแพร่กับราษฎรไทยที่เป็นชาวเขาตามแนวชายแดน พร้อมทั้งให้การสนับสนุนงบประมาณทางด้านศาสนาเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความแตกแยกในหมู่ราษฎรไทยในระยะยาวได้ รัฐบาลไทยจึงควรให้ความสนใจในเรื่องนี้

4. ผลการตรวจสอบผู้นำในพื้นที่พักพิงชั่วคราว ส่วนใหญ่เป็นอดีตผู้นำกะเหรี่ยง KNU และมักให้การช่วยเหลือทหารกะเหรี่ยง KNU ควบคุมการแจกจ่ายอาหารให้รัศมี เพราะมีการนำออกจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวเพื่อไปให้มวลงชนและทหารกะเหรี่ยง KNU ที่มีฐานที่มั่นอยู่ใกล้กับพื้นที่พักพิงชั่วคราว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยไว้ จำนวน 5 ขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มข้าราชการและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องที่ปฏิบัติงานการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก สังกัดกระทรวงมหาดไทยและสังกัดกระทรวงกลาโหม ประกอบด้วย ปลัดอำเภอทหาร สมาชิกอาสารักษาดินแดน (อส.) พนักงานราชการ และลูกจ้าง จำนวน 359 ราย

เหตุผลในการนำกลุ่มข้าราชการที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเป็นบุคคลที่รับผิดชอบงานด้านการบริหารการควบคุมโดยตรง สามารถตอบคำถามในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากที่มีความเกี่ยวข้อง เนื่องจากเป็นผู้อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง จึงสามารถให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าและความเป็นอยู่ภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากเป็นอย่างดี

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ

1. ตัวแปรอิสระ (ตัวแปรต้น) คือ

ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ, อายุ, สถานภาพ, ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน, ระดับการศึกษา, รายได้ต่อเดือน, อาชีพปัจจุบัน

ข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ประกอบด้วย ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป ด้านระบบบริหารจัดการในการบริหารจัดการควบคุม ด้านการมีส่วนร่วมในการควบคุม ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการควบคุม

2. ตัวแปรตาม คือ ระดับความคิดเห็นในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน จำนวน 59 ข้อ คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ประกอบด้วย

2.1 ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่	จำนวน 21 ข้อ
2.2 ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป	จำนวน 7 ข้อ
2.3 ด้านระบบบริหารจัดการในการควบคุม	จำนวน 9 ข้อ
2.4 ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม	จำนวน 5 ข้อ
2.5 ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม	จำนวน 9 ข้อ

ส่วนที่ 3 การประเมินประสิทธิภาพความสำเร็จในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำนวน 1 ข้อ

กำหนดเกณฑ์ในการประเมินคำถามส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 ดังนี้

ส่วนที่	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
ส่วนที่ 2	5	4	3	2	1
ส่วนที่ 3	100%	80-99%	60-79%	40-59%	1-39%

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุม

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามกับกลุ่มประชากร และรวบรวมแบบสอบถามคืนเพื่อนำสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์โดยโปรแกรมสำเร็จรูป และใช้ค่าสถิติ ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล สถิติที่ใช้คือ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ
2. ข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน การประเมินประสิทธิภาพความสำเร็จในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และกำหนดการแปลความหมายของน้ำหนักคะแนนเฉลี่ยออกเป็น 5 ช่วง และในแต่ละช่วงมีค่าคะแนน ดังนี้

ช่วงคะแนนระหว่าง	4.50 – 5.00	คะแนน หมายถึง	ระดับมากที่สุด
ช่วงคะแนนระหว่าง	3.50 – 4.49	คะแนน หมายถึง	ระดับมาก
ช่วงคะแนนระหว่าง	2.50 – 3.49	คะแนน หมายถึง	ระดับปานกลาง
ช่วงคะแนนระหว่าง	1.50 – 2.49	คะแนน หมายถึง	ระดับน้อย
ช่วงคะแนนระหว่าง	1.00 – 1.49	คะแนน หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด

3. พิสูจน์สมมติฐานด้วยค่าสถิติ คือ t-test, F-test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก โดยผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถามจากกลุ่มประชากร คือ ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐสังกัดกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงกลาโหม ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า จำนวน 359 ราย ได้รับแบบสอบถามคืนมา จำนวน 318 ราย และได้นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS ซึ่งปรากฏผลโดยการนำเสนอ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงจังหวัดตาก

ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 5 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐสังกัดกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงกลาโหมที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก มีข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือนที่ได้รับ อาชีพปัจจุบัน แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	303	95.28
หญิง	15	4.72
รวม	318	100.00
2. อายุ		
ต่ำกว่า 21 ปี	3	0.94
ระหว่าง 21 - 30 ปี	45	14.15
31 - 40 ปี	126	39.63
41 - 50 ปี	132	41.51
51 ปี ขึ้นไป	12	3.77
รวม	318	100.00
3. สถานภาพสมรส		
โสด	45	14.15
สมรส	267	83.96
หม้าย/หย่าร้าง	6	1.89
รวม	318	100.00
4. ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน		
ระหว่าง 0 - 5 ปี	57	17.92
6 - 10 ปี	66	20.75
11 - 15 ปี	96	30.19
16 - 20 ปี	18	5.66
21 - 25 ปี	48	15.09
มากกว่า 25 ปี	33	10.39
รวม	318	100.00

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
5. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	63	19.81
มัธยมศึกษาตอนต้น	90	28.30
มัธยมศึกษาตอนปลาย	111	34.91
อนุปริญญา/ปวส.	30	9.43
ปริญญาตรี	21	6.61
สูงกว่าปริญญาตรี	3	0.94
รวม	318	100.00
6. รายได้ต่อเดือนที่ได้รับ		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	6	1.89
ระหว่าง 5,000 - 10,000 บาท	276	86.79
10,001 - 15,000 บาท	15	4.72
15,001 - 20,000 บาท	18	5.66
มากกว่า 20,001 บาท	3	0.94
รวม	318	100.00
7. อาชีพปัจจุบัน		
ข้าราชการ	39	12.26
พนักงานของรัฐ	66	20.75
ลูกจ้างประจำ	81	25.47
ลูกจ้างชั่วคราว	132	41.52
รวม	318	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 95.28 อายุระหว่าง 41 – 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.51 มีสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 83.96 มีระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่อยู่ระหว่าง 11 -15 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.19 สำเร็จการศึกษาระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 34.91 จะมีรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 5,000 – 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 86.79 และมีอาชีพเป็นลูกจ้างชั่วคราวคิดเป็นร้อยละ 41.52

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน

ศึกษาตามลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการควบคุมรวม 6 ด้าน คือ

2.1 ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่	จำนวน 21 ข้อ
2.2 ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป	จำนวน 7 ข้อ
2.3 ด้านระบบบริหารจัดการในการบริหารการควบคุม	จำนวน 9 ข้อ
2.4 ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม	จำนวน 5 ข้อ
2.5 ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม	จำนวน 9 ข้อ

ซึ่งผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ได้ผลสรุปรายละเอียดความคิดเห็นตามตารางที่ 4.2 และรายละเอียดแยกแต่ละด้านตามตารางที่ 4.3 – 4.7

ตารางที่ 4.2 สรุปความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องตามลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการควบคุมในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

ลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการควบคุม	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่	3.48	.65	ปานกลาง
2. ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป	2.84	.60	ปานกลาง
3. ด้านระบบบริหารจัดการในการบริหารการควบคุม	2.98	.64	ปานกลาง
4. ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม	3.09	.79	ปานกลาง
5. ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม	2.95	.71	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.08	.55	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.2 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการควบคุม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.08$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$) รองลงมา มีด้านการมีส่วนร่วมใน

การบริหารการควบคุม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$) และมีด้านระบบการบริหารงานทั่วไป
น้อยที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.84$)

ตารางที่ 4.3 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะงานด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่
ที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงาน

ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีความอดทนที่ดีในการทำงานในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ	4.01	.88	มาก
2. มีความกระตือรือร้นในการทำงาน	3.58	.99	มาก
3. มีความสุขุมรอบคอบในการทำงาน	3.74	.90	มาก
4. มีความเสียสละในการทำงาน	3.71	.87	มาก
5. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง	3.95	.88	มาก
6. มีการแต่งกายสะอาดและเรียบร้อยในการทำงาน	3.89	.77	มาก
7. มีความรู้ในนโยบายการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าของรัฐบาล	3.49	.94	มาก
8. มีความรู้ความเข้าใจในระเบียบปฏิบัติในการบริหารการควบคุมของทางราชการ	3.46	.82	ปานกลาง
9. มีความรู้ในสายงานและขั้นตอนการทำงานของพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ	3.56	.81	มาก
10. มีความรู้ในหลักการด้านการบริหารการควบคุม	3.60	.80	มาก
11. มีความรู้ในหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน	3.63	.93	มาก
12. มีความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ	3.10	.84	ปานกลาง
13. มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารทางภาษากับผู้หนีภัยจากการสู้รบได้เข้าใจ	3.13	.98	ปานกลาง
14. ความเข้าใจในการทำงานขององค์กรเอกชน	3.04	.85	ปานกลาง
15. มีสามารถสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการทำงาน	2.82	.85	ปานกลาง
16. มีความสามารถในการคิดแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า	3.25	.85	ปานกลาง

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
17. มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม	3.75	.87	มาก
18. มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้กฎ ระเบียบ ข้อปฏิบัติในการทำงาน	3.43	.91	ปานกลาง
19. มีความสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ในการ ทำงาน	3.30	.92	ปานกลาง
20. มีความสามารถในการประชาสัมพันธ์ให้เข้าใจการ ปฏิบัติตามนโยบายของภาคราชการ	3.38	.95	ปานกลาง
21. มีความสามารถติดตามและตรวจสอบผลงานใน การทำงานทุกระยะ	3.34	.99	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.48	.65	ปานกลาง
18. มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้กฎ ระเบียบ ข้อปฏิบัติในการทำงาน	3.43	.91	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าเจ้าหน้าที่มีความรู้ความสามารถโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่มีความอดทนที่ดีในการทำงานในการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) รองลงมา เจ้าหน้าที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.95$) และมีความสามารถสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการทำงาน น้อยที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.82$)

ตารางที่ 4.4 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านระบบการบริหารงานทั่วไปของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีกฎระเบียบ ข้อบังคับ หรือแนวทางปฏิบัติที่กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่ปฏิบัติงานอย่างชัดเจน	3.62	1.04	มาก
2. มีการให้รางวัลตอบแทนแก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในหน่วยงานที่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่	2.76	1.12	ปานกลาง
3. มีการลงโทษเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติที่กระทำผิดต่อหน้าที่ความรับผิดชอบ	3.36	1.27	ปานกลาง
4. มีบุคคลเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน	2.65	.96	ปานกลาง
5. มีงบประมาณเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน	2.43	.85	น้อย
6. มีสถานที่ทำงานเหมาะสมและสะดวกในการบริหารการควบคุม	2.72	.92	ปานกลาง
7. มีวัสดุอุปกรณ์เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน	2.35	.84	น้อย
เฉลี่ยรวม	2.84	.60	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.4 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าระบบการบริหารงานทั่วไปโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.84$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีกฎระเบียบ ข้อบังคับ หรือแนวทางปฏิบัติที่กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่ปฏิบัติงานอย่างชัดเจนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมา มีการลงโทษเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติที่กระทำผิดต่อหน้าที่ความรับผิดชอบ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$) และมีวัสดุอุปกรณ์เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน น้อยที่สุด อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.35$)

ตารางที่ 4.5 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านระบบการบริหารงานจัดการในการบริหารการควบคุม ของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

ด้านระบบบริหารงานจัดการในการควบคุม	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีเครื่องมือ เครื่องใช้ เพียงพอและเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน	2.28	.83	น้อย
2. มีระบบบริหารการควบคุมที่เหมาะสมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย	2.30	.84	น้อย
3. มีการวางแผนงานปฏิบัติการร่วมกันหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน	3.26	.96	น้อย
4. มีการประสานงานต่อเนื่องระหว่างหน่วยที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานเพื่อบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ	3.39	.93	ปานกลาง
5. มีการสื่อสารอย่างรวดเร็วและชัดเจนระหว่างหน่วยงานกับผู้ปฏิบัติ	3.24	.83	ปานกลาง
6. มีการจัดโครงสร้างหน่วยงานผู้ปฏิบัติในลักษณะกระจายอำนาจ	2.94	.84	ปานกลาง
7. มีการพัฒนาปรับปรุงระบบการทำงานโดยมองปัญหาการทำงานที่เกิดขึ้นจากแง่มุมต่าง ๆ	3.06	.91	ปานกลาง
8. มีการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงาน	3.19	.94	ปานกลาง
9. มีระบบป้องกันการเข้า-ออกพื้นที่พักพิงโดยเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ	3.19	1.32	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	2.98	.64	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.5 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าระบบบริหารงานจัดการในการควบคุม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.98$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการประสานงานต่อเนื่องระหว่างหน่วยที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานเพื่อบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) รองลงมา มีการวางแผนงานปฏิบัติการร่วมกันหลาย

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) และมีเครื่องมือเครื่องใช้เพียงพอและเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน น้อยที่สุด อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.28$)

ตารางที่ 4.6 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุมของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

ด้านการมีส่วนร่วมในการควบคุม	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีการวางระบบแนวทางแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเพื่อประนีประนอมให้เกิดความสงบเรียบร้อย	3.62	1.00	มาก
2. ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีการวางระบบภายในป้องกันการออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาต	2.80	1.34	ปานกลาง
3. ผู้หนีภัยจากการสู้รบให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการทำงานเป็นอย่างดี	2.62	.90	ปานกลาง
4. มีการกำหนดกฎระเบียบภายในพื้นที่พักพิงฯ ที่ชัดเจน	3.53	.94	มาก
5. มีการปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่พักพิงฯ อย่างเคร่งครัด	2.87	1.05	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.09	.79	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.6 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีการวางระบบแนวทางแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเพื่อประนีประนอมให้เกิดความสงบเรียบร้อย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมา มีการกำหนดกฎระเบียบภายในพื้นที่พักพิงฯ ที่ชัดเจน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$) และผู้หนีภัยจากการสู้รบให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการทำงานเป็นอย่างดี น้อยที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.62$)

ตารางที่ 4.7 ความคิดเห็นของปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุมของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีการสนับสนุนด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตอย่างพอเพียง เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ฯลฯ	3.18	1.05	ปานกลาง
2. มีระบบการดูแลด้านสิ่งแวดล้อมที่ชัดเจนและเหมาะสม	2.90	.98	ปานกลาง
3. มีระบบให้การศึกษาความรู้พื้นฐานที่เหมาะสม	3.12	.86	ปานกลาง
4. มีระบบการรักษาความปลอดภัยที่เหมาะสมและทั่วถึง	3.06	.80	ปานกลาง
5. มีการดูแลด้านสาธารณสุขที่ครอบคลุมทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ	2.96	.74	ปานกลาง
6. มีการสนับสนุนช่วยเหลือในการควบคุมจากรัฐบาลอย่างชัดเจน	2.99	.94	ปานกลาง
7. มีการสนับสนุนช่วยเหลือจาก UNHCR อย่างเพียงพอ	3.09	1.17	ปานกลาง
8. มีการสนับสนุนช่วยเหลือจากองค์กรเอกชนระหว่างประเทศอย่างเพียงพอ	2.94	1.15	ปานกลาง
9. มีการสนับสนุนช่วยเหลือจากบุคคลสำคัญในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่พักพิงเป็นอย่างดี เช่น กำนันผู้ใหญ่บ้านสมาชิกสภาท้องถิ่น	2.35	1.01	น้อย
เฉลี่ยรวม	2.95	.71	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.7 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าการสนับสนุนและช่วยเหลือในการควบคุม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การสนับสนุนด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตอย่างพอเพียง เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ฯลฯ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$) รองลงมา มีระบบให้การศึกษาความรู้พื้นฐานที่

เหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$) และมีการสนับสนุนช่วยเหลือจากบุคคลสำคัญในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่พักพิงเป็นอย่างดี เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้านสมาชิกสภาท้องถิ่น น้อยที่สุด อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.35$)

ตอนที่ 3 ระดับความคิดเห็นประสิทธิภาพการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.)

ตารางที่ 4.8 ความคิดเห็นต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

ข้อมูลความคิดเห็น	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก	3.05	.88	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าประสิทธิภาพการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.05$) เมื่อเทียบกับเกณฑ์การประเมินจะอยู่ในระดับ 60 – 79%

ตอนที่ 4 ทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้คือ “ข้อมูลส่วนบุคคล และลักษณะงานที่ปฏิบัติที่แตกต่างกัน ทำให้ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน” ซึ่งผลการทดสอบสมมติฐานปรากฏตามตารางที่ 4.8 – 4.20

ตารางที่ 4.9 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามเพศ

เพศ	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			T (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับ นัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
ชาย	101	3.04	.88	.001	.978
หญิง	5	3.20	.84		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.9 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ t-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.978) ซึ่งมีความมากกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า เพศที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับ ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามอายุ

อายุ	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับ นัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
ต่ำกว่า 21 ปี	1	3.00	.00	.962	.432
21 – 30 ปี	15	3.07	1.10		
31 – 40 ปี	42	3.21	.84		
41 – 50 ปี	44	2.93	.85		
51 ปีขึ้นไป	4	2.50	.58		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.10 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.432) ซึ่งมีค่ามากกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า อายุที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับ นัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
โสด	15	3.07	1.03	.007	.993
สมรส	89	3.04	.85		
หม้าย/หย่า	2	3.00	1.41		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.11 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.993) ซึ่งมีค่ามากกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า สถานภาพที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับนัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
0 – 5 ปี	19	3.32	.95	5.231	.000
6 – 10 ปี	22	3.09	.92		
11 – 15 ปี	32	3.41	.56		
16 - 20 ปี	6	2.17	1.17		
21 – 25 ปี	16	2.75	.77		
มากกว่า 25 ปี	11	2.36	.67		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.12 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.000) ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า ระยะเวลาในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติจำนวน)	Sig. (ค่าระดับ นัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
ประถมศึกษา	21	3.14	.79	1.039	.399
มัธยมศึกษาตอนต้น	30	3.10	.76		
มัธยมศึกษาตอนปลาย	37	2.81	.94		
อนุปริญญา/ปวส.	10	3.40	.70		
ปริญญาตรี	7	3.29	1.38		
สูงกว่าปริญญาตรี	1	3.00	.00		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.13 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.399) ซึ่งมีค่ามากกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติจำนวน)	Sig. (ค่าระดับ นัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	2	3.50	.71	4.233	.0003
5,000 – 10,000 บาท	92	3.15	.82		
10,001 – 15,000 บาท	5	2.20	.84		
15,001 - 20,000 บาท	6	2.00	.89		
มากกว่า 20,000 บาท	1	3.00	.00		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.14 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.0003) ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลส่วนบุคคล ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามอาชีพปัจจุบัน

อาชีพปัจจุบัน	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติจำนวน)	Sig. (ค่าระดับ นัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
ข้าราชการ	13	2.23	.83	11.809	.000
พนักงานของรัฐ	22	3.64	.58		
ลูกจ้างประจำ	27	3.33	.62		
ลูกจ้างชั่วคราว	44	2.82	.90		
รวม	106	-	-		

จากตารางที่ 4.15 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.000) ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า อาชีพปัจจุบันที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่

ความสามารถ ของเจ้าหน้าที่	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับ นัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
น้อย	12	2.25	.75	24.507	.000
ปานกลาง	30	2.40	.77		
มาก	62	3.48	.62		
มากที่สุด	2	4.00	.00		
รวม	106	-	-		

จากตารางที่ 4.16 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.000) ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า ความสามารถของเจ้าหน้าที่ ที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.17 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านระบบการบริหารงานทั่วไป

ระบบการบริหารงานทั่วไป	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับนัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
น้อยที่สุด	4	2.25	1.50	7.965	.000
น้อย	23	2.65	.78		
ปานกลาง	65	3.06	.81		
มาก	14	3.86	.53		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.17 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.000) ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า ระบบการบริหารงานทั่วไปที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านระบบการบริหารจัดการ ในการควบคุม

ระบบการบริหารจัดการในการบริหารควบคุม	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับนัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน)		
น้อยที่สุด	1	1.00	.00	13.599	.000
น้อย	25	2.36	.81		
ปานกลาง	62	3.13	.76		
มาก	17	3.88	.33		
มากที่สุด	1	3.00	.00		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.18 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.000) ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า ระบบการบริหารจัดการในการบริหารการควบคุมที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม

การมีส่วนร่วมในการควบคุม	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับนัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
น้อยที่สุด	3	2.00	1.00	22.343	.000
น้อย	21	2.38	.74		
ปานกลาง	43	2.77	.72		
มาก	36	3.78	.48		
มากที่สุด	3	4.00	.00		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.19 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.000) ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า การมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม ที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ต่อระดับประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบ จากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม

การสนับสนุน และช่วยเหลือใน การควบคุม	ประสิทธิภาพการบริหารการควบคุม			F (สถิติคำนวณ)	Sig. (ค่าระดับ นัยสำคัญ)
	จำนวน (คน)	\bar{X} (ค่าเฉลี่ย)	S.D. (ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน)		
น้อยที่สุด	1	1.00	.00	3.260	.015
น้อย	21	2.90	1.14		
ปานกลาง	65	2.98	.78		
มาก	17	3.53	.62		
มากที่สุด	2	3.50	.71		
รวม	106		-		

จากตารางที่ 4.20 เป็นการทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติ F-Test พบว่า ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ (.015) ซึ่งมีค่าน้อยกว่า ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (.05) แสดงว่า การสนับสนุนและช่วยเหลือในการควบคุมที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุม

ตารางที่ 4.21 การเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการบริหารการควบคุมและแนวทางการแก้ไขปัญหาในแง่มุมของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน

ข้อมูลการแสดงความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
แสดงความคิดเห็น	168	52.83
ไม่แสดงความคิดเห็น	150	47.17
รวม	318	100.00

จากตารางที่ 4.21 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการบริหารการควบคุมและเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาในแง่มุมของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน มากที่สุดจำนวน 168 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.83 และไม่แสดงความคิดเห็น จำนวน 150 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.17

สรุปข้อคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก มีดังนี้

- 1.1 มีจุดเข้าออกมากเกินไป
- 1.2 พื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ ไม่สะอาด ไม่เป็นระเบียบ
- 1.3 ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีมาก แต่พื้นที่อยู่อาศัยคับแคบ
- 1.4 เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอสำหรับการดูแลและควบคุม
- 1.5 เจ้าหน้าที่ไม่สามารถสื่อสารกับผู้หนีภัยจากการสู้รบได้
- 1.6 เจ้าหน้าที่ (อส.) จัดวินรถจักรยานยนต์ภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ โดยเก็บเงินคันละ 500 บาท และให้รับจ้างวิ่งถนนสายหลักนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ
- 1.7 มีการทุจริต (รับสินบน) นำของบริจาคมาขายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ นำบุคคลนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ มาสวมชื่อแทนผู้หนีภัยจากการสู้รบที่เดินทางไปประเทศที่ 3
- 1.8 ปล่อยให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบออกจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ ได้อย่างอิสระ
- 1.9 ผู้หนีภัยการสู้รบลักลอบออกไปขายแรงงานนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ
- 1.10 ผู้หนีภัยจากการสู้รบ ดื่มสุรารทั้งภายใน-ภายนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ

- 1.11 พื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ เป็นแหล่งก่ออาชญากรรม และยาเสพติด (การ
เลขของเจ้าหน้าที่)
 - 1.12 ผู้หนีภัยจากการสู้รบได้รับความสะดวกสบายในการดำรงชีพ จนสามารถ
มีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น มอเตอร์ไซด์ โทรศัพท์มือถือ ฯลฯ
 - 1.13 มีการเลี้ยงสัตว์ภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ เช่น หมู วัว ไก่ โดยไม่ได้รับ
อนุญาต ซึ่งอาจทำให้เกิดการแพร่เชื้อโรคได้ง่าย
 - 1.14 มอเตอร์ไซด์รับจ้างภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร
(ไม่ใส่หมวกกันน็อก)
 - 1.15 กรณีมีปัญหา ผู้หนีภัยจากการสู้รบมักจะรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องในสิ่งที่
ตนต้องการ
 - 1.16 ผู้หนีภัยจากการสู้รบลักลอบออกไปตัดไม้ทำลายป่า
 - 1.17 ผู้หนีภัยจากการสู้รบทำลายรั้วลวดหนามเพื่อใช้ลักลอบออกนอกเขต
พื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ
 - 1.18 ผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่ใช้เส้นทางในพื้นที่พักพิง แต่กลับออกมาใช้เส้น
ถนนสายหลัก
 - 1.19 กลุ่มวัยรุ่นที่เป็นผู้หนีภัยจากการสู้รบ หัวรุนแรง
 - 1.20 ผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ ไม่ปฏิบัติตามกฎ
ไม่เกรงกลัวเจ้าหน้าที่
 - 1.21 ผู้หนีภัยจากการสู้รบไม่ได้คุมกำเนิดจึงทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้
หนีภัยจากการสู้รบมีมากขึ้น
 - 1.22 องค์กรต่างๆ ให้ปกป้อง ให้สิทธิกับผู้หนีภัยจากการสู้รบมากเกินไป
 - 1.23 อิทธิพลของทหาร KNU ทำให้ควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบยาก
 - 1.24 ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีองค์กรต่างๆ ช่วยเหลือไปทำงานต่างประเทศ และ
จะมีผู้หนีภัยจากการสู้รบคนใหม่มาอยู่ที่พื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ แทน
 - 1.25 ปัญหาการควบคุมการแจกจ่ายเครื่องอุปโภคบริโภคของ NGO
 - 1.26 ไม่ได้รับความร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ โดยเฉพาะวัยรุ่น
2. แนวทางแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจาก
ประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก
 - 2.1 ซ่อมแซมรั้วที่ถูกทำลายเพื่อปิดช่องทางการหลบหนี
 - 2.2 ควรเพิ่มกำลังของเจ้าหน้าที่ให้มากขึ้น

2.3 ต้องมีกฎระเบียบ ข้อบังคับ และบทลงโทษที่ชัดเจนเพื่อให้ เจ้าหน้าที่นำไปใช้ควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบได้

2.4 จัดหาเครื่องมือสื่อสาร/ยานพาหนะให้เจ้าหน้าที่อย่างครบถ้วน

2.5 จัดระเบียบภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ ให้ชัดเจน และมีระเบียบข้อบังคับมากขึ้นกว่าปัจจุบัน

2.6 ต้องมีมาตรการเด็ดขาด การเดินทางออกจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ ต้องแจ้งให้ทางราชการรับทราบและมีผู้ใหญ่รับรอง (จัดระเบียบการเข้าออกอย่างเคร่งครัด ทั้งผู้หนีภัยจากการสู้รบ และบุคคลภายนอก)

2.7 กำหนดจุดผ่านเข้าออกที่แน่นอน และกำหนดเวลาในการเข้าออก รวมทั้งประสานความร่วมมือฝ่ายทหาร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเข้มงวดกวดขันการเข้า-ออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ

2.8 การออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ ต้องมีการบันทึกข้อมูลของเจ้าหน้าที่
จุดตรวจ

2.9 ห้ามไม่ให้บุคคลภายนอกเข้ามาในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ

2.10 ต้องมีบทลงโทษที่จริงจัง (มีมาตรการในการลงโทษ)

2.11 จัดโซนเป็น A B C ตั้งเจ้าหน้าที่เป็นหัวหน้าโซนในการสื่อสารกับผู้ใหญ่บ้าน

2.12 ควบคุมการแจกของยังชีพให้กับผู้หนีภัยจากการสู้รบให้เคร่งครัด (UN ต้องควบคุม)

2.13 ให้การศึกษาฝึกอบรมเรื่องกฎหมายกับผู้หนีภัยจากการสู้รบ

2.14 รมรงค์/อบรมให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบได้รู้จักความเพียงพอ ไม่เกินตัว ไม่เกินฐาน

2.15 ให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิด โดยประสานกับสมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย NGOs ที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดเจ้าหน้าที่เข้าไปประชาสัมพันธ์ในด้านการวางแผนครอบครัวในพื้นที่พักพิงฯ อย่างต่อเนื่อง

2.16 ต้องลดบทบาทองค์กรต่างๆ

2.17 ผู้นำ/องค์กร ต้องให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่

หมายเหตุ ข้อ 1.1 – 1.3 เรื่องสถานที่ ข้อ 2.1

ข้อ 1.4 – 1.7 เรื่อง เจ้าหน้าที่ ข้อ 2.2 – 2.4

ข้อ 1.8 – 1.13 เรื่องการควบคุม ข้อ 2.5 – 2.12

ข้อ 1.14 – 1.20 เรื่อง ตัวผู้หนีภัย	ข้อ 2.13 – 2.14
ข้อ 1.21 – 1.23 เรื่อง องค์กรภายนอก	ข้อ 2.15
ข้อ 1.24 เรื่อง ความร่วมมือของคนในพื้นที่	ข้อ 2.16

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

เนื้อหาในบทนี้มุ่งเน้นการนำผลการวิจัยเรื่อง การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก ซึ่งมีเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อค้นหาข้อมูลสำหรับนำไปสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

1.1.2 เพื่อศึกษาปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล

1.1.3 เพื่อรวบรวมแนวทางในการแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในวิจัย

ศึกษาจากกลุ่มข้าราชการและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานการบริหารการควบคุมพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก สังกัดกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงกลาโหมที่ทำหน้าที่ในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า ณ พื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก จำนวน 359 ราย

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน จำนวน 59 ข้อ คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน จำนวน 51 ข้อ

ส่วนที่ 3 การประเมินประสิทธิภาพความสำเร็จในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) จำนวน 1 ข้อ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุม

1.3.1 วิธีการรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิจัยโดยรวบรวมข้อมูลจากเอกสารระเบียบขั้นตอนการปฏิบัติของราชการ และเอกสารข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับ การเข้าไปแจกแบบสอบถามเพื่อสำรวจข้อมูลกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการ พนักงาน และเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่ทำหน้าที่ในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า ณ พื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

1.3.2 การประมวลและวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่รวบรวมในการวิจัยครั้งนี้จะเป็นการวิเคราะห์โดยวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์โดยโปรแกรมสำเร็จรูป และใช้ค่าสถิติ คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และพิสัยฐานด้วยค่าสถิติ t-test, F-test

1.3 ผลการวิจัย

1.3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 95.28 อายุระหว่าง 41 – 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.51 มีสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 83.96 มีระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่อยู่ระหว่าง 11 -15 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.19 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 34.91 จะมีรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 5,000 – 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 86.79 และมีอาชีพเป็นลูกจ้างชั่วคราวคิดเป็นร้อยละ 41.52

1.3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ มากที่สุด ($\bar{X} = 3.48$) รองลงมา ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม ด้านระบบบริหารจัดการในการบริหารการควบคุม ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม ($\bar{X} = 3.09, 2.98, 2.95$ ตามลำดับ) และด้านระบบการบริหารงานทั่วไป น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.84$)

1.3.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ พบว่า เจ้าหน้าที่มีความรู้ความสามารถ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่มีความอดทนที่ดีในการทำงานในการบริหารการควบคุม ผู้หนีภัยจากการสู้รบ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.01$) รองลงมา มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของ

ตนเอง ($\bar{X} = 3.95$) และมีสามารถสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการทำงาน น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.82$)

1.3.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าระบบการบริหารงานทั่วไปโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.84$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีกฎระเบียบ ข้อบังคับ หรือแนวทางปฏิบัติที่กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่ปฏิบัติงานอย่างชัดเจน มากที่สุด ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมา มีการลงโทษเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติที่กระทำผิดต่อหน้าที่ความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.36$) และมีวัสดุ อุปกรณ์เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.35$)

1.3.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ด้านระบบบริหารจัดการในการบริหารการควบคุม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าระบบบริหารจัดการในการควบคุม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.98$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการประสานงานต่อเนื่องระหว่างหน่วยที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานเพื่อบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ มากที่สุด ($\bar{X} = 3.39$) รองลงมา มีการวางแผนงานปฏิบัติการร่วมกันหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 3.26$) และมีเครื่องมือเครื่องใช้ให้เพียงพอเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.28$)

1.3.6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่า การมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีการวางระบบแนวทางแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งเพื่อประนีประนอมให้เกิดความสงบเรียบร้อย มากที่สุด ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมา มีการกำหนดกฎระเบียบภายในพื้นที่พักพิงฯ ที่ชัดเจน ($\bar{X} = 3.53$) และผู้หนีภัยจากการสู้รบให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการทำงานเป็นอย่างดี น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.62$)

1.3.7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม ผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่า การสนับสนุนและช่วยเหลือในการควบคุม พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การสนับสนุนด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตอย่างพอเพียง เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ฯลฯ มากที่สุด ($\bar{X} = 3.18$) รองลงมา มีระบบให้การศึกษา ความรู้พื้นฐานที่เหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$) และมีการสนับสนุน ช่วยเหลือจากบุคคลสำคัญในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่พักพิงเป็นอย่างดี เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้านสมาชิกสภาท้องถิ่น น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.35$)

1.3.8 ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.05$) เมื่อเทียบตามเกณฑ์การประเมินจะอยู่ในระดับ 60 – 79%

1.3.9 ทดสอบสมมติฐาน “ข้อมูลส่วนบุคคล และลักษณะงานที่ปฏิบัติ ที่แตกต่างกัน ทำให้ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้” ผลการทดสอบ พบว่า สมมติฐานเป็นจริงเฉพาะกรณี

1) ระยะเวลาในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้ (ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ .000)

2) รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้ (ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ .0003)

3) อาชีพปัจจุบันที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้ (ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ .000)

4) ความสามารถของเจ้าหน้าที่ ที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้ (ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ .000)

5) ระบบการบริหารงานทั่วไปที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้ (ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ .000)

6) ระบบการบริหารจัดการในการควบคุมที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้ (ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ .000)

7) การมีส่วนร่วมในการควบคุม ที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้ (ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ .000)

8) การสนับสนุนและช่วยเหลือในการควบคุมที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า (ผกร.) ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แตกต่างกันได้ (ค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ .015)

1.3.10 ปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แยกเป็นรายด้าน ดังนี้

- 1) ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ยังไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการทำงาน และผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าได้ รวมทั้งขาดความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 2) ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป ได้แก่ งบประมาณไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอ
- 3) ด้านระบบบริหารงานจัดการในการบริหารการควบคุม ได้แก่ เครื่องมือเครื่องใช้ มีไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน ระบบเทคโนโลยีในการบริหารการควบคุมไม่ทันสมัย การวางแผนปฏิบัติงานร่วมกันของหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องยังมีน้อย
- 4) ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม ได้แก่ ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าไม่ให้ความร่วมมือกับการทำงานของเจ้าหน้าที่ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ และออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาต รวมทั้งไปกระทำความผิดกฎหมายเล็กน้อย ตัดไม้ทำลายป่า เป็นต้น
- 5) ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม ได้แก่ การสนับสนุน ช่วยเหลือจากบุคคลสำคัญในพื้นที่ใกล้เคียงกับพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ เช่น กำนันผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกสภาท้องถิ่น ยังมีน้อย

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัยข้างต้น มีประเด็นที่อภิปราย คือ

2.1 ประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.05$) ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าน่าจะเป็นผลมาจากข้อมูลลักษณะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป เรื่องการมีกฎระเบียบข้อบังคับ หรือแนวทางปฏิบัติที่กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่ปฏิบัติงานอย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ด้านระบบการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม เรื่องมีการวางระบบแนวทางแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเพื่อประนีประนอมให้เกิดความสงบเรียบร้อย มีการกำหนดกฎระเบียบภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ ที่ชัดเจน ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ ที่มีความรู้ ในสายงาน ขั้นตอนการทำงานในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ มีความรู้ในหลักการด้านการบริหารการควบคุม มีความรู้ในหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน และมีความสามารถใน

การทำงานเป็นทีม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการบริหารการควบคุมที่กล่าวไว้เพื่อควบคุมดูแล การปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกระบวนการที่กำหนดไว้ และเป็นการสร้างมาตรฐานของงานใน องค์กร และสอดคล้องกับเทคนิคการควบคุมงานโดยการกำหนดมาตรฐานงาน ดังนั้น การที่มี ภาวะเบียบ ข้อบังคับ แนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน ก็ส่งผลทำให้การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบ จากประเทศพม่ามีประสิทธิภาพในระดับหนึ่ง

2.2 ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถ โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่มีความอดทนที่ดีในการ ทำงานในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า มากที่สุด ($\bar{X} = 4.01$) รองลงมา มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง ($\bar{X} = 3.95$) มีการแต่งกายสะอาดและเรียบร้อยในการทำงาน ($\bar{X} = 3.89$) มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ($\bar{X} = 3.75$) มีความสุขุมรอบคอบในการทำงาน ($\bar{X} = 3.74$) มีความเสียสละในการทำงาน ($\bar{X} = 3.71$) มีความรู้ในหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับ การทำงาน ($\bar{X} = 3.63$) มีความรู้ในหลักการด้านการบริหารการควบคุม ($\bar{X} = 3.60$) มีความ กระตือรือร้นในการทำงาน ($\bar{X} = 3.58$) มีความรู้ในสายงานและขั้นตอนการทำงานของพื้นที่พักพิง ชั่วคราวฯ ($\bar{X} = 3.56$) มีความรู้ในนโยบายการควบคุม ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าของรัฐบาล ($\bar{X} = 3.49$) มีความรู้ความเข้าใจในระเบียบปฏิบัติในการควบคุมของทางราชการ ($\bar{X} = 3.46$) มี ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้กฎ ระเบียบข้อปฏิบัติในการทำงาน ($\bar{X} = 3.43$) มีความสามารถ ในการประชาสัมพันธ์ให้เข้าใจการปฏิบัติตามนโยบายของภาคราชการ ($\bar{X} = 3.38$) มีความสามารถ ติดตามและตรวจสอบผลงานในการทำงานทุกระยะ ($\bar{X} = 3.34$) มีความสามารถถ่ายทอด ประสบการณ์ในการทำงาน ($\bar{X} = 3.30$) มีความสามารถในการคิดแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ($\bar{X} = 3.25$) มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารทางภาษากับผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าได้เข้าใจ ($\bar{X} = 3.13$) มีความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ($\bar{X} = 3.10$) ความเข้าใจในการทำงานขององค์กร เอกชน ($\bar{X} = 3.04$) และมีสามารถสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการ ทำงาน น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.82$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในพื้นที่พัก พิงชั่วคราว เป็นเวลานาน และมีอายุระหว่าง 41 – 50 ซึ่งเป็นวัยกลางคน มีวุฒิภาวะค่อนข้างสูง จึง ทำให้มีความอดทนที่ดี มีความรับผิดชอบในหน้าที่ มีความสุขุมและสามารถทำงานเป็นทีมได้ดี รวมไปถึงการได้ปฏิบัติงานเป็นประจำจึงมีความรู้ในหลักการบริหาร หลักการควบคุม หลักสิทธิ มนุษยชน นโยบายการควบคุมผู้หนีภัย และระเบียบปฏิบัติในการทำงาน

2.3 ด้านระบบบริหารงานทั่วไป พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าระบบการ บริหารงานทั่วไปโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.84$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมี ภาวะเบียบ ข้อบังคับ หรือแนวทางปฏิบัติที่กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่

ปฏิบัติงานอย่างชัดเจน มากที่สุด ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมา มีการลงโทษเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติที่กระทำผิด ต่อหน้าที่ความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.36$) มีการให้รางวัลตอบแทนแก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในหน่วยงานที่ ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ ($\bar{X}=2.76$) มีสถานที่ทำงานเหมาะสมและสะดวกในการควบคุม ($\bar{X}=2.72$) มี บุคคลเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ($\bar{X}=2.65$) มีงบประมาณเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 2.43$) และมีวัสดุ อุปกรณ์เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน น้อยที่สุด ($\bar{X}=2.35$) ที่เป็นเช่นนี้อาจ เนื่องจาก การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า มีนโยบายความมั่นคง แห่งชาติของไทยต่อผู้หนีภัยจากการสู้รบกำหนดไว้อย่างชัดเจน แต่ยังมีปัญหาในเรื่องสถานที่ ทำงาน บุคลากร วัสดุอุปกรณ์ในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับกับผลการศึกษาของ นคร ศิวาลัย (2544) เรื่อง ผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าในประเทศไทย : กรณีศึกษาจังหวัดตาก เสนอว่า ภาครัฐ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเอาใจใส่ใจ และให้ความสำคัญกับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน เพิ่มอัตรากำลัง เจ้าหน้าที่ให้เพียงพอ จัดเครื่องมือเครื่องใช้ให้เพียงพอและทันสมัย รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณ ให้มีความเหมาะสมกับการกิจ เป็นต้น

2.4 ด้านระบบบริหารจัดการในการบริหารการควบคุม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม คิดเห็นว่าระบบบริหารงานจัดการในการบริหารการควบคุม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.98$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการประสานงานต่อเนื่องระหว่างหน่วยที่เกี่ยวข้องในการ ปฏิบัติงานเพื่อควบคุม ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า มากที่สุด ($\bar{X} = 3.39$) รองลงมา มีการ วางแผนงานปฏิบัติการร่วมกันหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 3.26$) มีการ สื่อสารอย่างรวดเร็วและชัดเจนระหว่างหน่วยงานกับผู้ปฏิบัติ ($\bar{X}=3.24$) มีการรวบรวมข้อมูลและ วิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงาน ($\bar{X}=3.19$) มีระบบป้องกันการเข้า-ออกพื้นที่พักพิง โดยเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}=3.19$) มีการพัฒนาปรับปรุงระบบการทำงานโดย มองปัญหาการทำงานที่เกิดขึ้นจากแง่มุมต่าง ๆ ($\bar{X}=3.06$) มีการจัดโครงสร้างหน่วยงานผู้ปฏิบัติใน ลักษณะกระจายอำนาจ ($\bar{X}=2.94$) มีระบบควบคุมที่เหมาะสมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย ($\bar{X}=2.30$) และมีเครื่องมือ เครื่องใช้เพียงพอและเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน น้อยที่สุด ($\bar{X}=2.28$) จะเห็นว่า ระบบการบริหารจัดการในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบเป็นการปฏิบัติงานร่วมกันของ หลายหน่วยงาน มีการวางแผนปฏิบัติการร่วมกัน อยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบ เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน จึงมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ และให้ความช่วยเหลือ อาทิเช่น สภาความมั่นคงแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย ทหาร กองการ ต่างประเทศ เฉพาะที่เกี่ยวกับความมั่นคงชายแดน สำนักงานจังหวัด เฉพาะที่เกี่ยวกับงานปฏิบัติ เกี่ยวกับกิจการผู้อพยพ และ สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (UNHCR) เป็นต้น แต่ยังมีปัญหาในเรื่องระบบการบริหารการควบคุมและเทคโนโลยีไม่ทันสมัย เครื่องมือเครื่องใช้ไม่

เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นคร ศิวาลัย (2544) เรื่อง ผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าในประเทศไทย : กรณีศึกษาจังหวัดตาก เสนอว่า ภาครัฐจำเป็นต้องเอาใจใส่ใจ จัดเครื่องมือเครื่องใช้ให้เพียงพอและทันสมัย

2.5 ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า มีการวางระบบแนวทางแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเพื่อประนีประนอมให้เกิดความสงบเรียบร้อย มากที่สุด ($\bar{X} = 3.62$) รองลงมา มีการกำหนดกฎระเบียบภายในพื้นที่พักพิงฯ ที่ชัดเจน ($\bar{X} = 3.53$) มีการปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่พักพิงฯ อย่างเคร่งครัด ($\bar{X}=2.87$) ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่ามีการวางระบบภายในป้องกันการออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาต ($\bar{X}=2.80$) และผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการทำงานเป็นอย่างดี น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.62$) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า มีความคิดเห็นว่ายู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ แล้วมีความปลอดภัย ได้รับการดูแลทั้งเรื่องที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค รวมทั้งเรื่องอำนวยความสะดวกอื่นๆ และสุขสบายกว่าที่อยู่ประเทศตน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อุดุลย์ นุ้ยภักดี (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สิ่งจูงใจที่ทำให้ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าไม่ยากกลับประเทศพม่า กรณีศึกษาพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก พบว่า สิ่งจูงใจที่สำคัญที่สุดคือความต้องการอยู่อย่างสงบสุขถ้ากลับไปประเทศพม่าผู้หนีภัยการสู้รบคิดว่าจะไม่มีความสุข ผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าต้องการอยู่ในประเทศที่ทำให้มีความสุขซึ่งก็คือประเทศไทย ความหวังว่าจะได้รับอนุญาตให้อยู่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

2.6 ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามคิดเห็นว่าการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การสนับสนุนด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตอย่างพอเพียง เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ฯลฯ มากที่สุด ($\bar{X} = 3.18$) รองลงมา มีระบบให้การศึกษาความรู้พื้นฐานที่เหมาะสม ($\bar{X} = 3.12$) มีการสนับสนุนช่วยเหลือจาก UNHCR อย่างเพียงพอ ($\bar{X}=3.09$) มีระบบการรักษาความปลอดภัยที่เหมาะสมและทั่วถึง ($\bar{X}=3.06$) มีการสนับสนุนช่วยเหลือในการบริหารการควบคุมจากรัฐบาลอย่างชัดเจน ($\bar{X}=2.99$) มีการดูแลด้านสาธารณสุขที่ครอบคลุมทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ ($\bar{X}=2.96$) มีการสนับสนุนช่วยเหลือจากองค์กรเอกชนระหว่างประเทศอย่างเพียงพอ ($\bar{X}=2.94$) มีระบบการดูแลด้านสิ่งแวดล้อมที่ชัดเจนและเหมาะสม ($\bar{X}=2.90$) มีการสนับสนุนช่วยเหลือจากบุคคลสำคัญในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่พักพิงเป็นอย่างดี เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้านสมาชิกสภาท้องถิ่น น้อยที่สุด ($\bar{X}=2.35$) ที่เป็นเช่นนี้อาจ

เนื่องจาก หลักการของสิทธิมนุษยชนที่ทุกประเทศทั่วโลกต้องเคารพ รวมทั้ง นโยบายความมั่นคงแห่งชาติของไทยต่อผู้หนีภัยจากการสู้รบที่ต้องให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าตามความจำเป็นเพื่อยังชีพบนพื้นฐานด้านมนุษยธรรม ภารกิจ หน้าที่และโครงสร้างการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าของกรมการปกครองที่กำหนดการแจกจ่ายเครื่องอุปโภค บริโภค และบริการขั้นพื้นฐานกับผู้หนีภัยการ สู้รบจากประเทศพม่า พิจารณานุมัติโครงการให้ความช่วยเหลือผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า ในแต่ละพื้นที่ของ NGOs และองค์การระหว่างประเทศ อาทิ การส่งอาหาร การศึกษา สาธารณสุข สิ่งแวดล้อม และด้านสังคมอื่นๆ จึงทำให้มีความเพียงพอต่อการดำรงชีพของผู้หนีภัยจากการสู้รบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อดุลย์ นุ้ยภักดี (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สิ่งจูงใจที่ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าไม่ยอมกลับประเทศพม่า กรณีศึกษาพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก พบว่า ด้านอาหาร ซึ่งรวมถึงสิ่งของอุปโภคบริโภค ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีความเห็นว่าตอบสนองได้ในระดับปานกลาง ด้านการศึกษา ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีความเห็นว่าจัดการศึกษามีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ ด้านการดูแลสุขภาพ ผู้หนีภัยจากการสู้รบ สามารถเข้ารับการรักษาได้ทันทีเมื่อเจ็บป่วยและสามารถปรึกษาแพทย์ได้ทันทีเมื่อมีปัญหาด้านสุขภาพมีความเห็นในระดับพอใจมาก

2.7 จากผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ระยะเวลาในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน อาชีพปัจจุบันที่แตกต่างกัน ความสามารถของเจ้าหน้าที่ ที่แตกต่างกัน ระบบการบริหารงานทั่วไปที่แตกต่างกัน ระบบการบริหารจัดการในการควบคุมที่แตกต่างกัน การมีส่วนร่วมในการควบคุม การสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุมที่แตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ (ผกร.) ของพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตากแตกต่างกัน แสดงว่าพื้นฐานข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ และลักษณะการปฏิบัติงานมีผลต่อประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า ดังนั้น หากได้มีการส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาลักษณะการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้น ก็จะส่งผลทำให้การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่ามีประสิทธิภาพขึ้น

2.8 ปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเจ้าหน้าที่ยังไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการทำงาน และผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าได้ รวมทั้งขาดความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ 2) ด้านงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอ 3) ด้านเครื่องมือ เครื่องใช้ มิไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน ด้านระบบเทคโนโลยีในการบริหารการควบคุมไม่ทันสมัย การวางแผนปฏิบัติงานร่วมกันของ

หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องยังมีน้อย 4) ด้านตัวผู้หนีภัยการสู้รบจากการสู้รบไม่ให้ความร่วมมือกับ
 การทำงานของเจ้าหน้าที่ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่พักพิงฯ และออกนอกพื้นที่พักพิง
 ชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาต รวมทั้งไปกระทำผิดกฎหมาย ลักเล็กขโมยน้อย ตัดไม้ทำลายป่า เป็น
 ต้น 5) ด้านการสนับสนุนช่วยเหลือจากบุคคลสำคัญในพื้นที่ใกล้เคียงกับพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ เช่น
 กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกสภาท้องถิ่น ยังมีน้อย ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้สอดคล้องกับผลการศึกษา
 ของ นคร ศิวาลัย (2544) เรื่อง ผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าในประเทศไทย : กรณีศึกษาจังหวัด
 ตาก พบว่า การที่ผู้หนีภัยเข้ามาอยู่ในประเทศไทยทำให้เกิดปัญหาผู้หนีภัยจากการสู้รบหลบหนีออก
 จากพื้นที่พักพิงชั่วคราวไปกระทำผิดอาญา ปัญหาสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่พักพิงชั่วคราว ปัญหา
 ด้านสุขภาพอนามัยและสาธารณสุข ดังนั้นภาครัฐจึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่ต้องเอาใจใส่ใจ และให้
 ความสำคัญกับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน เพิ่มอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ให้เพียงพอ จัดเครื่องมือเครื่องใช้ให้
 เพียงพอและทันสมัย รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณให้มีความเหมาะสมกับภารกิจ เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงระดับความคิดเห็นประสิทธิภาพในการบริหารการ
 ควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่า ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก และทราบถึง
 ปัญหาการบริหารการควบคุมดูแลผู้หนีภัยการสู้รบ ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพ
 ของการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1) ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่ ควรส่งเสริมพัฒนาให้เจ้าหน้าที่ให้มีความรู้
 ความสามารถในเรื่องการสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการทำงาน
 และผู้หนีภัยจากการสู้รบ และด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

2) ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป ควรจัดสรรงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ในการ
 ปฏิบัติงานให้เหมาะสมและเพียงพอกับภารกิจ

3) ด้านระบบบริหารงานจัดการในการบริหารการควบคุม ควรส่งเสริมให้นำระบบ
 เทคโนโลยีในการควบคุมที่ทันสมัยมาใช้ในการปฏิบัติงาน ส่งเสริมให้เกิดการวางแผนปฏิบัติงาน
 ร่วมกันของหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อสร้างความเข้าใจและปฏิบัติงานไปในทิศทางเดียวกัน

4) ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม เนื่องจากผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศ
 พม่าไม่ให้ความร่วมมือกับการทำงานของเจ้าหน้าที่ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่พักพิงฯ และ
 ออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาต รวมทั้งไปกระทำผิดกฎหมาย ลักเล็กขโมยน้อย

ตัดไม้ทำลายป่า เป็นต้น ดังนั้น เจ้าหน้าที่ต้องมีความเข้มงวด และนำกฎ ระเบียบที่มีอยู่ในใช้เป็น มาตรการเด็ดขาด รวมทั้งต้องมีการจัดระเบียบภายในพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ ด้วย

5) ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม หน่วยงานหลัก เช่น ที่ ทำการปกครองจังหวัดจะต้องแสวงหาความร่วมมือจากบุคคลสำคัญในพื้นที่ใกล้เคียงกับพื้นที่พัก พิงชั่วคราวฯ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกสภาท้องถิ่น ด้วยวิธีขอความร่วมมือ หรือกำหนด หลักเกณฑ์ความร่วมมือเพื่อให้ช่วยกันควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่า

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย (2547) *คู่มือการปฏิบัติงานควบคุมผู้อพยพผู้หนีภัยจากการสู้รบ* กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์อาสาศึกษาดินแดน
- กิติมา สุรสนธิ (2552) “หลักการบริหารงานโทรทัศน์” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารงานโทรทัศน์* หน่วยที่ 2 หน้า 5-7 นนทบุรี สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิชานิติศาสตร์
- กุลพล พลวัน (2534) *พัฒนาการแห่งสิทธิมนุษยชน* พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์วิญญูชน
- คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร (2549) *องค์การและการจัดการ* กำแพงเพชร เอ็น.พี. ก้อปปี (แจก)
- ที่ทำการปกครองอำเภอท่าสองยาง (2551) “บรรยายสรุปพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละ”. ฝ่ายความมั่นคง ที่ทำการปกครองอำเภอท่าสองยาง ที่ว่าการอำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก
- ที่ทำการปกครองจังหวัดตาก (2552) “บรรยายสรุปพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราว” กลุ่มงานความมั่นคง ที่ทำการปกครองจังหวัดตาก ศาลากลางจังหวัดตาก
- เทพศักดิ์ บุญรัตพันธ์ (2551) “ระบบสารสนเทศกับการประสานงานและการควบคุม” ใน *ประมวลสาระชุดวิชา การบริหารองค์การ* หน่วยที่ 5 หน้า 15-18 สาขาวิชาวิทยาการจัดการ นนทบุรี สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- ชนชัย ยมจินดา (2550) “การควบคุมในองค์การ” ใน *ประมวลสาระชุดวิชา การจัดการองค์การและทรัพยากรมนุษย์* หน้า 6-26 หน่วยที่ 4 สาขาวิชาวิทยาการจัดการ นนทบุรี สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- ธงชัย สันติวงษ์ (2536) *องค์การและการบริหาร* กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
- นคร ศิวิลัย (2544) “ผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าในประเทศไทย : กรณีศึกษาจังหวัดตาก” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- มานิตย์ มัลลวงค์ (2550) *การบริหารจัดการ* เชียงใหม่ รัตนกุลการพิมพ์
- วีระ โลจาระ (2525) *กฎหมายสิทธิมนุษยชน* กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550) *การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง* กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์โพธิ์เพชร

- วิทยา ด้านข้าราชการ (2546) *การบริหาร* กรุงเทพมหานคร เชิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น
- วิเชียร เลิศโกถานนท์ (2545) “การควบคุมเพื่อการดำเนินการกลยุทธ์” ใน *ประมวลสาระชุดวิชา
การวางแผนกลยุทธ์และการควบคุม* หน้า 121 – 134 หน่วยที่ 8
สาขาวิชาวิทยาการจัดการ นนทบุรี สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สมคิด บางโม (2547) *องค์การและการจัดการ* กรุงเทพมหานคร วิทยพัฒน์
- อดุลย์ น้อยภักดี (2549) “สิ่งจูงใจที่ทำให้ผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าไม่ยอมกลับ
ประเทศพม่า กรณีศึกษาพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่หละ” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- อุดมศักดิ์ สินธิพงษ์ (2550) *สิทธิมนุษยชน* กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์วิญญูชน
- อวยชัย ชบาและพิมลจรรย์ นามวัฒน์ (2541) “หน้าที่ในการบริหาร” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา
หลักรัฐศาสตร์และการบริหาร* หน่วยที่ 12 นนทบุรี สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สืบทอดวัฒนธรรมมาตุลีราช

ภาคผนวก ก

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ

รายงานผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

1. นายเชิดศักดิ์ ชูศรี	รองผู้ว่าราชการจังหวัดตาก
2. นายทรงธรรม วรรณสิทธิ์	นายอำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก
3. นายพจน์ หรรณันท์	ป้องกันจังหวัดตาก

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

แบบสอบถามข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐในการวิจัย

เรื่อง การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราว จังหวัดตาก

แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลลักษณะงานที่ปฏิบัติหน้าที่
- ส่วนที่ 3 การประเมินประสิทธิภาพและความสำเร็จในการบริหารการควบคุม
- ส่วนที่ 4 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุม

การวิจัยนี้เป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อเขียนเป็นวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาบริหารรัฐกิจ สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช การแสดงความคิดเห็นในแบบสอบถามชุดนี้ ถือว่าเป็นเรื่องส่วนบุคคลและเป็นความลับ ซึ่งผู้วิจัยจะไม่เผยแพร่ข้อมูลความคิดเห็นของท่านเป็นรายบุคคล แต่จะทำการวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็นภาพรวม และเพื่อให้สามารถทำการวิเคราะห์ได้อย่างถูกต้องและสมบูรณ์

จึงขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามชุดนี้ให้ครบทุกส่วนทุกข้อ

ด้วยความขอบคุณยิ่ง

นายปริญญา สายโรจน์

นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

แขนงวิชาบริหารรัฐกิจ สาขาวิทยาการจัดการ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ผู้วิจัย

หมายเลขโทรศัพท์ติดต่อ (มือถือ) 081-0410021

E-mail popin99@thaimail.com

แบบสอบถาม

เรื่อง การบริหารการควบคุมผู้หนีภัยการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าตัวเลือกที่ตรงกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 21 ปี

21-30 ปี

31-40 ปี

41- 50 ปี

51 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพสมรส

โสด

สมรส

หม้าย/หย่า

4. ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

0-5 ปี

6-10 ปี

11-15 ปี

16-20 ปี

21-25 ปี

มากกว่า 25 ปี

5. ระดับการศึกษา

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษาตอนต้น

มัธยมศึกษาตอนปลาย

อนุปริญญา/ปวส.

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

6. รายได้ต่อเดือนที่ได้รับ

☐ ต่ำกว่า 5,000 บาท	☐ 5,000 – 10,000 บาท
☐ 10,001 – 15,000 บาท	☐ 15,001 – 20,000 บาท
☐ มากกว่า 20,000 บาท	

7. อาชีพปัจจุบัน

☐ ข้าราชการ	☐ พนักงานของรัฐ	☐ ลูกจ้างประจำ
☐ ลูกจ้างชั่วคราว	☐ อื่น ๆ ระบุ.....	

ส่วนที่ 2 ข้อมูลลักษณะงานของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าตัวเลือกที่ตรงกับข้อมูลลักษณะงานที่ปฏิบัติหน้าที่

ของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

- มากที่สุด	หมายถึง	5 คะแนน
- มาก	หมายถึง	4 คะแนน
- ปานกลาง	หมายถึง	3 คะแนน
- น้อย	หมายถึง	2 คะแนน
- น้อยที่สุด	หมายถึง	1 คะแนน

ผู้ปฏิบัติ หมายถึง เจ้าหน้าที่สังกัดกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงกลาโหม ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ

ผู้หนีภัยจากการสู้รบ หมายถึง ผู้อพยพเข้ามาในประเทศไทยและได้รับการพิจารณาให้จัดทำทะเบียนอาศัยอยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยจากการสู้รบบ้านแม่หละ

ผลการบริหารการควบคุมของเจ้าหน้าที่	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.1 ด้านความสามารถของเจ้าหน้าที่					
1. มีความอดทนที่ดีในการทำงานในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ					
2. มีความกระตือรือร้นในการทำงาน					
3. มีความสุขุมรอบคอบในการทำงาน					
4. มีความเสียสละในการทำงาน					
5. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง					
6. มีการแต่งกายสะอาดและเรียบร้อยในการทำงาน					
7. มีความรู้ในนโยบายการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าของรัฐบาล					
8. มีความรู้ความเข้าใจในระเบียบปฏิบัติในการบริหารการควบคุมของทางราชการ					
9. มีความรู้ในสายงานและขั้นตอนการทำงานของพื้นที่พักพิงชั่วคราวฯ					
10. มีความรู้ในหลักการด้านการบริหารการควบคุม					
11. มีความรู้ในหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน					
12. มีความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ					
13. มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารทางภาษากับผู้หนีภัยจากการสู้รบได้เข้าใจ					
14. ความเข้าใจในการทำงานขององค์กรเอกชน					
15. มีสามารถสื่อสารกับเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่เป็นชาวต่างประเทศในการทำงาน					

ผลการบริหารการควบคุมของเจ้าหน้าที่	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
16. มีความสามารถในการคิดแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า					
17. มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม					
18. มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้กฎระเบียบข้อปฏิบัติในการทำงาน					
19. มีความสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ในการทำงาน					
20. มีความสามารถในการประชาสัมพันธ์ให้เข้าใจการปฏิบัติตามนโยบายของภาคราชการ					
21. มีความสามารถติดตามและตรวจสอบผลงานในการทำงานทุกระยะ					
2.2 ด้านระบบการบริหารงานทั่วไป					
1. มีกฎระเบียบ ข้อบังคับ หรือแนวทางปฏิบัติที่กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานที่ปฏิบัติงานอย่างชัดเจน					
2. มีการให้รางวัลตอบแทนแก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในหน่วยงานที่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่					
3. มีการลงโทษเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติที่กระทำผิดต่อหน้าที่ความรับผิดชอบ					
4. มีบุคคลเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน					
5. มีงบประมาณเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน					
6. มีสถานที่ทำงานเหมาะสมและสะดวกในการบริหารการควบคุม					

ผลการบริหารการควบคุมของเจ้าหน้าที่	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.3 ด้านระบบบริหารจัดการในการบริหารการควบคุม					
1. มีเครื่องมือ เครื่องใช้ เพียงพอและเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน					
2. มีระบบการบริหารการควบคุมที่เหมาะสมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย					
3. มีการวางแผนงานปฏิบัติการร่วมกันหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงาน					
4. มีการประสานงานต่อเนื่องระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานเพื่อการบริหารควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบ					
5. มีการสื่อสารอย่างรวดเร็วและชัดเจนระหว่างหน่วยงานกับผู้ปฏิบัติ					
6. มีการจัดโครงสร้างหน่วยงานผู้ปฏิบัติในลักษณะกระจายอำนาจ					
7. มีการพัฒนาปรับปรุงระบบการทำงานโดยมองปัญหาการทำงานที่เกิดขึ้นจากแง่มุมต่าง ๆ					
8. มีการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงาน					
9. มีระบบป้องกันการเข้า-ออกพื้นที่พักพิงโดยเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ					
2.4 ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารการควบคุม					
1. ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีการวางระบบแนวทางแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเพื่อประนีประนอมให้เกิดความสงบเรียบร้อย					

ผลการบริหารการควบคุมของเจ้าหน้าที่	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2. ผู้หนีภัยจากการสู้รบมีการวางระบบภายในป้องกันการออกนอกพื้นที่พักพิงชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาต					
3. ผู้หนีภัยจากการสู้รบให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการทำงานเป็นอย่างดี					
4. มีการกำหนดกฎระเบียบภายในพื้นที่พักพิงฯ ที่ชัดเจน					
5. มีการปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่พักพิงฯ อย่างเคร่งครัด					
2.5 ด้านการสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหารการควบคุม					
1. มีการสนับสนุนด้านปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตอย่างพอเพียง เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ฯลฯ					
2. มีระบบการดูแลด้านสิ่งแวดล้อมที่ชัดเจนและเหมาะสม					
3. มีระบบให้การศึกษาความรู้พื้นฐานที่เหมาะสม					
4. มีระบบการรักษาความปลอดภัยที่เหมาะสมและทั่วถึง					
5. มีการดูแลด้านสาธารณสุขที่ครอบคลุมทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ					
6. มีการสนับสนุนช่วยเหลือในการบริหารการควบคุมจากรัฐบาล อย่างชัดเจน					
7. มีการสนับสนุนช่วยเหลือจาก UNHCR อย่างเพียงพอ					

ผลการบริหารการควบคุมของเจ้าหน้าที่	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8. มีการสนับสนุน ช่วยเหลือจากองค์กรเอกชนระหว่างประเทศอย่างเพียงพอ					
9. มีการสนับสนุน ช่วยเหลือจากบุคคลสำคัญในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่พักพิงเป็นอย่างดี เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้านสมาชิกสภาท้องถิ่น					

ส่วนที่ 3 การประเมินประสิทธิภาพในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่า คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตารางระดับความคิดเห็น ตามความเป็นจริงของท่าน ดังนี้

- มากที่สุด หมายถึง ผลการบริหารการควบคุมมีประสิทธิภาพ 100%
- มาก หมายถึง ผลการบริหารการควบคุมมีประสิทธิภาพ 80 - 99%
- ปานกลาง หมายถึง ผลการบริหารการควบคุมมีประสิทธิภาพ 60 - 79%
- น้อย หมายถึง ผลการบริหารการควบคุมมีประสิทธิภาพ 40 - 59%
- น้อยที่สุด หมายถึง ผลการบริหารการควบคุมมีประสิทธิภาพ 1 - 39%

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ท่านคิดว่าการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก มีประสิทธิภาพในระดับใด					

ส่วนที่ 4 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุม

1. ปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก มีอะไรบ้าง

(1)

.....

(2)

.....

(3)

.....

(4)

.....

2. แนวทางการแก้ไขปัญหาในการบริหารการควบคุมผู้หนีภัยจากการสู้รบจากประเทศพม่าในพื้นที่พักพิงชั่วคราวจังหวัดตาก ท่านคิดว่าจะต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง

(1)

.....

(2)

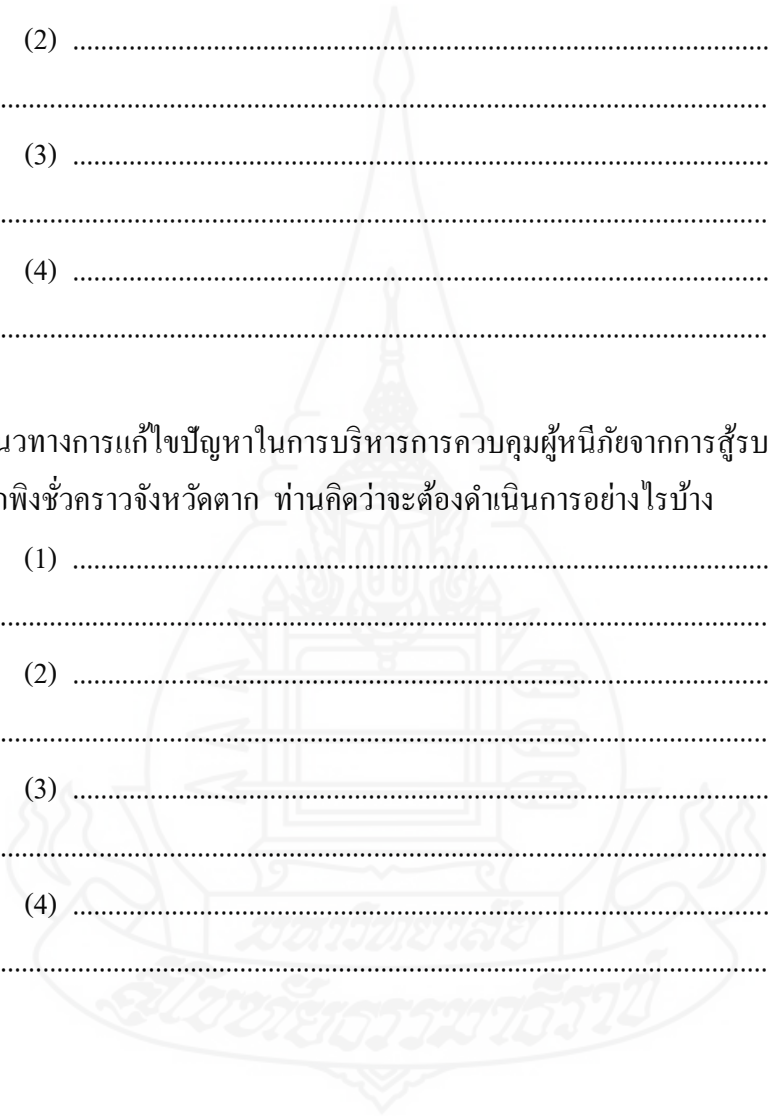
.....

(3)

.....

(4)

.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายปริญญา สายโรจน์
วัน เดือน ปี เกิด	7 สิงหาคม 2512
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง
ประวัติการศึกษา	ศศบ. มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปี พ.ศ. 2535
สถานที่ทำงาน	ที่ทำการปกครองอำเภอเมืองตาก จังหวัดตาก
ตำแหน่ง	ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครองชำนาญการ)

